SHURUH

Kommentarer och förklaringar till Sayyid Qutbs,

Milestones

(Milstolpar eller Vägmärken)

Sh. Mustafa Kamel Muhammed

Den unika generationen som levde med Koranen

Denna bok ingår i litteraturen från “Sanningens förkunnare”

https://www.facebook.com/sdaahaqqen

Alla rättigheter är reserverade för Sanningens förkunnare.

Översättningen av detta har gjorts av Abu Omar Olof Janson

Tillstånd ges att dela innehållet i denna bok, med korrekt källtillskrivning och ingen ändring av innehållet.

Inledning

När vi talar om det första kapitlet i *Milestones*, ”**Den unika koraniska generationen**”, tar vi emot inspiration från orden och uttrycken, såsom vi är vana att röra oss tillsammans med denna bok. Vi försöker leva med denna inspiration och härleda milstolparna som ska klargöra fakta och vägleda oss i vår resa att återupprätta islam på nytt.

Det råder ingen tvekan om att titeln ”**Den unika koraniska generationen**” har en särskild rytm, och den väcker en unik känsla, som motiverar de människor som vill återigen påbörja den unika och beundransvärda erfarenheten ledd av Allahs sändebud, Muhammad, Sigillet och den ädlaste av sändebuden (sas).

Denna unika koraniska generation uppfostrades av Allah, då denna lysande grupp fick privilegiet att direkt uppleva Allahs uppenbarelse och Allahs sändebud (sas). De var de mest lyckligt lottade av generationer, eftersom de levde i en betydelsefull period då jorden mötte himlen och det fanns ständig kontakt mellan människorna och deras Skapare. De levde i en period där gudomliga känslor beskyddade och omgav dem, och detta skulle aldrig upprepas igen i mänsklighetens historia.

När vi begrundar titeln ”**Den unika koraniska generationen**” finner vi med säkerhet att det är ett mycket beundransvärt, effektivt och inspirerande uttryck, med vilket författaren inleder sina milstolpar. Vi kommer att upptäcka att detta kapitel är det viktigaste kapitlet i boken, även om de fakta som nämns i andra kapitel kan framstå som mer brådskande för en islamisk rörelse. Detta kapitel bör betraktas som den grund ur vilken alla principer i denna bok utgår, och som förklarar och klargör alla de andra fakta som författaren presenterade.

I sanning, när han talade om den ”koraniska generationen”, talade han om Koranen representerad i en generation av människor. Detta är en allvarlig fråga, och det är därför det betraktas som det viktigaste kapitlet i boken, eftersom varje grupp av troende som vill behaga Allah och följa Hans sändebud alltid har strävat efter att forma en koranisk generation.

Sannerligen, detta kapitel, om vi verkligen uppnådde det, förstod det korrekt, och om vi kunde tillämpa det i våra liv på ett fullständigt sätt, då skulle vi ha uppnått halva vårt uppdrag och vi skulle ha övervunnit hälften av hindren. Därefter skulle alla de andra fakta som kommer senare i efterföljande kapitel naturligt följa och bygga vidare på den grund som etablerats i detta kapitel.

Ett historiskt fenomen

Författaren säger i början av kapitlet:

”De som kallar till islam i varje land och i varje period måste ägna eftertanke åt en särskild aspekt av islams historia, och de måste begrunda den djupt. Detta är relaterat till metoden att inbjuda människor till islam och dess sätt för fostran.”

Eftersom vi har levt med författarens skrifter och hans sätt att uttrycka sig, har vi alltid beundrat hur hans ord innehåller denna visshet och den känslan av överlägsenhet i det han tror på, och de principer han tillämpar i livet. Hans uttryck lämnar inte läsaren ensam, tveksam, eller förbigående sanningen som presenterades för honom, pressas han tills han fattar ett fast beslut och en tydlig hållning beträffande dessa fakta – antingen att acceptera dem eller att förkasta dem.

Denna inledning leder oss till det historiska fenomen som författaren vill tala om, och förklarar att det behöver förstås av islams förkunnare:

”Vid en tidpunkt skapade detta budskap en generation – Sändebudets följeslagares generation – må Allah vara nöjd med dem – utan jämförelse i islams historia, ja till och med i hela mänsklighetens historia. Efter detta har ingen annan generation av denna kaliber någonsin åter igen kunnat påträffas.”

Sannerligen, vid en tidpunkt i historien skapade detta budskap en generation; de var inte änglar, de var inte varelser från himlen, inte heller från en avlägsen planet; de var en generation av människor – liksom vilken annan generation som helst vid vilken annan tid eller på vilken annan plats som helst: de var helt enkelt en generation av mänskligheten. Ändå lyckades de, genom Allahs (swt) nåd, genom hjälpen från Hans Sändebud (sas), och genom andra orsaker som vi kommer att tala om senare, att bli den mest storslagna gruppen människor bland mänskligheten. De lyckades och förtjänade att vara en unik generation och att vara en överlägsen generation, en generation som förtjänade att prisas av Allah (swt) och prisas av Hans Sändebud (sas), som sade: ”Den bästa generationen av denna Umma (nation) är den generation till vilken jag har sänts, sedan den nästa …” [1]

Så trots deras storhet bör vi aldrig glömma att de fortfarande var en generation av mänskligheten. Detta innebär att om andra människor ville bli på samma sätt, skulle de teoretiskt kunna lyckas – åtminstone individuellt eller delvis – om de uppfyllde alla villkor och följde i fotspåren av denna stora grupp, som hade efterliknat Koranen och följt Sändebudet (sas). Det är på detta sätt som denna särskilda grupp lyckades åstadkomma det som ingen annan har eller någonsin kommer att åstadkomma sedan

Allah skapade mänskligheten fram till världens slut. Det är därför Allah (swt) säger i Koranen:

”Ni är det bästa folk som har frambringats för mänskligheten …”
(Sura Al-Imran 3:110)

Just så – utan undantag – ”det bästa folk som har frambringats för mänskligheten …” – inget annat folk, vare sig förgånget, nuvarande eller framtida, skulle kunna bli likadant.

Varför?!! … Detta är en stor, enorm och ytterst avgörande fråga som de som kallar till islam i varje land och i varje tidsperiod bör ägna eftertanke åt och ställa sig själva, för att finna den hemligheten eller den orsaken som gjorde denna generation så speciell och enastående.

Det råder ingen tvekan om att detta är en slående bild som gör den uppriktiga människan mycket passionerad i att vilja leva på samma sätt som denna särskilda generation levde tidigare, där han skulle önska att vara en individ från den generationen, önska att lyckas med något av det som den generationen lyckades med, och naturligtvis inse att de aldrig helt skulle kunna nå upp till deras nivå. Detta är eftersom det som denna generation åstadkom var något extraordinärt, något enormt, på ett sätt som aldrig hade hänt tidigare och som aldrig kommer att hända igen.

[1] Denna hadith har återberättats med 'Imran ibn Husain som auktoritet genom en annan kedja av återberättare (hadithen finns i *Boken om följeslagarnas förtjänster (må Allah vara nöjd med dem) till den helige Sändebudet (må frid vara över honom)* (*Kitab al-Fadail al-Sahabah*) i *Sahih Muslim*).

Till och med islams fiender erkänner den generationens unikhet

Islams fiender ser storheten hos denna generation; de var sannerligen en storslagen generation, oavsett hur orientalister och islams fiender försöker konspirera mot islam. De stannar upp inför historien om Allahs Sändebuds följeslagare i erkännande av deras överlägsenhet och storhet. Allt som dessa orientalister har lyckats säga, som ett sätt att förringa, är att denna generation nådde denna storslagna horisont enbart genom genialiteten och den karismatiska personligheten hos Muhammad, Allahs Sändebud (sas). För att stödja sitt påstående hävdar de att när Allahs Sändebud hade gått bort, tog det dem endast ett kvarts sekel att återvända till sin första jahiliyya, där de stred mot varandra och vände sig mot varandra. Sannerligen förekom det i den islamiska politiska historien olycklig blodsutgjutelse, sammanstötningar och konflikter om makt, liknande konflikter som mänskligheten har känt till i varje tid och på varje plats genom historien. Faktum är att islams fiender proklamerar att de tretton eller fjorton århundradena av den islamiska nationens historia och det islamiska kalifatet helt och hållet var en period av

konflikt. Således, påstås det, producerade islam i sig ingenting; det var enbart den karisma som kännetecknade Allahs Sändebud (sas) som frambringade en sådan generation.

När de faktiskt skriver om världens största individer i historien nämner de Muhammad (sas) som den största och mest inflytelserika. Så försöker de antyda att följeslagarnas storhet inte var ett resultat av islams storhet som religion i sig, utan i stället berodde på jordiska orsaker, mänskliga orsaker som var förkroppsligade i Muhammads (sas) personlighet. De försöker därefter också nedvärdera Muhammads (sas) ställning från att vara Allahs Sändebud till att enbart vara en karismatisk individ och en stor person bland andra stora personer i historien. Självklart var han den största och mest inflytelserika av dem alla, vilket gjorde det möjligt för honom att ha störst påverkan på denna generation, men var detta den verkliga orsaken till följeslagarnas generations unikhet?

Vidare proklamerar orientalisterna att denna unika generation var obildad, analfabetisk och inte exponerad för några sofistikerade livsmedel. Därför var de lydiga mot Allahs Sändebud (sas), och de påverkades starkt av honom eftersom han överträffade dem. De hävdar att om Sändebudet (sas) hade framträtt i det persiska eller romerska riket, eller i Egypten, skulle han inte ha haft ett sådant inflytande, och han skulle inte heller ha kunnat frambringa samma generation, eftersom dessa imperier påstås ha varit civiliserade och kultiverade.

Så ignorerar islams fiender alla andra fakta och egenskaper som har utmärkt islam i mänsklighetens historia, även om några av dem – de rättvisa individerna – är tvungna att erkänna denna särprägel. Dessa ytliga argument är det mesta av vad de har lyckats säga som ett sätt att förringa, men lägg märke till att de ändå var tvungna att erkänna att följeslagarna var en utmärkande och unik generation. De satte djupa avtryck i mänsklighetens historia; avtryck som ingen någonsin skulle kunna sudda ut eller förneka.

Hoppet att nå toppen

Detta är ett historiskt fenomen som vi behöver begrunda djupt; fenomenet med den ”unika generationen” bestående av Allahs Sändebuds följeslagare (sas). Detta är i själva verket av stort intresse för oss – att de är människor – eftersom vi är ålagda att följa i deras fotspår. Vi känner att det på något sätt är möjligt att nå samma horisont.

Naturligtvis finns det en verklighet som Qutb påpekar: ”Efter detta har ingen annan generation av denna kaliber någonsin åter igen kunnat påträffas.” Detta faktum får denna generation att lysa, samtidigt som det väcker sorg

i själarnas hos de generationer som kommer efter, eftersom det informerar dem om att ingen annan generation någonsin kommer att kunna komma ikapp den stora första generationen.

Han säger: ”Det är sant att vi finner några individer av denna kaliber här och där i historien, men aldrig igen har ett stort antal sådana människor funnits samlade i ett och samma område såsom fallet var under islams första period …”

Så det som tycks omöjligt att uppnå är att ha en hel generation med så stort antal människor på samma höga rang under en och samma tidsperiod, men detta hindrar inte att några människor, eller till och med tiotals människor, kan nå denna unika rang! Detta ger hopp åt dem som har hög motivation och stora själar att försöka följa i deras fotspår i ett försök att bli som en individ från den tidigare generationen.

Allah (swt) antyder denna möjlighet:

”Föregångarna, de första av dem som utvandrade och av dem som gav dem hjälp, och även de som följer dem i (alla) goda gärningar – Allah är väl tillfreds med dem, och de är väl tillfreds med Honom. För dem har Han förberett trädgårdar under vilka floder flyter, där de ska förbli för evigt. Detta är den högsta saligheten.” (Sura At-Tawbah 9:100)

Således märker vi att det finns ”de första av dem som utvandrade och av dem som gav dem hjälp”, och därefter finns det ”de som följer dem i (alla) goda gärningar”.

Så är det då möjligt för individer och exceptionella människor som förmår nå till det som ”de första av dem som utvandrade och av dem som gav dem hjälp” nådde. Därmed är hoppets, tävlandets och strävan efter den nivån dörr ännu inte stängd – endast om vi har höga ambitioner, en obeveklig vilja och önskan att nå den höga och underbara horisont som Sändebudets följeslagare nådde.

Qutb säger också: ”**Detta är en uppenbar och öppen sanning**”, så det är varken fiktion eller önsketänkande; det är en sann verklighet som inträffade vid en tidpunkt i historien, och dess verkningar finns fortfarande kvar i mänskligheten än i dag. Det råder ingen tvekan om att det finns mycket gott i mänskligheten i dag – vare sig i väst, öst, norr eller söder – som är ett resultat av denna särskilda elit. De lämnade sina fingeravtryck i mänsklighetens historia från den tiden fram till i dag – i alla livets aspekter – inom trons, etikens, sederna, vetenskapens och skapandets områden.

Detta är ett sant och förbluffande faktum, inte fiktion; därför kan det hända igen. Detta skulle vara ett bevis för Sändebudets profetia när han sade: ”Islam började som något främmande, och det kommer att återvända till sitt (ursprungliga tillstånd) som något främmande; så glada budskap till de främmande.”[2]

[2] Denna hadith har återberättats med Abu Huraira som auktoritet (hadithen finns i *Boken om tron (Kitab al-Iman)* i *Sahih Muslim*).

En generation uppfostrad av Koranen

Qutb fortsätter:

”**Detta är en uppenbar och öppen historisk sanning, och vi bör begrunda den djupt för att nå dess hemligheter. Koranen till detta budskap finns fortfarande i våra händer, liksom Allahs Sändebuds (sas) hadither, det vill säga hans vägledning i praktiska angelägenheter, och historien om hans heliga liv är också i våra händer, precis som de var i händerna på den första muslimska gemenskapen, vars like historien aldrig har kunnat frambringa igen. Den enda skillnaden är Allahs Sändebuds (sas) person; men är detta hemligheten? Om Allahs Sändebuds (sas) person hade varit absolut nödvändig för etableringen och fullbordandet av detta budskap, skulle Allah inte ha gjort islam till ett universellt budskap, inte ha föreskrivit det som religionen för hela mänskligheten, inte ha gett det statusen av det sista gudomliga budskapet till mänskligheten, och inte ha gjort det till en vägledning för alla invånare på denna planet i alla deras angelägenheter fram till tidens slut**.”

Vi behöver försöka känna igen hemligheten som gjorde att Följeslagarna nådde den nivå som aldrig tidigare hade nåtts i mänsklighetens historia.

Det råder ingen tvekan om att Koranen var den första faktorn som hade denna effekt på den generationen. Vi kan till och med säga att den var den enda faktorn; eftersom vi är medvetna om att Sändebudet (sas) själv var ett resultat av Koranen, och att hans personlighet var en återspegling av Koranen. När Sändebudets hustru Aisha (må Allah vara nöjd med henne) tillfrågades om Sändebudets (sas) karaktär sade hon: ”Hans moral var Koranen[3]”, vilket bekräftar det som Koranen bekräftar och förkastar det som Koranen förkastar. Vidare är Sändebudets livsexempel, förkroppsligat i hans handlingar och uttalanden (Sunnah), också ett resultat av Koranen.

Så råder det ingen tvekan om att genom dessa fakta kan vi vara förvissade om att Koranen i själva verket var det som frambringade denna generation, och att denna generation uppfostrades uteslutande av Allahs uppenbarelse.

Kanske var denna unika generation den enda nation som hade examinerats av en enda bok, eftersom de verkligen levde med och enbart tog från Koranen genom hela sina liv.

Generationerna före var aldrig av samma form och inte på samma nivå. Ingen annan bok hade någonsin bevarats för en nation som dess stödform och dess lysande källa såsom Allah hade bevarat Koranen. Allah – den Allsmäktige – bevarade Koranen för att vara den eviga religiösa referensen, fyrbåken och tillflykten för människorna fram till Domedagen.

Är det då en fråga om hur mycket vi känner till Koranen och Sunnah?

Vi bör observera att Koranen finns mellan våra händer nu, precis som den fanns för den första generationen, Allahs Sändebuds Följeslagare. Vi känner till och med till saker om Koranen som några av Följeslagarna inte kände till. Vissa av Följeslagarna – till exempel – kände inte till orsakerna och omständigheterna kring uppenbarelsen för vissa av Koranens verser, och några av dem var omedvetna om Sändebudets (sas) förklaringar till vissa verser. Däremot, i dag, efter att våra dygdiga lärda har samlat all denna kunskap, finns all information om Koranen mellan våra händer, och allt det som fanns i Följeslagarnas sinnen kollektivt har gjorts känt för oss. Var och en av oss kan veta det som Följeslagarna visste om vi studerar de böcker som skrevs av våra hängivna lärda. Å andra sidan hade Följeslagaren endast möjlighet att veta det som han hade hört med sina egna öron från Sändebudet (sas) eller det som hade nått honom från andra nära Följeslagare som han hade haft kontakt med. Endast ett fåtal Följeslagare kände till det mesta av allt som hade förmedlats av Allahs Sändebud. Ibland brukade till och med Abu Bakr och Umar (må Allah vara nöjd med dem, den första och den andra kalifen respektive, som ledde muslimerna efter Allahs Sändebud, och även bland de mest framstående Följeslagarna) fråga Följeslagarna: ”Har ni någon kunskap om fråga si och så?” De skulle svara:

[3] Återberättad av Ahmad, Muslim och Abu Dawud.

”Ja, vi hörde Sändebudet (sas) säga si och så”, och därför tog de vad Följeslagarna sade.

Koranen finns nu mellan våra händer, precis som den fanns tidigare, och kanske är vår kunskap om Koranen mycket större än någon av Följeslagarnas kunskap om Koranen eller om Allahs Sändebuds uttalanden (hadith)! Trots detta, kommer då vår nivå inför Allah (swt) att avgöras av hur mycket vi vet om Koranen eller hur mycket kunskap vi har om Sändebudets hadither?

Den verkliga bedömningen är inte sådan, som Sändebudet (sas) sade: ”Om någon av er skulle spendera guld motsvarande Uhud (ett framträdande berg vid Madina) på Allahs väg, skulle det inte vara likvärdigt med en mudd (två tredjedels kilo) eller ens en halv mudd som någon av dem spenderade.”[4] Detta innebär att den typ av kunskap och insikt som Följeslagarnas generation hade var av ett mycket särskilt slag, och med en särskild koncentration och täthet som gjorde att den, trots sin knapphet, överträffade Uhuds berg i jämförelse med andra människor.

Det råder ingen tvekan om att denna fråga behöver tid och ansträngning för att förstås. Sannerligen var det som Följeslagarna hade av kunskap – även om den ibland kanske var liten till sin mängd – mycket effektiv i fråga om dess värde och den effekt den producerade i deras själar.

Så om vi skulle försöka uppnå den överlägsenheten och söka Följeslagarnas nivå, då måste vi känna till den hemlighet som Följeslagarna levde med, kände igen, praktiserade och smakade. Det är inte ett lätt arbete, eftersom känslomässiga frågor är mycket svåra att uttrycka, då de smakas och känns mer än de kan beskrivas och beröras.

Exempel på den första islamiska generationens unikhet

En antydan till denna essens återspeglas i den beskrivning som Allahs Sändebud (sas) gav av Abu Bakr (må Allah vara nöjd med honom): ”Abu Bakr var inte överlägsen bland er genom mängden fasta följd av bön, utan genom något som fanns i hans hjärta.”[5] Vad var hemligheten som fanns förädlad i Abu Bakrs hjärta, genom vilken han blev bättre än alla Följeslagare, och om hans tro skulle jämföras med nationens tro skulle den väga tyngre? Så var står vi på denna skala, i den generation vi lever i? Det råder ingen tvekan om att detta kräver forskning och djup begrundan.

Så om detta gällde Abu Bakr (må Allah vara nöjd med honom), så gäller det också resten av Följeslagarna. Det råder ingen tvekan om att vad en av dem än spenderade eller gjorde för Allahs skull – hur litet det än var – väger i Allahs våg likt berg av det vi gör. Därför måste det finnas en hemlighet som måste identifieras och förstås, och förhoppningsvis tillämpas i våra liv, även om det kommer att kräva mycket ansträngning och hårt arbete.

Det kommer inte att vara lätt att känna igen den hemligheten, likväl kommer vi att försöka belysa den hemligheten genom att ägna noggrann uppmärksamhet åt deras sätt, känslor och beteenden. På så sätt kan vi finna något av den hemligheten, även om vi kanske inte kan uppnå den helt och fullt.

[4] Återberättad av Abu Saʿid i *Sahih al-Bukhari*.
[5] TBC

När Allahs Sändebud (sas) säger om Umar: ”Om det skulle ha funnits en sändebud efter mig, skulle det ha varit Umar”, står vi i vördnad inför detta faktum. Allahs Sändebud (sas) säger i grund och botten om Umar (må Allah vara nöjd med honom): ”att han förtjänar att vara en sändebud!”

Detta betyder att Umars hjärta är fyllt av visshet, tro, renhet och generositet som gör honom förtjänt av denna häpnadsväckande heder: ”om det skulle finnas en sändebud efter mig, skulle det vara Umar …[6]”

Detta är det mest förbluffande! Hur lyckades Umar nå denna högt aktade nivå? Vi vet att Allahs Sändebud (sas) aldrig skulle säga detta av egen vilja, såsom Allah (swt) uppenbarar:

”Han talar inte av begär. Det är inget annat än en uppenbarelse som uppenbaras.”
(Sura An-Najm 53:3–4)

Så hur lyckades Umar (må Allah vara nöjd med honom) stå och höra ett sådant beröm? Än viktigare, vad gjorde Umar för att förtjäna denna heder?

I en annan återberättelse säger Allahs Sändebud (sas) till Umar (må Allah vara nöjd med honom):
”Vid Honom i Vars hand mitt liv är, närhelst Satan ser dig ta en väg, tar han en annan väg än din.”[7] ...

Vi bör stanna upp och försöka minnas: var befann sig Umar före sin islam? Han förblev sex år i jahiliyya efter Sändebudets första kallelse till islam, drack vin, lekte planlöst och torterade muslimer på ett mycket fult sätt utan att bli trött. Han slutade tortera endast därför att han blev uttråkad eller trött, inte av barmhärtighet eller medkänsla. Han sade en gång till två tjänsteflickor från Banni Mo’amel som han torterade: ”Jag lämnade er inte annat än för att jag blev uttråkad!” Så han lämnade dem inte av sympati, ånger eller ens för att reagera på deras stönanden! Detta hårda hjärta rörde sig inte!

Hur förvandlades då detta hjärta till det hjärta om vilket Sändebudet sade: ”Om det skulle finnas en sändebud efter mig, skulle det vara Umar”, och ”närhelst Satan ser dig ta en väg, tar han en annan väg än din”?

Han måste ha haft ett långt liv med Allah, med ett hjärta fyllt av sanning, visshet, renhet, styrka och ett fasthållande vid sanningen som ingen annan hade!

Ta ett andra exempel: Allahs Sändebud (sas) berättade för Khadijah (må Allah vara nöjd med henne, Sändebudets första hustru (sas)) att ängeln Gabriel (frid vare över honom) kom till honom och sade: ”Detta är Khadijah som kommer till dig med ett kärl som innehåller köttsoppa (eller någon mat eller dryck). När hon når dig, hälsa henne å hennes Herres (Allah den Allsmäktiges) vägnar och å mina vägnar, och ge henne de glada nyheterna om ett palats av ihålig pärla i Paradiset, där det varken finns buller eller trötthet ...”[8]

En ängel sänd för Khadijah! Och inte bara en ängel, utan den bäste av dem alla och bärare av uppenbarelsen kom till Khadijah för att berätta för henne att Allah (swt) hälsar henne! Hur kunde detta vara?! Vad gjorde Khadijah för att förtjäna detta?! Hon måste ha nått en nivå av visshet, tro och kärlek till Allah (swt). Hon måste ha nått en nivå av renhet och klarhet som gjorde att den bäste av änglarna – Koranens sändebud från Allah –

[6] TBC
[7] Återberättad av Saʿd ibn Abi Waqqas i *Sahih al-Bukhari*.
[8] Återberättad av Abu Huraira i *Sahih al-Bukhari*.

ovan de sju himlarna – för att komma och tala om för henne att Allah hälsar henne och ger henne glada nyheter! Hur kunde Khadijah – annat än genom att hennes hjärta var

fyllt av visshet och styrka – bära detta tillkännagivande som kom från hennes Herre? Hur kunde hon inte smälta av vördnad, av passion, av blygsel och av upphetsning när hon fick dessa fantastiska nyheter? Det råder ingen tvekan om att tron i dessa människors hjärtan – som endast Allah känner till – var enorm och storslagen på ett sätt som gjorde att de förtjänade att vara sådana.

Det råder ingen tvekan om att detta var tydligt uppenbart i Khadijahs personlighet från det första ögonblicket av Sändebudets (sas) uppdrag, och till och med före detta ögonblick. I själva verket var det som drev Khadijah att gifta sig med Sändebudet (sas) från första början hennes förväntningar om att han skulle vara Sändebudet för denna nation. Hon visste att tiden var inne för att ett Sändebud skulle träda fram, och om det skulle ske så skulle det vara Muhammad (sas), på grund av de stora ting hon hade hört om honom. Hon hörde också från sin tjänare Maysara, som beskrev de egenskaper han såg under sin resa med Muhammad (sas), hur han såg glansen i hans ansikte och storheten och renheten i hans liv. I själva verket hade alla de quraishitiska förnekarna sett dessa särskilda egenskaper hos Sändebudet Muhammad (sas) redan före hans sändebudskap. Hon lyckades genom sin långsiktiga uppfattning och sina exakta sinnesförnimmelser se detta komma, till den grad att hon inte kände någon förlägenhet i att be honom om äktenskap.

Därefter, när Sändebudet kom till henne darrande och rädd – efter sin första upplevelse av uppenbarelsen – darrade hon inte; tvärtom var hon stadig och stod fast. Hon utropade: ”Aldrig! Vid Allah, Allah kommer aldrig att vanära dig! Du upprätthåller goda relationer med dina släktingar, talar sanning, hjälper de fattiga och behövande, tar generöst emot dina gäster och bistår dem som drabbas av olyckor.”

Det nämns dessutom i historieböckerna att hon till och med prövade Gabriel (frid vare över honom) – uppenbarelsens ängel; hon bad Allahs Sändebud (sas) att underrätta henne när ängeln besökte honom. Vid ett tillfälle, när Gabriel kom, bad Khadijah Allahs Sändebud att sätta sig bredvid henne; därefter frågade hon honom: ”Ser du ängeln?” När han svarade ja, bad hon Allahs Sändebud att sätta sig på hennes andra sida och frågade igen: ”Och nu, ser du ängeln?” Svaret var fortfarande ”ja”. Då bad hon Allahs Sändebud denna gång att sätta sig framför henne och frågade återigen samma fråga, och hon fick samma svar. Slutligen tog hon av sig sin slöja och frågade igen: ”Och nu, ser du honom?” När Allahs Sändebud svarade ”nej”, utropade Khadijah: ”Gläd dig! Jag svär vid Allah att han är ängeln och inte Satan!”

För allt detta förtjänade hon att vara Allahs Sändebuds (sas) första troende, den första som stod vid hans sida, den första som gav honom emotionellt stöd, vilket gjorde det möjligt för honom att fullgöra sitt ädla uppdrag på det sätt han gjorde. Hon förtjänade att Allah sände henne sina hälsningar från ovan de sju himlarna.

Ta ett annat exempel: när Sändebudet (sas) informerade Abu Bakr: ”O Abu Bakr, Gabriel kom till mig med budskapet: ’Din Herre frågar Abu Bakr: Är du nöjd med din Herre?’” ”Är

du nöjd med din Herre?!" Detta är en extraordinär sak! Ingen människa kan föreställa sig, eller ens förmå bära, att denna fråga ställs till honom. Man darrar bara av det faktum att denna fråga ens ställdes vid en tidpunkt i universums historia! "Är du nöjd med din Herre?!" Abu Bakr utropade i förvåning: "Jag ... jag?!!" Men i själva verket hade Allah (swt) valt honom och bekräftat att han förtjänade att få denna fråga, eftersom han var den som aldrig förnekade Sändebudet (sas), aldrig tvekade i sin tro och aldrig ens gjorde något att skämmas för i sin jahiliyya – än mindre i sin islam. När vi läser Sändebudets liv (sīra) och Följeslagarnas historia kan vi också se händelserna och förhållningssätten hos vanliga Följeslagare; inte bara hos giganter som Abu Bakr, Umar och Khadijah (må Allah vara nöjd med henne). Till exempel kvinnan som kom till Sändebudet (sas) för att klaga över sin make, och som svar uppenbarades Koranen från hela skapelsens Herre:

"Allah har sannerligen hört uttalandet från den kvinna som vädjar till dig angående sin make och framför sitt klagomål till Allah; och Allah hör alltid samtalet mellan er båda ..." (Sura al-Mujādila 58:1)

Koranen uppenbarades inte enbart för att lösa denna kvinnas problem, utan också för att fastställa en bestående regel för alla tider. Allah, den Mest Barmhärtige, sände uppenbarelse särskilt för att lugna denna kvinna, befria henne från oro och återge henne hennes rätt. En lösning fastställdes för hennes problem, och för alla liknande problem som skulle komma fram till Domedagen.

I själva verket sade Allah (swt) inte: "Säg till denna kvinna si och så ..." I stället tilltalade Allah (swt) denna kvinna personligen, så att hon kunde känna hur nära Allah (swt) är henne, hur nära hon är Allah, och att Allah – den Allsmäktige – har stor omsorg även om en enda av de vanliga muslimerna.

"Allah har sannerligen hört uttalandet från den kvinna som vädjar till dig angående sin make och framför sitt klagomål ..." (Sura al-Mujādila 58:1)

Allah var med henne, lyssnade och var mer angelägen om frågan än någon annan. Allah uppenbarade Koranen från ovan de sju himlarna för att lösa problemet för denna svaga kvinna som led av sin makes hårdhet och stelhet efter att hon blivit gammal och fött hans barn. När maken hade förkastat henne och sagt: "du är för mig som min mors rygg" (ett hårt jahili-uttryck som innebar att skilja sig från sin hustru), kom hon klagande till Sändebudet (sas) och sökte den gudomliga lösningen.

Hur kände hon sig när Koranen specifikt uppenbarades för att tilltala henne? Hur var smaken av stillhet i hennes hjärta? Hur kände hon inför denna särskilda relation med Allah? Medan hennes egen make var orättvis mot henne, tog himlarnas och universums Skapare särskild omsorg om henne och löste hennes problem. Hur kan ett hjärta bära dessa tunga känslor? Sannerligen kan ingen uttrycka denna kvinnas känslor.

I ett annat exempel, betrakta berättelsen om en viss följeslagare som var känd för att alltid be i den första raden bakom Sändebudet (sas) och som brukade sitta och lyssna

till honom, men som plötsligt försvann av okända skäl och inte längre sågs be i den första raden. Sändebudet (sas) frågade om honom. Följeslagarna svarade: ”Han kommer nu i sista stund till bönen, ber i den sista raden och går genast hem.” Några av följeslagarna tänkte illa om hans tro. Sändebudet (sas) bad honom komma och frågade om orsaken till att han inte längre sågs som tidigare. Följeslagaren svarade att både han och hans hustru nu endast hade ett enda plagg att bära. Han brukade bära det till bönen och sedan snabbt återvända hem så att hans hustru också kunde bära det och be. Sändebudet gav honom ett annat plagg. Följeslagaren återvände lycklig till sin hustru, eftersom han nu skulle kunna be i den första raden som tidigare och ingen längre skulle tänka illa om honom. Nu, vad tror du att hans hustru sade till honom när han kom tillbaka med den nya klädnaden? Hon sade:

”Klagar du över din Herre till Hans Sändebud?!”

Denna kvinna var en av de vanliga Följeslagarna, men hon levde ett särskilt liv med Allah den Allsmäktige och var fylld av visshet om att Allah har allting i Sina händer; därför var hon nöjd med Allahs bestämmelse. Hon ansåg också, enligt sin egen bedömning och sin trosnivå, att det inte var tillåtet att be någon av människorna om något på grund av materiellt behov, inte ens Allahs Sändebud. ”Klagar du över din Herre till Hans Sändebud?!” Hon var sannerligen medveten om att Han är Allah och att detta är Hans Sändebud, men hon tyckte inte om att någon skulle känna till deras situation. I stället föredrog hon att med tillfredsställelse acceptera det som Allah hade bestämt för dem och att inte klaga över deras tillstånd till någon, även om det var Allahs Sändebud, och det var därför hon tillrättavisade sin make: ”Klagar du över din Herre till Hans Sändebud?”

Självklart tvivlade hennes make inte på detta faktum, men han blev tillfrågad av Sändebudet (sas) om sin frånvaro och var tvungen att svara. Vårt syfte här är att reflektera över den känsla som denna kvinna upplevde. Hon levde ett tillfredsställt och rikt liv med Allah (swt) trots den materiella svårighet som hon led av tillsammans med sin make. Hon ville inte att någon skulle känna till deras fattigdom och betraktade detta som ett klagomål som inte passade den första generationen av troende.

Dessa känslor som denna kvinna upplevde, och liknande exempel på henne i islams historia, gör det möjligt för oss att utforska en del av den hemlighet som gjorde det möjligt för dessa Följeslagare att befinna sig i detta storslagna tillstånd.

”Ni är den bästa gemenskap som har uppbringats för mänskligheten.”
(Surah Al-Imran 3:110)

Ett annat exempel är berättelsen om Umm Sulaim, vars son blev sjuk och dog. När hennes make kom hem från resa och frågade om sin son, svarade hon: ”Han är i det bästa vilotillståndet.” Därefter gjorde hon sig i ordning för sin make tills han blev tillfredsställd och fick sina behov uppfyllda hos henne. Sedan sade hon: ”O Abu Talha,

vad tycker du om en familj som lånade något av andra och sedan inte blir nöjd när de blir ombedda att lämna tillbaka det?" Han svarade: "De som lånade är orättvisa." Då sade hon: "Din son är den som vi lånade från Allah (swt), och Allah har bett om honom och tagit tillbaka honom."

När Abu Talha insåg att hans son hade gått bort blev han arg – inte så mycket över att sonen hade dött, utan för att hon hade låtit honom njuta av henne i ett sådant tillstånd utan att först tala om det för honom. Varför gjorde Umm Sulaim detta?

Vi bör komma ihåg att Umm Sulaim har en mycket stor ställning i islams historia. Om samtida psykologer skulle analysera denna händelse, skulle de säga att hon är hård, att hon saknar känslor och mänsklighet, och så vidare. Detta är allt vad som kan förväntas av de så kallade humanistiska lärda. De kan inte närma sig den höga horisont som denna kvinna hade nått.

Denna kvinna hade placerat sig själv i fullständig underkastelse inför Allah den Allsmäktige. Allah hade fastställt ett visst beslut och genomfört ett visst öde – hennes sons död – och Allahs bestämmelse accepterades med kärlek, över och bortom kärleken till henne själv och hennes son. Hon kände att hon inte var i en position att välja, att klaga över Hans beslut eller över någon dom som Allah den Allsmäktige hade fastställt. Hon visste väl att hon var en tjänare till Allah och att hon inte hade någon rätt att protestera eller klaga över något som Allah den Allsmäktige hade bestämt.

Hon ville höja sig själv till den nivån, och att höja sin make till samma horisont, genom att leva sitt liv som om hon befann sig vid ett bröllop. Det råder ingen tvekan om att hon hade strävat och levt med Koranen och med denna religion, och haft en djup relation med Allah, tills hon nådde denna underbara höjd som gjorde det möjligt för henne att resa sig över sina begär och forma dem till en så enastående nivå.

Så när Sändebudet (sas) frågade Abu Talha: "Tillbringade ni natten som brudgum och brud medan han – er son – låg bredvid er båda?" Han svarade: "Ja, O Allahs Sändebud"; därefter sade Sändebudet (sas): "Må Allah välsigna er natt." Efteråt föddes sju barn åt honom, och alla memorerade hela Koranen som en välsignelse av den natten, då de båda hade höjt sig till den höga nivån av tro, visshet och tillfredsställelse med all Allahs förutbestämmelse – den Allsmäktige. De kände inte att de hade rätt att klaga eller ens känna att en olycka hade inträffat, helt enkelt därför att de djupt trodde att det som Allah hade valt för dem var mycket bättre för dem i detta liv och i det kommande.

Låt oss också lyssna till vad följeslagaren ʿUmair ibn al-Hammam hörde när Allahs Sändebud talade till alla vid slaget vid Badr: "Vid Honom i Vars hand Muhammads själ är, ingen man strider i dag villigt tills han blir dödad, medan han är tålmodig och nöjd med vad Allah än förutbestämmer, utan att Allah ger honom Paradiset." När Umair hörde detta kastade han genast bort de få dadlar han hade i handen, som han just skulle äta för att stilla sin överväldigande hunger strax före striden. När han kastade dem utropade

han: ”Stort, stort! Det finns inget som hindrar mig från att gå in i Paradiset utom att dö för deras händer.” Han drog sitt svärd och kämpade tills han dödades och gick in i Paradiset.

Detta är uppriktigheten och logiken när man har fast tro och övertygelse, för Umair trodde på Allahs Sändebud och på varje ord han sade, i vetskap om att det sannerligen var sanningen. Sändebudet gav Umair de glada nyheterna om Paradiset om han skulle dödas, och därpå trodde han. Så uppriktig och så viss var han om sanningen, att han genast gick fram. Umair längtade verkligen efter Paradiset, så dess portar öppnades, och allt han behövde var att strida och dö. Varför då fördröja sig själv genom att äta några dadlar? ”Sannerligen är livet då mycket långt”, hade Umair sagt i en annan återberättelse.

Förbluffande hur dessa män var! Sannerligen byggde de sina liv enbart på Koranen och på Allahs Sändebuds (sas) ord. Denna grad av tro och underkastelse inför Allah (swt) är det som fullständigt förvandlade dem från att vara hänsynslösa araber till dem som renade sina hjärtan.

ʿUmar ibn al-Khattab, innan han blev den store muslim som alla känner till, hade i själva verket torterat de tidiga muslimerna i Mecka. Sådana handlingar gav ʿUmar ett ont rykte, till den grad att en av följeslagarna yttrade hopplösheten i hans fall. När följeslagarna emigrerade tillsammans till Abessinien blev en av följeslagarnas hustrur tilltalad av ʿUmar, som frågade: ”Vart är ni på väg?” Hon svarade: ”Vi emigrerar härifrån på grund av er som förföljer oss.” Som om han kände sympati för dem sade ʿUmar: ”Må frid vara med dig, o mor till så-och-så.” När hennes make återvände och hörde om ʿUmars sympati sade han hånfullt: ”Hoppades du verkligen att han skulle bli muslim?! Vid Allah, ʿUmar kommer aldrig att tro förrän al-Khattabs åsna tror.”

Denna bild som muslimerna hade av ʿUmar i hans jahiliyya berodde på hans onda handlingar mot dem och mot Allahs Sändebud (sas). Med fientliga känslor gentemot Sändebudet försökte ʿUmar till och med en dag att döda honom, dock utan framgång. Han var på väg till en vinbutik för att dricka, men vinet hade tagit slut. Besviken sökte han något annat att sysselsätta sig med. Då kom en idé till honom: ”Jag borde då gå och mörda Muhammad. Han har splittrat vårt folk och förolämpat våra gudar.” Detta vredesutbrott ledde honom i själva verket till ett annat och mycket bättre öde.

På vägen för att genomföra sin onda plan mötte ʿUmar en följeslagare som dittills hade dolt sin muslimska identitet. Följeslagaren sade: ”Vart är du på väg, ʿUmar?” Orädd och utan list sade ʿUmar rakt på sak: ”Jag ska döda Muhammad.” För att snabbt avleda ʿUmar utropade följeslagaren: ”Ve dig, ʿUmar, du bedrar dig själv! Gå först till din svåger och din syster, för de har avfallit och följt Muhammad!” Denna följeslagare utsatte dessa två muslimer för fara för att avleda ʿUmar från att skada Allahs Sändebud (sas). ʿUmar begav sig till sina släktingar, och resten av berättelsen är känd – i en överraskande vändning av händelserna, när han bevittnade sin systers mod och passion för islam inför hans brutala angrepp, smälte hans hjärta och öppnades för islam, och han trodde och

sfrågade: ”Vad ska man göra för att träda in i denna religion?” Förvånad svarade hon: ”Rena dig och vittna trosbekännelsens vittnesbörd.” Han gjorde så och gick till Allahs Sändebud (sas) som en ny människa. Detta var Umars personlighet vid slutet av hans jahiliyya! Senare, på den heliga platsen (Mecka), uppnådde han en sådan stor heder att Allahs Sändebud (sas) sade: ”Om det skulle ha funnits en sändebud efter mig, skulle det ha varit Umar.”

Kanske kan vi genom dessa exempel förstå varför Allahs Sändebuds följeslagare upphöjdes till en så hög ställning att de kallades den bästa nationen och den bästa generationen som förts fram till mänskligheten.

Att beundra dessa exempel på fullkomlighet är inte tillräckligt; vi måste sträva efter att efterlikna dem

Sanningen är att de levde med Allah, med hela sina hjärtan, genom hela sina liv; de levde sina liv under den gudomliga existensens storhet. De var fyllda av sanning, renhet, upphöjdhet, vilja och styrka i en sådan grad att de kunde förvandlas av ett enda ord från Allah (swt). De levde dagar och nätter med Allah, som förvandlade och förändrade deras liv och känslor så att de helt och hållet var i samklang med vad Allah (swt), Hans Sändebud och islam ville av dem. De stod inte bara där i beundran när de kände till dessa fakta; deras reaktion var mycket djupare än så i storslagenhet och sanningsenlighet. De förändrade sina hållningar och perspektiv från det ena till det andra (från jahiliyya till islam) omedelbart, baserat på vad de hörde från Koranen och på vad de bevittnade genom Sändebudets (sas) liv.

Sannerligen räcker inte beundran, iakttagelse och kunskap, även om det kan vara början där individen beundrar sanningen, tycker om den och känner dess storhet. I själva verket kan en människa inte vara ärlig eller förnuftig mot sig själv om hon beundrar något, tror att det är sanningen med all dess storhet, och sedan inte förändras i riktning mot den sanningen, och inte heller motiverar sig själv till det som den sanningen kräver.

Detta är exakt skillnaden mellan den unika koraniska generationen och dem som kom efter dem! Följeslagarna brukade säga till dem som kom efter: ”Ni gör saker som ni betraktar som mer obetydliga än ett hårstrå, men vi skulle ha sett det som en allvarlig synd på Sändebudets (sas) tid.” Sannerligen finns det ett mycket stort gap mellan Följeslagarnas beteenden och beteendena hos dem som kom efter dem, och skillnaden kan knappt vara märkbar för oss. När vi läser i historien om några som kom i senare generationer, såsom Hasan al-Basri, al-Nakhaʿi, al-Shaʿbi, Umar ibn ʿAbd al-ʿAziz och andra, ser vi dem som enorma höjder. Vi kanske inte känner att det finns någon skillnad mellan dem och Följeslagarna, men Följeslagarna skulle sannerligen ha sett den skillnaden, och de skulle ha sett en enorm skillnad.

Vad skulle då skillnaden vara mellan efterföljarna till efterföljarna, och så vidare fram till vår generation? Utan tvekan är klyftan enorm, där vi skulle placeras längst ner på trappan.

Det råder ingen tvekan om att detta kräver att vi återfår medvetenhet, uppfattningsförmåga och känslor, och därefter försöker förstå hur Följeslagarna nådde sådana höjder i dyrkan av Allah. Vidare måste vi veta exakt var vi står, och varför vi är som vi är. Situationen är mer allvarlig och kritisk än vi kan föreställa oss.

Om vi vill vara en generation på samma väg som Följeslagarna, och dessutom vill vara den generation som återupprättar islam i dessa främlingskapets dagar och återigen etablerar islam, då måste vi känna till den hemligheten, leva med den och leva upp till den. Vi får inte nöja oss med att enbart beundra och betrakta Följeslagarnas vackra föredöme och deras mest hängivna kamp och uppoffring; vi får inte förbli handfängslade utan ens att försöka överbrygga den väldiga klyfta som finns mellan oss och dem. Det kräver i sanning en enorm ansträngning, mycket kamp, renade och rensade själar samt mer tro och styrka – mycket mer än vad vi har nu ... saken är alltså stor, mycket stor..!!

Koranens färska uppenbarelser band Följeslagarna djupt till Allah

Vi vill läsa Följeslagarnas historia igen och betrakta hur var och en av dem levde sitt liv. De fick mycket från Koranen och levde den mest upphöjda perioden i mänsklighetens historia, en period som inget annat folk någonsin skulle leva. De levde med Allah (swt) genom Hans uppenbarelse under nästan tjugotre år. De levde med himlarna öppna: det fanns en direktlinje mellan himlarna och jorden. Följeslagaren skulle somna i iver och otåligt vänta på soluppgången för att få veta vad som hade uppenbarats under natten från himlarna. De skulle betrakta Sändebudet (sas) med darrande hjärtan medan uppenbarelsen sändes, och tänka: ”Vad kommer Allah att säga till oss nu?” Vad skulle uppenbaras i detta ögonblick? Skulle det vara befallningar, vägledning, kommentarer, tillrättavisning eller beröm? De väntade på detta ögonblick med bultande hjärtan, fyllda av fruktan men också av längtan och förväntan på vad som kunde komma från Allah (swt). Det fanns dagliga möten mellan dem och Allah (swt), en direktlinje mellan himlarna och jorden som informerade dem om vad Allah (swt) ville av dem.

Detta var de känslor som de levde med, dag och natt, i tjugotre år. Det var så denna generation frambringades, där dessa känsliga hjärtan fylldes med tro och visshet. Om vi strävar efter att följa Följeslagarnas fotspår måste var och en rannsaka sig själv, sträva dag och natt och tänka: ”Hur ska jag kunna nå den nivån, eller ens komma nära den nivån?”

Det tjänar inget till att jämföra oss med den jahiliyya som omger oss och tänka högt om oss själva. Om vi jämför oss med den smutsiga sump där jahiliyya lever, blir vi fullständigt vilseledda och ser oss själva som de renaste och största människorna. Men om vi mäter oss på den särskilda generationens måttstock, då ser vi sanningen och upptäcker att vi befinner oss längst ner och har en mycket lång väg att klättra innan vi ens kan närma oss de höjder som Följeslagarna levde på.

Saʿd ibn Abi Waqqas (må Allah vara nöjd med honom) var blind under sina sista dagar, och han hade många besökare som bad honom om böner, eftersom hans bön var känd för att bli besvarad av Allah. Tidigare hade Allahs Sändebud åkallat Allah (swt): ”O Allah, närhelst han (Saʿd) skjuter en pil, låt den aldrig missa målet, och närhelst han gör en åkallan, låt den bli besvarad …” Med vetskap om detta frågade en ung följeslagare honom: ”Farbror, varför ser jag dig be för alla människor men du har aldrig bett en enda gång om att få din syn tillbaka?” Saʿd ibn Abi Waqqas svarade honom: ”Min son, Allahs beslut är mer ljuvligt för mig än att få synen tillbaka.”

Detta är en så hög topp som Saʿd (må Allah vara nöjd med honom) levde på; om någon av oss hade förlorat sin syn och fått uppfyllelsen av en enda önskan, skulle han säkerligen be om att få sin syn tillbaka. Men Saʿd bad villigt för andra människor, nöjd och glad över att leva det öde som Allah hade valt för honom, även om detta val verkade smärtsamt och plågsamt.

ʿImrān ibn Husayns åkallelser blev också besvarade. En dag blev han mycket sjuk av vattusot, men när människor besökte honom fann de honom glad, nöjd och upplyst. De blev förvånade och frågade honom: ”Varför gör du inte en åkallan till Allah om att bli botad från denna sjukdom?” Han svarade: ”Ni vet inte vad jag har upplevt … änglarna kommer och hälsar på mig!” Så denna man hade nått en sådan nivå av tro, tillfredsställelse och förtröstan att han förtjänade detta privilegium: slöjan mellan honom och änglarna hade avlägsnats så att de kom och hälsade på honom! Varför? Är det bara därför att han memorerade Koranen, memorerade Sändebudets uttalanden, eller bara därför att han gjorde vissa böner? Frågan är mycket, mycket större än allt detta!

I en annan händelse, medan Sändebudet (sas) satt tillsammans med sina följeslagare, tillk incarceration: “Now comes a man from the people who will be in Paradise.” I shall translate carefully:

I en annan händelse, medan Sändebudet (sas) satt tillsammans med sina följeslagare, tillkännagav han plötsligt för dem som var omkring honom: ”Nu kommer en man från folket som kommer att vara i Paradiset.” Just i det ögonblicket kom en man in – han var en av de vanliga muslimerna; en man med slitna kläder, med tvagningsvatten droppande från sitt skägg och med sina sandaler i handen. Återigen, nästa dag, tillkännagav Sändebudet: ”Nu kommer en man från folket som kommer att vara i Paradiset”, och

samma man kom in! Sedan upprepades samma händelse den tredje dagen. Alla följeslagare som bevittnade detta blev därför förvånade.

I sin stora iver att få veta hemligheten bakom denne man, som hade förtjänat ett sådant beröm från Allahs Sändebud, närmade sig ʿAbdullah ibn ʿAmr ibn al-ʿĀs – som vid den tiden fortfarande var ung – mannen och sade till honom att han hade haft ett gräl med sin far och att fadern hade kastat ut honom ur huset. Han frågade mannen om han fick stanna hos honom i tre dagar; hans verkliga avsikt var naturligtvis att noggrant iaktta denne särskilde man, i hopp om att förstå orsaken till ett sådant beröm från Allahs Sändebud (sas).

Han stannade alltså hos honom i tre dagar, men fann inte att mannen gjorde något särskilt eller extraordinärt. Han såg att han bad nattbönen och sedan gick och lade sig, och när kallelsen till morgonbönen gjordes vaknade han, och han upprepade detta varje dag. Därför blev han förbluffad: vad var det denne man gjorde som var så särskilt att han fick de glada nyheterna om Paradiset redan under sitt liv på jorden?! Vad gjorde han som gjorde att han överträffade de flesta följeslagarna? I själva verket var ʿAbdullah ibn ʿAmr en av de mest framstående bland muslimerna när det gällde nattbön, dyrkan, hängivenhet och fasta.

Till slut avslöjade han sin verkliga historia och sade: ”Farbror, det fanns egentligen inget gräl mellan mig och min far, men jag hörde Sändebudet under de senaste tre dagarna upprepade gånger säga så och så … så hur nådde du denna nivå?” Mannen svarade lugnt: ”Ingenting annat än det du ser.” Förbryllad lämnade ʿAbdullah honom. Då kallade mannen tillbaka honom och sade: ”Jag har inget annat att säga än det jag just sade till dig, förutom kanske detta: jag somnar aldrig på natten utan att först ha renat mitt hjärta från allt negativt gentemot någon av muslimerna.” I samma ögonblick förstod ʿAbdullah orsaken till denne ödmjuke mans stora särställning och svarade: ”Det är detta som gjorde att du förtjänade denna position, och det är detta som vi inte förmår bära” (det vill säga att uthärda, kämpa och anstränga sig för att rena hjärtat från allt hat och alla dåliga känslor).

Så det handlar inte om hur mycket vi ber eller fastar eller ens arbetar; snarare handlar det om hur rent och klart vårt hjärta är. Den avgörande faktorn finns i hjärtat och inte på ytan. Med andra ord handlar det inte om ”hur mycket du gör” utan om ”hur du gör det”. Därför måste vi söka i våra hjärtan: vad finns där av tro, renhet, klarhet och visshet?

Detta är det som gjorde att följeslagarna förtjänade denna kvalitet, denna framstående ställning och detta beröm från Allah (swt), vilket upphöjde var och en av dem till en nivå långt över de generationer som kom efter.

Alltså är faktorn inte hur mycket vi läser, hur mycket vi memorerar av Koranen eller hur mycket vi ber. Allt detta är gott och nödvändigt, men det är inte den avgörande faktorn. Det som är viktigt är vad som finns i våra hjärtan, storleken på vår tro, hur klar och ren

den är och hur djup den är. Hur lever vi i förbindelse med Allah? Vilka känslor har vi gentemot Allah? Hur upplever vi Allahs (swt) gudomlighet? Hur upplever vi att Allah ser oss i varje ögonblick? Det är detta vi måste söka efter.

Det var detta som gjorde att följeslagarna förtjänade den egenskapen, den enastående ställningen och det lovord från Allah (swt) som upphöjde var och en av dem till en nivå över och bortom jämfört med generationerna som kom efter.

Så faktorn är inte hur mycket vi läser, hur mycket vi memorerar av Koranen, eller hur mycket vi ber. Allt detta är gott och nödvändigt, men det är inte den avgörande faktorn; det som är viktigt är det som finns i våra hjärtan, styrkan i vår tro, hur klar och ren den är, och hur djup den är. Hur lever vi i förbindelse med Allah? Vilka är våra känslor gentemot Allah? Hur uppfattar vi Allahs gudomlighet (swt)? Hur känner vi att Allah övervakar oss i varje ögonblick? Det är detta vi bör söka efter.

Vi behöver söka efter och utveckla dessa djupa känslor i våra hjärtan så att vi kan få denna nära förbindelse med Allah (swt) och bli som den kvinna som sade till sin make: ”Klagar du över Allah till Hans Sändebud?!” Detta är sannerligen de känsliga känslor som vi vill uppnå och smaka.

Vi kommer aldrig att uppnå dessa stora känslor annat än genom hängiven ansträngning och ett liv med den heliga Koranen och Allah (swt), samt genom ständig medvetenhet om att Allah (swt) iakttar oss och ser varje steg vi tar:

Det som finns i våra hjärtan, styrkan i vår tro, hur klar och ren den är, och hur djup den är. Hur lever vi i förbindelse med Allah? Vilka är våra känslor gentemot Allah? Hur uppfattar vi Allahs gudomlighet (swt)? Hur känner vi att Allah övervakar oss i varje ögonblick? Det är detta vi bör söka efter.

Vi behöver söka efter och utveckla dessa djupa känslor i våra hjärtan så att vi kan få den nära förbindelsen med Allah (swt), och bli som den kvinna som sade till sin man: ”klagar du över Allah inför Hans Sändebud!?” Detta är verkligen de känsliga känslor som vi vill uppnå och smaka.

Vi kommer aldrig att uppnå dessa stora känslor annat än genom hängiven ansträngning och ett liv med den heliga Koranen och Allah (swt), samt genom ständig medvetenhet om att Allah (swt) iakttar oss och ser varje steg vi tar:

”Allah vet ögonens svek och allt som brösten döljer.”
(Surah Ghafir 40:19)

”Du befinner dig inte i någon situation, och du reciterar inte någon del av Koranen, och ni utför ingen handling – utan att Vi är vittnen till er när ni är sysselsatta med det. Och ingenting undgår din Herre, inte ens vikten av en atom på jorden eller i himlen. Inte heller något mindre än det eller större än det, utan att det finns nedtecknat i en tydlig skrift.”
(Surah Yunus 10:61)

Så det är detta vi vill – vi vill veta att Allah är mycket nära:

”Och Vi har sannerligen skapat människan, och Vi vet vad hennes själ viskar till henne. Och Vi är närmare henne än hennes halspulsåder.”
(Surah Qaf 50:16)

Detta är den verklighet som vi behöver stanna upp vid och begrunda, för att uppfatta denna hemlighet; då kommer vi närmare att förstå vad som gjorde den generationen så stor och hur Koranen formade dem.

Det var verkligen Koranen som följeslagarna levde med uteslutande, under hela tiden den uppenbarades – vers för vers:

”Och det är en Koran som Vi har uppdelat, så att du kan recitera den för människorna med pauser. Och Vi har uppenbarat den stegvis (under 23 år).”
(Surah Al-Isra 17:106)

De levde med Koranen ögonblick för ögonblick, andetag för andetag; deras hjärtan, känslor och hela deras inre väsen förändrades av Koranens harmoni och uppenbarelse. Så förvandlades de fullständigt till en helt ny tillvaro, utan någon som helst koppling till sina tidigare jag, innan de hade hört Koranen.

Faktorerna som ledde till den första generationens förträfflighet

Vi vill uppfatta delar av den hemlighet som gjorde att Följeslagarna levde med Koranen på ett sådant sätt att det frambringade dessa nära känslor gentemot Allah (swt). På samma sätt ledde detta till nya handlingar och beteenden som lyste med trons glans och sken i en sådan grad att de förtjänade detta ljuva beröm från Allah, Hans Sändebud, änglarna och hela världen.

Vi vill begrunda Koranen – djupt – för att se de höga nivåer som Följeslagarna levde inom, och därefter kommer vi att observera andra faktorer som påverkade tillkomsten av denna storslagna generation.

Utöver Koranen – den viktigaste faktorn – fanns Allahs Sändebuds (sas) Sunnah – det vill säga hans uttalanden, handlingar och föredöme – som spelade en mycket viktig roll i formandet av denna unika och storslagna generation. I själva verket hade Sändebudets (sas) personlighet, hans umgänge och rörelse bland Följeslagarna – deras iakttagande av Sändebudet – en stor inverkan på Följeslagarna och en viktig roll i att höja dem till dessa höga toppar av livet med Allah (swt).

Vi bör också beakta faktorn av islams unikhet och dess nyhet i deras liv. Detta hade effekten att hålla deras tro lysande, blomstrande, frisk och verksam.

När vi försöker förstå dessa faktorer är den viktigaste frågan att besvara för oss själva: är dessa faktorer fortfarande kapabla att frambringa det som frambringades tidigare? Vad var orsakerna till den djupgående verkan som ägde rum i Följeslagarnas själar?

Den första faktorn: den heliga Koranen

Koranen är Allahs (swt) ord som uppenbarades till Hans Sändebud Muhammad (sas) genom ängeln Gabriel (frid vare över honom). Med början i kapitlet (suran) al-Fatiha och med avslut i an-Nas utmanar den hela mänskligheten. Den är det första och mest framträdande miraklet som skänktes till Sändebudet Muhammad (sas), och sannerligen är den ett mirakel för alla nationer, för hela mänskligheten, för alla tider. Det är den Bok som Allah (swt) gjorde för all tid och som Han bevarade från alla förändringar och förvanskningar, såsom Allah (swt) säger:

”Sannerligen! Det är Vi som har sänt ned Påminnelsen, och sannerligen är det Vi som skall bevara den.” (Sura al-Hijr 15:9)

Det råder ingen tvekan om att denna bok är Allahs tal, och den bör få individen – som har känsliga känslor och strålande tro – att känna tyngden, heligheten och upphöjdheten i Hans ord.

Det råder ingen tvekan om att Följeslagarna levde dessa betydelser på det djupaste sätt, och de behandlade Koranen – Allahs ord – med varsamhet och känslighet.

Det verkar som att det faktum att vara så bekant med Koranen utan att känna dess storhet och upphöjdhet är den huvudsakliga orsaken till bristen på verkan av dess ord; en verkan lik den som förändrade Följeslagarnas liv. Följeslagarna levde med Koranen sekund för sekund – från dess allra första början – medan den uppenbarades bland dem. De vandrade steg för steg med Koranen och väntade på att Koranen skulle förändra deras liv i enlighet med Allahs anvisningar.

Sannerligen är den relation som Följeslagarna (må Allah vara nöjd med dem) hade till Koranen lik den relation som ett spädbarn har till sin mor, redan innan han är född: han får sin näring och uppfostras uteslutande av sin mor.

Koranens huvudämnen

Det första ämnet: Allahs – den Allsmäktiges – stora gudomlighet (ulūhiyya)

Det råder ingen tvekan om att det huvudsakliga ämnet som Koranen behandlar är Allahs (swt) gudomlighet (ulūhiyya). Som begrepp kan det grovt beskrivas som den fullständiga tron på Allahs absoluta överhöghet och storhet samt Hans namn, egenskaper och auktoritet, med all deras fullkomlighet, värdighet och barmhärtighet. Koranen presenterar detta ämne på många sätt: genom att tala direkt om skapelsen av jorden, himlen och hela universum, och genom att tala om den detaljerade skapelsen av växter och djur. Likaså genom att tala om Allahs totala auktoritet i att få allting i universum att fungera, och om Allahs fullständiga kunskap om varje liten och stor sak i hela universum.

Koranen informerar oss också om kampen och diskussionen mellan sändebuden (frid vare över dem alla) och deras folk – och allt detta kretsade kring frågan om Allahs (swt) gudomlighet.

Det finns även beskrivningen av Domedagen, paradiset och helvetet i sammanhanget av Allahs gudomlighet, Hans överhöghet och auktoritet. Koranen berättar att alla skapade varelser en dag kommer att stå inför Allah – den Allsmäktige – för att dömas för vad de har gjort i detta liv, med fullständig rättvisa och kunskap.

Vidare pekar lagarna, reglerna och anvisningarna i Koranen alla på Allahs (swt) gudomlighet. I själva verket är detta ämne Koranens huvudtema, och varje vers i Koranen behandlar gudomligheten på ett annat sätt. Följeslagarna levde helt uppslukade av Allahs (swt) gudomlighet. De strävade efter att förstå alla dess betydelser och inse dess konsekvenser för deras liv. De tog varje kapitel i Koranen, ett efter ett, och tog till sig allt, för att lära känna Allah och leva med Hans egenskaper och därigenom handla i enlighet med dem, så att hela deras liv skulle förändras enligt vad Allah (swt) ville.

Det råder ingen tvekan om att tron på Allah (swt) och erkännandet av Allah med dessa beskrivningar av överhöghet hade ett starkt inflytande på hur Följeslagarna levde. De levde så nära Allah (swt) som möjligt, med vetskapen om att Han var deras enda stöd och herre. Han är den ende som kan ge försörjning, straffa, ge och ta liv, och till Honom ska alla återvända. Så levde Följeslagarna denna gudomlighetens verklighet i alla dess aspekter och formade sina liv därefter.

Att förhålla sig till Koranen på detta sätt, med sådan livfullhet, visshet och uppriktighet, gjorde den första generationen till vad den var – den storslagna och unika generationen. Deras liv var fyllda av det klara faktumet om Allahs stora gudomlighet, och de såg ingenting i livet utom detta stora faktum, återspeglat i islams centrala vittnesbörd: **”Lā**

ilāha illā Allāh.” Detta vittnesbörd översätter vi som: ”det finns ingen ilāh (herre, gudom, den ende värdig till dyrkan och fullständig underkastelse och lydnad, den som ges fullständig auktoritet och mer därtill …) utom Allah.” Kort sagt kan vi säga: ”det finns ingen gudom utom Allah.”

Följeslagarna glömde nästan allt i livet förutom Allahs ljus – ljuset som fyllde universum och är en återspegling av Allahs (swt) gudomlighet, och vars beskrivning inte kan tillskrivas någon annan. Detta var det som fyllde Följeslagarnas liv – de levde med detta ljus, såsom Allah (swt) nämnde:

”Allah är himlarnas och jordens ljus …”(Sura an-Nūr 24:35)

Sidan 17

Sannerligen levde de i nära gemenskap med detta ljus, eftersom det drev dem genom deras liv – varje aspekt av deras liv: ätande, sovande, vandrande och vakenhet; och på den andra sidan fanns de människor som inte kände Allah (swt) och inte såg detta ljus:

”Och den som Allah inte ger något ljus – för honom finns inget ljus.” (Sura an-Nūr 24:40)

Så levde Följeslagarna: de höll fast vid Koranen, levde sina liv enligt vad Koranen ville, tog emot de verser som uppenbarades dagligen och spred dess ord och betydelser, eftersom detta var stundens budskap. Detta lyckliga tillstånd fortsatte tills Allahs Sändebud (sas) gick bort; de grät sorgset över att ha förlorat honom, men de var ännu mer sorgsna över att ha förlorat den förbindelsen mellan jorden och himlarna.

Det andra ämnet: Domedagen

I själva verket nämner Koranen ofta Domedagen, vilket djupt påverkade hur Följeslagarna levde. Koranen talar ständigt om Domedagen och kopplar den direkt till tron eller otro på Allah (swt). Således diskuterar verserna de människor som tror på Allah – den Allsmäktige – och tror på Domedagen, och diskuterar de människor som inte tror på Allah (swt) och inte tror på den Yttersta dagen. Sannerligen är tron på Domedagen ett av de huvudsakliga kriterierna för tron på Allah (swt), eftersom om tron på Domedagen inte existerade, skulle tron på Allah vara meningslös. Om människorna skulle tro att det inte kommer att finnas någon dom, och följaktligen ingen belöning eller bestraffning, då skulle ingen disciplinera sitt liv för att följa reglerna om det tillåtna och det förbjudna, i tron att alla ändå skulle sluta på samma sätt! Det är därför existensen av Domedagen och tron på den är något som en muslim inte kan leva utan, eftersom den ger livet allvar och mening och håller människorna ärliga.

”Trodde ni verkligen att Vi skapade er för blott och bart tomt tidsfördriv och att ni inte skulle föras tillbaka till Oss? (115) Upphöjd vare därför Allah, Konungen, Sanningen; det finns ingen gudom utom Han, den Ärofulla Tronens Herre! (116)”
(Sura al-Mu’minūn 23:115–116)

Så fastslår Allah (swt) att Han är långt upphöjd över att skapa ett liv som endast är ”tomt tidsfördriv”, utan slutligt ansvarstagande och utan Domedag. Detta skulle bara vara lek, och Allah (swt) är högt upphöjd och allsmäktig.

Således är tron på Domedagen en av de viktigaste sanningarna i den islamiska tron, och utan den skulle den inte ha någon mening alls. Sannerligen är tron på Domedagen det som ger livet verklig mening, ger tron på Allah verklig mening och ger mänskligheten verkligt värde.

Om människan inte hade skapats för att dyrka Allah, och om det inte fanns någon Domedag där hon skulle utvärderas, då skulle livet på jorden vara meningslöst. Det skulle vara fyllt av dysterhet, elände, orättvisa, strider och lidande, och skapandet av människan skulle vara något bristfälligt!

Så levde Följeslagarna med Domedagens sanning; de såg den med sina hjärtan. När Allahs Sändebud frågade en följeslagare: ”Hur är det med dig, o Hāritha?” svarade Hāritha: ”Jag har blivit en sann troende!” Så utmanade Sändebudet honom: ”Det måste finnas ett bevis bakom varje uttalande och vad är beviset bakom din tro?” Hāritha sade: ”Min själ har övergett detta världsliga liv, och jag fastar dagarna och ber nätterna igenom, jag betraktar min Herres tron, den Allra Högste ... som om jag ser Paradisets folk besöka varandra och Helvetets folk klandra varandra.” Då svarade Sändebudet: ”Sannerligen, nu vet du – håll fast vid det!” Så levde de!

Det råder ingen tvekan om att det som utmärkte den första generationen – i deras liv och i deras relationer med varandra – var deras sanna insikt om Domedagens sanning. De omsatte den i praktiken, och därför var den inte bara en teori utan verkan i deras liv. De förhöll sig till detta faktum med stor medvetenhet, uppmärksamhet och uthållighet.

I själva verket verkar de flesta människor, och de flesta av oss också, leva livet som om vi vore odödliga; som om döden inte hotar oss när som helst och var som helst. Ändå är verkligheten, såsom Allahs Sändebud (sas) sade: ”Paradiset är närmare var och en av er än hans skosnöre, och Helveteselden är lika nära.” Detta är ett faktum som människor glömmer när de jagar sina begär, uppslukade av sökandet efter rikedom, distraherade av livets trivialiteter och indragna i strider och konflikter för sina nyckers skull. De glömmer att när döden kommer kan de när som helst stå inför Allah och finna det de har sänt framför sig i form av belöning eller straff på Domedagen.

Så var inte Följeslagarnas syn på livet, ty de levde ständigt med Allah (swt) som om de betraktade Honom och såg Paradiset och Helvetet rakt framför sina ögon. Detta omformade verkligen deras livssmak, omdanade deras känslor och hindrade dem från att handla, säga eller ens tänka något om det inte stämde överens med den riktning de levde efter. Så levde de bokstavligen enligt Koranen; deras liv formades av Koranen och var helt nedsänkta i Koranens innersta kärna.

Vidare, när de misslyckades med att leva med en sådan stor känslighet och medvetenhet tillsammans med Koranen, ens för ett ögonblick, brukade de gråta och betrakta sig själva som hycklare. Till exempel utropade Hanzalah en gång till Abu Bakr (må Allah vara nöjd med dem) i ett tillstånd av ångest: ”Hanzalah är fördärvad!” Varför? Detta var därför att han kände att de känslor han hade när han satt tillsammans med Sändebudet (sas) var helt annorlunda än de han hade när han var med sin familj. Abu Bakr sökte inom sig själv och fann att han kände likadant, och därför började även han få panik. De båda kände att umgänget med sina hustrur, livet med sina barn, ätande och drickande tog dem en aning bort från den höga och strålande topp som de kände i närvaron av Sändebudet Muhammad (sas). Så de var mycket bekymrade och trodde till och med att de hade blivit oärliga hycklare, och de gick till Allahs Sändebud (sas) för att fråga honom om detta. Allahs Sändebud (sas) tröstade dem: ”Om ert tillstånd skulle förbli detsamma som när ni är i min närvaro och ni ständigt var upptagna med Allahs åminnelse, då skulle änglarna ha skakat hand med er i era sängar och på era vägar; men, Hanzalah, tid måste ägnas åt världsliga angelägenheter och tid måste ägnas åt bön och begrundan.”

När de befann sig i Allahs Sändebuds (sas) sällskap höjde de sig över jorden och över mänsklighetens nivå till en exceptionell nivå som de inte kunde uthärda. Detta var en nivå som skulle ha hindrat uppbyggnad och bosättning på jorden. I själva verket behöver människan leva sitt liv: äta, dricka, njuta av sina nöjen och instinkter. Människan kommer naturligt att ha stunder av ouppmärksamhet och glömska och begå små såväl som stora synder. Följeslagarna förstod tydligt denna skillnad, och de var sorgsna över att livet på en sådan höjdpunkt avbröts, ens för ett ögonblick. Så levde Följeslagarna till Domedagens sanning.

Sidan 19

med sådan klarhet, reaktion och livfullhet, och det är exakt så som var och en som önskar följa i deras fotspår bör leva.

Det råder ingen tvekan om att tron på Domedagen har en enorm inverkan på människans liv och på hennes sociala liv, utöver dess stora inverkan på hennes hjärta och tro. Sannerligen är tron på den Yttersta dagen det som gör det möjligt för människan att uthärda livets lidanden och svårigheter som hon är skapad att gå igenom:

”O människa! Sannerligen strävar du mot din Herre med möda, och du skall möta Honom.” (Sura al-Inshiqāq 84:6)

Sannerligen lever människan i möda genom hela sitt liv. Till exempel rör hon sin kropp mot tyngdkraften och måste uthärda att människor skadar varandra, begår orättvisor, samt genomlida sjukdomar, fattigdom och dysterhet. Så befinner hon sig ständigt i kamp – vad är det då som gör att hon kan uthärda all denna påfrestning?!

Vad får människan att hålla fast vid Allahs befallningar och skjuta upp många av sina begär till livet efter detta? Om det inte fanns något liv efter detta skulle människor aldrig uthärda jordens mödor och skulle aldrig kunna tillämpa Allahs lag, bära olyckor eller stå emot sina egna begär och instinkter. Men när de tror på livet efter detta kan de skjuta upp allt detta och tro att de kommer att finna mångdubbelt i ersättning det som de var tvungna att avstå från i detta liv. De skulle till och med bli kompenserade för det som de aldrig hade kunnat uppnå på grund av fattigdom, sjukdomar, utmattning eller olycka.

Å andra sidan, om människor inte tror på Domedagen, skulle de inte tro på Allah på det sätt de borde, och detta skulle få dem att hysa agg mot sitt öde i livet, som oundvikligen är fyllt av prövningar. Däremot gör tron på livet efter detta att muslimer accepterar alla motgångar och till och med blir glada, såsom Följeslagarna var, eftersom de trodde att ersättning och slutlig rättvisa var bevarad åt dem till livet efter detta. Så råder det ingen tvekan om att tron på livet efter detta är det som gör att den troende kan stå emot alla livets prövningar, svårigheter, begär och frestelser, eftersom han skjuter upp många av dessa frågor till livet efter detta.

Den troende är viss om att Allahs löften och det som Han – den Allsmäktige – säger måste ske. Därför, om han avstår från något för Allahs skull, vare sig det är en förbjuden blick, orättfärdigt förvärvad rikedom, eller ... eller ... eller ... kommer han att finna belöningen mångdubbelt större i Paradiset.

Detta är det som gör att han uthärdar svårigheter; precis som studenten som uthärdar femton eller tjugo års studier för att få ett examensbevis och nå en hög position, eller arbetstagaren som uthärdar en hel månads utmattning för att få sin lön i slutet av månaden. Så är det också för varje troende som uthärdar livets alla svårigheter och strävanden, eftersom han vet att livets njutningar är små och värdelösa jämfört med den enorma belöningen i slutet.

”Ingen själ vet vad som hålls dolt för dem av glädje som belöning för det de brukade göra.” (Sura as-Sajda 32:17)

Sannerligen är tron på Domedagen och livet efter detta en av de saker som hjälper oss att möta alla problem och onda begär. Den hjälper människan att leva med vackra känslor när hon sluter sina ögon.

Sidan 20

och börjar föreställa sig det kommande livet i Paradiset tillsammans med Sändebuden och Följeslagarna. Människan kommer inte verkligen att känna till dessa stora skatter och denna belöning förrän hon faktiskt är där. När hon minns att husen i Paradiset är byggda av tegel av guld och silver inser hon hur värdelöst det är att sträva efter rikedom i denna värld. När hon minns att hon ska möta Allah (swt), vara i Hans gästfrihet och tala direkt med Honom, gör detta hela jorden betydelselös för henne med alla dess

bekymmer, stress, plågor och tomma begär. Det råder ingen tvekan om att Följeslagarna levde med sådana känslor.

Detta är det enda sättet på vilket vi kan förstå Följeslagaren som kastade bort dadlarna som han erbjöds för att stärka sig innan han gick in i strid för Allahs skull. Han var så ivrig att nå Paradiset att han glömde sin hunger i denna värld. Likaså Följeslagaren som sade till Sändebudet Muhammad (sas): ”Gå vidare, du och din Herre, och strid, och vi strider tillsammans med er!” – till skillnad från judarna som sade till sin Sändebud Musa (frid vare över honom): ”Gå vidare, du och din Herre, och strid; vi stannar här!” På samma sätt sade Saʿd ibn Muʿadh (må Allah vara nöjd med honom) till Allahs Sändebud (sas): ”Om du skulle gå in i havet, är vi med dig.”

Detta var inte därför att de var överväldigande modiga, utan snarare därför att de kände Domedagens sanning mycket väl och trodde att det bara var ett svärdshugg som skilde dem från att få se sin Herre. Det är därför som, i slaget vid Muʾta, ʿAbdullah ibn Rawaha (må Allah vara nöjd med honom) tillrättavisade sig själv när han tvekade att ta muslimernas fana, en handling som skulle dra hela fiendens raseri över honom. Följeslagarna var inte rädda för krig eller svårigheter, eftersom de var säkra på resultatet: om de dör, kommer de att vara i Paradiset.

Dessutom skapar tron på Domedagen en balans i det muslimska samhället och i alla aspekter av mänskligt liv. Den rike muslimen – som tror på Domedagen – ger allmosor till de fattiga; därför önskar de fattiga att de rika ska bli ännu rikare, eftersom de drar nytta av deras fortsatta välgörenhet. I motsats till detta förvandlas den icke-muslimska tillvaron till självviskhet, hat och avskyvärda klasskonflikter, eftersom alla vill att deras rikedom ska bli så stor som möjligt.

Till exempel skänkte ʿUthman ibn ʿAffan (må Allah vara nöjd med honom) en stor karavan av kameler lastade med varor till välgörenhet och sade till Medinas köpmän som hade kommit för att förhandla om varorna: ”Jag har fått mer än detta i ersättning!” De blev förvånade, eftersom det inte fanns några andra köpmän än dem, och frågade: ”Vem gav dig?” Han svarade: ”Allah (swt) gav mig tio gånger mer – kan någon betala mer?!!”

Vi ser sådan barmhärtighet och solidaritet genom hela den islamiska historien. Vi finner i vår historia att någon avsatte pengar för borttappade åsnor, och en annan avsatte pengar för krukor som barn eller tjänare hade slagit sönder, så att de inte skulle bestraffas av sina herrar eller föräldrar. Dessa känslor finns inte annat än i de troendes hjärtan, eftersom deras tro på Domedagen frambringar kärlek och barmhärtighet och förhindrar strid och avund.

Å andra sidan påstod Karl Marx en gång: ”Mänsklighetens historia är en kamp mellan rika och fattiga; människolivet är en serie av hat och självviskhet.” Detta blir endast sant när människor befinner sig i otro (kufr) och jahiliyya. Den kamp som Marx påstod ligger

till grund för mänsklig tillvaro finns inte bland de troende. I stället råder kärlek och samarbete.

I själva verket täcker familjen inom islamisk rätt den person som inte kan betala en obligatorisk ersättning eller gottgöra ett oavsiktligt dödande som är skyldigt till den avlidnes anhöriga. Så samarbetar den muslimska nationen för att göra sina medlemmar trygga. När en mycket fattig kvinna från Egypten skickade ett meddelande till kalifen ʿUmar ibn ʿAbd al-ʿAziz och tillrättavisade honom: ”Varför försummar du ditt folk! Väggen till mitt hönshus rasade och jag förlorade mina höns! Du är ansvarig för detta!”, svarade han omedelbart och sände Egyptens ståthållare för att bygga upp hennes hönshus igen för att skydda hennes höns. Hur kan detta jämföras med dagens diktatorer och jahiliyyans härskare som stjäl folkets mat och behåller ...

Sidan 21

dem i ständig fattigdom och förnedring? Se omsorgen hos kalifen ʿUmar ibn al-Khattab som sade:
”Om en mula skadades på en ofarbar väg i Irak, skulle ʿUmar bli tillfrågad om varför han inte hade belagt vägen för människorna.” Sannerligen var ʿUmar (må Allah vara nöjd med honom) den som bar maten på sin rygg och gick tillsammans med sin hustru till en kvinna som var i förlossning. Hans hustru gick in för att hjälpa henne, och ʿUmar lade sig ned utanför, trots att han var den mäktige kalifen vars blotta namn skrämde kejsarna av Rom och Persien.

Så skapade tron en unik generation som aldrig tidigare funnits i mänsklighetens historia och som aldrig kommer att finnas igen, om inte mänskligheten återvänder till islam och förhåller sig till dess sanningar på rätt sätt. Så fyllde tron på Domedagen – den andra faktorn som skapade denna unika generation – muslimernas liv och upphöjde dem till sådana häpnadsväckande och allra vackraste höjder.

Det tredje ämnet: människan och hur Allah (swt) hedrar henne

Det nästa koraniska ämnet som fick stor omsorg och uppmärksamhet av Allah (swt) i Hans Bok är människan själv. Vi finner att Allah (swt) direkt tilltalar människorna, prisar dem och lär dem deras angelägenheter. Allah (swt) informerar också människan om hennes skapelse och till och med före detta, om vad som kommer att ske med hennes existens, hur hon måste leva och vart hon är på väg. Han – den Allsmäktige – visar henne exempel på alla slags liv: fattigdom och rikedom, sjukdom och hälsa, ensamhet och gemenskap samt hennes kamp i livet; således visar Allah (swt) stor omsorg om människan.

Följeslagarna förstod detta och visste att de var djupt omhändertagna av Allah (swt). De visste att de har den Allsmäktige Allah som älskar dem, förstår deras lidanden och belönar dem.

Sannerligen informerade Allah (swt) änglarna:

”Och minns när din Herre sade till änglarna: ’Jag skall skapa en människa av torr, klingande lera av förändrad dy.’” (Sura al-Hijr 15:28)

Änglarna trodde till en början att denna människa inte var kapabel att vara Allahs (swt) ställföreträdare (kalif/khalīfa) på jorden:

”Och när din Herre sade till änglarna: ’Jag skall sätta en ställföreträdare (khalīfa) på jorden.’
De sade: ’Skall Du sätta där någon som skapar fördärv och utgjuter blod, medan vi prisar Dig med lov och helgar Dig?’
Han sade: ’Jag vet det som ni inte vet.’” (Sura al-Baqara 2:30)

Satan blev högmodig och vägrade att falla ned inför Adam (frid vare över honom) när han befalldes att göra det av Allah (swt), och ansåg sig själv för upphöjd för att acceptera denna ödmjukhet. Följeslagarna förstod denna befallning till Satan som en gest av kärlek och heder från Allah (swt) gentemot människan.

Allah (swt) nämner ofta de verser där Han säger: ”Han älskar dem och de älskar Honom”; eller ”Han är nöjd med dem och de är nöjda med Honom.” Detta är det sätt på vilket Allah – den Allsmäktige – behandlar människan; Han upphöjer henne till att vara Hans ställföreträdare på jorden, Hans älskade, och Han gläds mycket när människorna återvänder till Honom och när de blir lyckliga. Allah (swt) skadar dem inte och gör dem inte utmattade; Han (swt) säger: ”Om Min tjänare närmar sig Mig med en tum, närmar Jag Mig honom med en aln; om han närmar sig Mig med en aln, kommer Jag att närma Mig honom …”

närmare honom med fyra alnars längd, och om han kommer till Mig gående, kommer Jag till honom springande.” (Hadith qudsi)

När man lyssnar till dessa underbara ord darrar hjärtat. Hur kan man föreställa sig att ens Herre säger till honom att om han går mot Honom, så kommer Han (swt) springande! Om en persons far eller en äldre människa sade detta till honom, skulle han finna det vara mer än vad han själv förtjänar – så hur är det då att höra det från Allah (swt)!

Följeslagarna levde med dessa känslor och de påverkade dem djupt; de levde i kärlek, vördnad och iver och kände Allahs (swt) yttersta storhet. De levde också i fruktan, med yttersta försiktighet inför Allahs (swt) vrede och även inför Hans plan mot dem. Detta samspel skapade denna generation – generationen av de mest hedrade och respekterade män, män som vägrade att nedvärdera sig själva till djurens nivå eller ens till de vanliga människornas nivå. De ville för sig själva endast de högsta nivåerna, upplysta av heder och generositet, så att de skulle förtjäna att bli utvalda och hedrade av Allah (swt) framför alla Hans skapelser.

Sannerligen är det en stor förlust för människan att nedvärdera sig själv till djurens nivå, trots att hon skapades för att bli utvald och hedrad av Allah (swt) framför alla skapelser. Följeslagarna vägrade att nedvärdera sig själva och valde i stället att ständigt resa sig och upphöja sig. De uppnådde detta genom att kämpa mot sig själva och mot Satans planer. Några av dem valde de hetaste dagarna för att fasta, och de var försiktiga inför varje tveksam handling som kunde vara otillåten och misshaga Allah (swt). De sökte heder på Domedagen och var inte intresserade av detta liv. Om välsignelser kom, var de välkomna; om inte, var de ändå tacksamma till Allah (swt).

Efter Sändebudets död, när de mottog livets vidsträckta välsignelser efter att ha öppnat många icketroende länder för islam, nämnde de att Allah (swt) hade hedrat deras bröder som hade dött tidigare. De kände sig inte trygga från att bli förförda av detta världsliga liv. De levde med mänskliga värderingar, men de visste att det som gav dem deras verkliga värde var deras tjänarskap inför Allah (swt). De förstod att deras tro gjorde dem till de mest hedrade och största av människor.

Vi finner i hadithen: ”Den som har fått Koranen och sedan anser att någon annan är rikare än honom har i själva verket nedvärderat Koranen.” Deras sanna försörjning var Koranen, deras rikedom kom från Koranen och islam, och de förstod verkligheten i Allahs ord:

”Så tappa inte modet och grip inte av förtvivlan; ni skall vara de överlägsna, om ni är sanna i tron.” (Sura Āl ʿImrān 3:139)

”Äran tillhör Allah och Hans Sändebud och de troende. (Sura al-Munāfiqūn 63:8)

Följeslagarna förstod innebörden av ära och innebörden av att Allah (swt) hedrar en viss sorts människor, medan andra inte har något värde.

”O ni som tror! Tag inte judarna och de kristna till vänner och beskyddare; de är vänner och beskyddare till varandra. Och den bland er som vänder sig till dem (för vänskap) är av dem. Sannerligen vägleder Allah inte ett orättfärdigt folk. (54)
Du ser dem i vilkas hjärtan det finns en sjukdom hur de skyndar omkring bland dem och säger: ’Vi fruktar att ett olycksöde skall drabba oss.’ Kanske skall Allah ge (dig) seger eller ett beslut enligt Sin vilja. Då kommer de att ångra de tankar som de hemligt bar i sina hjärtan. (55)
Och de som tror kommer att säga: ’Är detta de män som svor sina starkaste eder vid Allah att de var med er?’ Allt de har gjort skall bli förgäves, och de kommer att hamna i fullständig förlust. (56)” (Sura al-Māʾida 5:54–56)

Så talar Koranen i hög grad om människan, och Följeslagarna levde med Koranen som ständigt påminde dem om deras upphöjda ställning och den ära som Allah (swt) hade skänkt dem.

Det fjärde ämnet: moralen och dess samband med tron

I själva verket är moralen en fråga som har intagit en framträdande plats och fått stort intresse i Koranen, eftersom den utgör grunden för den troendes hela liv. Därför är moralen i Koranen knuten till tron – precis som tron på Domedagen.

”Har du sett den som förnekar Domen? Det är han som stöter bort den faderlöse (med hårdhet) och som inte uppmanar till att ge mat åt den nödställde.”
(Sura al-Māʿūn 107:1–3)

Så betraktade Allah (swt) en sådan människa som en förnekare av religionen enbart på grund av dessa dåliga seder. Utan religion finns det ingen moral och ingen fast grund för att forma beteende, eftersom den enda referensen för vad som är gott eller ont är Allahs religion, islam.

Det finns flera aspekter av detta nära samband mellan människans moral och religionen. Till exempel: varför skulle människor bry sig om etik om de inte fruktar Allah (swt) i nattens mörker eller i fullt dagsljus? Muslimer vet att Allah (swt) iakttar dem i nattens djupaste mörker likaväl som på dagen, och därför motiveras de att följa Hans religion för att få Hans välsignelser och undvika Hans straff. Å andra sidan är moralen i jahiliyya endast en fråga om personlig nytta, ekonomiska intressen eller att undvika problem med myndigheterna. Men så snart människor tror att de kan komma undan med en olaglig handling eller inte kommer att hållas ansvariga, tvekar många inte att kasta de etiska principerna bakom ryggen. Den verkliga sanningen är dock att Allah (swt) vet allting och kommer att hålla var och en till svars.

”Han känner till ögonens svek och allt som hjärtana döljer.” (Sura Ghāfir 40:19)

”Han (Allah) vet det som är hemligt och det som är ännu mer dolt.” (Sura Tā-Hā 20:7)

Den muslim vet att han har att göra med Allah (swt), och därför skulle han aldrig vara trolös i fullt dagsljus eller begå svek i avskildhet; således är moralen mycket viktig i den muslimska människans liv.

Jahiliyya, å andra sidan, utesluter etik och moral från alla livets aspekter. De säger: ”Vad har ekonomi med seder att göra? Ekonomi är en renodlad kommersiell process och har inget samband med etik.” I verkligheten kan dock hela ekonomin inte bestå om det inte finns moraliska principer som tillämpas. Till exempel, för att upprätthålla en framgångsrik affärsverksamhet måste det finnas ärlighet i arbetet, annars kommer verksamheten att förlora kunder och misslyckas. Denna ärlighet kan inte finnas utan moral, så att arbetsgivare och arbetstagare utför sitt arbete och strävar efter fullkomlighet av fruktan för att misshaga Allah (swt) och inte av rädsla för kunderna. Ärlighet är tydligt föreskriven i islam, och en ekonomi kan inte lyckas med bedrägeri:

”Den som bedrar oss tillhör inte oss.” (Hadith: återberättad i Sahih Muslim)

Monopol förstör också ekonomin, och monopolisten är förbannad i islam eftersom han orättvist utnyttjar människors behov. I själva verket stör och hindrar undanhållande av varor från marknaden för vinstens skull den ekonomiska processen, och på samma sätt är detta förbjudet i islam. Vidare förbjuder islam ränta på pengar, eftersom det är ett brott som förslavar de svaga:

”Allahs barmhärtighet är över den som är mild till sin karaktär vid köp och försäljning.” (Hadith: från Sahih Bukhari)

Således är goda seder av grundläggande betydelse i relationerna mellan människor. Islam betraktar den ekonomiska processen som en etisk process i sitt innersta väsen; den är varken enbart en finansiell eller kommersiell process. Politiken likaså, liksom allt annat i livet, är förbundet med tron och dess moral. Jahiliyya insisterar däremot på att skilja begreppet god karaktär och moral från politiken. Till exempel säger de: ”Ändamålen helgar medlen” och skiljer moralen från sexuella relationer genom att säga: ”Varför skulle moral blanda sig i sex? Sex är bara en biologisk process, som att äta och dricka. Precis som vi inte skäms över att äta och dricka, varför skulle vi skämmas över sex i vilka omständigheter eller på vilket sätt som helst som vi behagar?” De vill beröva människan alla medel som hedrar henne, för att förvandla henne till en satan eller ett lätt byte att manipulera, och därigenom förstöra henne och förstöra Allahs (swt) religion.

Moralen har intagit en mycket stor plats i Koranen eftersom den är en grundpelare i denna religion. Allah (swt) har talat sanningen när Han sade till sitt Sändebud (sas):

”Och sannerligen står du på en upphöjd karaktär.” (Sura al-Qalam 68:4)

Och Sändebudet (sas) säger: ”Min Herre har uppfostrat mig, och Han uppfostrade mig på det bästa sättet.” (Hadith återberättad av Ibn ʿAsākir, med en svag kedja)

Och Sändebudet (sas) säger: ”Allah har sänt mig (med uppdraget) för att fullkomna moralen till dess högsta nivå.” (Hadith: Sahih al-Bukhari)

Bland de ämnen som har upptagit en stor del av Koranen finns lagstiftningens verser. Det råder ingen tvekan om att när Följeslagarna tog emot lagstiftningen betraktade de den som en gåva från Allah, som en välsignelse från Allah och som en heder från Allah (swt). De såg den som en underlättnad från Allah för att göra livet enkelt och lätt och för att befria dem från bördan att själva försöka avgöra hur man ska bete sig, döma, dra nytta av det goda och undvika ondska och skada.

Så hade Allah (swt) skänkt Sin barmhärtighet genom Sin lag (sharīʿa), eftersom Han var den som bäst kunde fastställa dessa lagar, medan de själva inte var förtrogna med människans egenskaper. Allah hade hedrat dem och skänkt dem Sin lagstiftning för att organisera deras liv, skänka dem ro, underlätta deras angelägenheter, bevara deras enhet och skydda deras framåtskridande genom medel av dessa lagstiftande koranverser. Därför såg eller betraktade de inte lagstiftningen från Allah (swt) som

begränsningar, och de kände inte i dem någon börda. Tvärtom kände de djupt i dessa befallningar barmhärtigheten, underlättandet och äran från Allah (swt). Därför älskade de Allahs (swt) lagar och levde i enlighet med dem, och såg inte i dem någon börda som kunde leda dem till att söka något tillstånd för att befria sig från befallningarna. De hade absolut ingen önskan att motsätta sig eller kringgå lagstiftningen. Följeslagarna var nöjda med Allahs (swt) verser som fastställde för dem rätt och fel, och som tröstade dem och hjälpte dem att undvika att falla i fel. Därför sägs det ofta i Koranen: ”de frågar dig” och ”de frågar dig om ett rättsligt beslut”, eftersom Följeslagarna var fullt förvissade om att de hade en Vis och Allvetande källa som var kapabel att vägleda dem till det bästa beslutet. Således behövde de inte lida i att fastställa den bästa handlingsvägen eller det bästa beslutet i någon fråga.

”De ber dig om ett rättsligt avgörande. Säg: Allah ger er detta avgörande …” (Surah Al-Nisa 4:176)

Därför, när Allah (swt) vägledde dem genom ett svar på någon fråga, var frågan avgjord och över, fullständigt tillfredsställande hjärtana.

Följeslagarna levde lagstiftningen, med lycka och tillfredsställelse, och kände glädje över alla Allahs lagar. De visste att barmhärtigheten och äran är inneboende i dessa befallningar och lagar. Dessutom kände de att uppenbarelsen av lagstiftning var en naturlig följd av Hans suveränitet och Storhet, och Hans naturliga rätt att skapa dem och styra dem samtidigt.

Dessa är de väsentliga ämnen och frågor som diskuteras i Koranen som hade praktiserats av Följeslagarna. Följeslagarna hade genomfört dem på ett särskilt, djupt, helhjärtat sätt, och därmed gjorde det dem till den största och mest framstående generationen av mänskligheten. Om vi vill följa deras väg, måste vi leva med Koranen och Koranens ämnen på samma sätt som de hade levt och dött för. Då kan vi hoppas att vara förtjänta av Allahs lov, likt de älskade Följeslagarna till Allahs Sändebud.

Den andra faktorn: Sunnah (Allahs Sändebuds läror, uttalanden och handlingar)

Medan Koranen är den första faktorn som frambringade den lysande första generationen, är Sunnah den andra faktorn. Sunnah innefattar Allahs Sändebuds (sas) handlingar, hans uttalanden och det som han har godkänt. I själva verket är Sunnah också en uppenbarelse från Allah såsom Allahs Sändebud har sagt: ”Jag gavs Koranen och något liknande den” och Allah har sagt:

”Och han talar inte av begär. Det är inget annat än en uppenbarelse som uppenbaras.” (Surah An-Najm 53:3–4)

Vi kan säga att Sändebudet (sas) också behandlade samma ämnen som Koranen tog upp och dessutom förklarade dem i detalj. Dessa ämnen varierade från Allahs gudomlighet och tjänandet av Honom ensam, Domedagen, människans natur, moral och lagstiftning. Sannerligen spelade Allahs Sändebud en enorm roll i att fastställa den slutliga förståelsen av islam i tron, ritualerna, lagstiftningen och moralen, eftersom han sändes av Allah för att förklara och tydliggöra det som hade uppenbarats för människorna, såsom det tydligt anges i Koranen:

"...och Vi har uppenbarat för dig Påminnelsen, så att du kan klargöra för människorna det som har uppenbarats för dem." (Surah An-Nahl 16:64)

Därför var Allahs Sändebuds plikt denna förklaring genom hans ord och handlingar. Han förmedlade till oss genom sina ord vad Allah befaller oss och vad Allah vill av oss, och han förkroppsligade dessa befallningar i sin praktik, vilket är anledningen till att Allah sände honom – för att vara ett exempel och en förebild för människorna.

Våra stora lärda har verifierat och klargjort Sunnah och talat om för oss vad som är godtagbart och tillförlitligt. De har gjort det genom att noggrant granska återberättarna av Allahs Sändebuds (sas) uttalanden och traditioner. Det råder inget tvivel om att de har gjort en insats för oss och hela mänskligheten som människor inte kan återgälda annat än genom att be Allah för dem och be Allah belöna dem med Sina stora gåvor.

Välsignelsen av Allahs Sändebuds, Muhammad (sas), närvaro och dess stora verkan i det verkliga livet

Det råder inget tvivel om att Allahs Sändebuds närvaro är en av de mest avgörande faktorerna som hade en stor inverkan på att höja Följeslagarnas nivå och att förmedla Sanningen levande och klar in i deras hjärtan. Sannerligen hade förkroppsligandet av denna Sanning i Sändebudets (sas) personlighet och beteende och hans närvaro bland dem en enorm inverkan. Det är mest troligt att detta inte kan förstås utom av dem som upplevde det direkt. Varje uppriktig person bland oss, om han upplever sällskapet med en verksam, sanningsenlig och from kallare till islam eller en lärd, kommer utan tvivel att känna att hans sällskap med en sådan person hade en stor inverkan på att styra hans steg mot Sanningen, forma hans uppförande och hjälpa honom att hålla fast vid Sanningen. Det han skulle uppleva är helt annorlunda än att bara höra samma Sanning från en vanlig person som inte har samma grad av uppriktighet och fromhet, eller att läsa den i böcker med sitt eget perspektiv. Det råder inget tvivel om att skillnaden skulle vara enorm.

Martyren Sayyid Qutub smakade själv dessa betydelser; jag kände det när jag följde honom under en kort period av tre månader – inte tjugotre år som i Följeslagarnas fall. Under dessa tre månader kände jag som om jag levde någonstans bortom denna jord; jag kände att jag var ovan molnen och att jag var en annan person. Mina krafter och min förståelse ökade så mycket att jag brukade sova endast tre timmar om dagen under

dessa tre månader och samtidigt var jag mycket aktiv, mycket entusiastisk, mycket uppmärksam och också mycket lycklig. Dessutom, under lång tid efter detta möte blev den som hörde mig förvånad över att jag fortfarande citerade samma ord, intog samma ståndpunkter och använde samma uttryck som Qutub. Därför hjälpte detta personliga känslomässiga minne mig att föreställa mig hur Följeslagarna kände när de var med Allahs Sändebud (sas). Självklart är skillnaden i djup och verkan av dessa känslor mellan Qutubs följeslagare och Allahs Sändebuds Följeslagare densamma som skillnaden mellan Qutub och Allahs Sändebud; det råder inget tvivel om att denna skillnad är enorm. I själva verket kommer du inte att kunna föreställa dig hur jag kände när jag var med Qutub eller vad detta sällskap har lämnat i mig. På samma sätt kommer vi inte att kunna – även om vi använder all vår kraft för att föreställa oss – hur Följeslagarnas tillstånd var med den ädle Allahs Sändebud (sas), hur de levde med honom och hur de påverkades av honom.

Allahs Sändebuds närvaro hade en betydande inverkan, eftersom den var större än någonting i denna värld. Det var Sändebudskapets inverkan, Allahs Ljus och källan till den absoluta Sanningen. Det råder inget tvivel om att Allahs Sändebud (sas) aktivt förkroppsligade och överförde islam till det verkliga livet. Han representerade höjdpunkten av all mänsklighet och höjdpunkten av människan i varje avseende. Den som lever med honom genom den tradition han har lämnat efter sig, eller läser hans biografi, kommer att kunna finna i honom ett gott exempel för sig själv oavsett läsarens ställning, yrke, bakgrund eller sinnestillstånd. Detta är ett gudomligt mirakel att Allah skapade Sändebudet Muhammad (sas) för att bli ett verksamt föredöme för alla i varje aspekt, tid och epok. Allahs Sändebuds närvaro bland Följeslagarna hade utan tvivel en enorm inverkan på dem och påverkade dem i varje möjligt avseende. Hans inflytande liknar en magnet som omorganiserar sammansättningen av järnspån som annars inte skulle påverkas eller flyttas av andra element. Det råder inget tvivel om att Allahs Sändebuds kraft och verkan var något annat än magnetisk kraft; det var en andlig kraft från Allah och från Allahs Ljus. Det var en sådan kraft som formade Följeslagarna till den storslagna nivån. När vi läser deras historia, deras hållningar och deras känslor inser vi vår oförmåga att förstå hur detta skedde.

Numera läser jag Följeslagarnas historia för att leva med denna generation. Till exempel ”Den Utvaldes karaktär”, som innehåller mycket om Allahs Sändebuds Följeslagare och dem som kom efter bland de stora efterföljarna. Jag har också läst boken om Följeslagarna av Rafat Basha, ”Porträtt ur Följeslagarnas liv”. Jag har nyligen levt med dessa böcker för att leva med Följeslagarna men jag kan fortfarande inte förstå hur denna enastående förändring ägde rum i deras själar. Denna förändring var häpnadsväckande och unik i mänsklighetens historia; något så underbart att det liknar ett mirakel. Det är till och med något som får dig att skämmas över din egen verklighet när du jämför den med deras – inte den materiella verkligheten utan deras sinnestillstånd och själar. Följeslagarnas känslor i olika frågor är något ofattbart för oss

och det kommer att förbli svårt för oss att förstå om vi inte når den höjd där våra liv blir ett vittnesbörd om Koranen och Sunnah. Först då kan vi nå denna höjd, smaka den och leva med den, och det kräver en enorm ansträngning och en särskild sorts uppriktighet.

Det är häpnadsväckande vad Allahs Sändebud sade till Khalid ibn Al-Waleed, som är en av de största Följeslagarna – förutom att han inte antog islam förrän det åttonde året efter hijrah. När Khalid tvistade med Abdurahman ibn Awf klagade Abdurahman ibn Awf till Allahs Sändebud som kallade på Khalid, varnade honom och sade: ”Lämna mina Följeslagare åt mig, O Khalid. Vid Allah, om du skulle ge allmosa lika stor som berget Uhud i guld, skulle du aldrig nå upp till en handfull av deras allmosa, eller ens hälften av den.” Detta är skillnaden mellan Khalid och Abdurahman som var i samma generation, och dessutom är detta Khalid som Allahs Sändebud kallade ”Allahs svärd”. Khalid var verkligen en av de största Följeslagarna, men trots det kunde han inte jämföras med Abdurahman ibn Awf som antog islam och följde Sändebudet tjugo år före Khalid.

Hur är då vår situation när vi är åtskilda från vårt älskade Sändebud i omkring tjugo århundraden? Om skillnaden mellan två generationer av Följeslagare är så stor, hur stor blir då skillnaden mellan Följeslagarna och efterföljarna som kom efter dem och de som kom efter dem, och så vidare? Därför kan vi förstå när en Följeslagare sade till en efterföljare som kom efter: ”Ni gör handlingar som ni anser obetydligare än ett hårstrå, men under Allahs Sändebuds tid brukade vi betrakta dem som bland de allvarligaste synderna.” Detta kan hjälpa oss att förstå Följeslagarnas ord, hur de levde och de känslor som fyllde deras liv. Sannerligen, hur mycket vi än försöker förstå hur Följeslagarna förvandlades kommer det att förbli svårt att begripa. Trots det måste vi ändå kämpa med all vår kraft och energi så att vi kanske kan förstå saker på det sätt som de brukade göra i sina privata och offentliga liv.

Den tredje faktorn: uppenbarelsens fenomen och närvaron av en enda tolk

I grunden fanns det två unika fenomen som följde med närvaron av Allahs Sändebud (sas), vilka inte upprepades i någon generation och inte kommer att upprepas förrän vi möter Allah (swt).

Uppenbarelsens fenomen

Det första fenomenet är uppenbarelsen själv, och uppenbarelsen fullbordades och förseglades med Allahs Sändebuds (sas) död. Denna gudomliga uppenbarelse hade utan tvivel en mycket avgörande inverkan på Följeslagarnas liv, inte bara på deras liv med Allahs Sändebud utan också med Allah (swt) Själv. Följeslagarna levde med Allah genom uppenbarelsen, de hade direkt kontakt med Honom och väntade ivrigt på uppenbarelsen som förde dem nyheter från ovan himlen, Allahs ord och Allahs

vägledning. Oavsett om nyheterna var goda eller svåra väntade de ivrigt med längtan på vad Allah skulle säga till dem. De väntade på de beslut som skulle fastställas av Allah, vare sig det gällde anvisningar om hur de skulle sköta sina angelägenheter, befallningar eller lagstiftning. Detta liv, fullt av förväntan, hade utan tvekan en inverkan på att forma dessa människor på ett särskilt sätt som sällan har upprepats i mänsklighetens historia, från dess skapelse fram till nu och fram till tidens slut.

Den ende och enda tolken

Det andra fenomenet som hade en stor inverkan och som riktade Följeslagarnas ansträngningar och uppmärksamhet i en enda riktning var närvaron av en enda tolk. Allahs Sändebud (sas) var den enda uttolkaren av denna religion, och han löste varje komplikation eller problem, varje fråga eller lagstiftning och varje oenighet bland Följeslagarna. Därför kunde varje fråga tas direkt till Allahs Sändebud, och genast fanns det ett tillfredsställande svar, utan någon rätt att argumentera, diskutera, tveka eller tvivla på dess giltighet. Det var definitivt den yttersta Sanningen, såsom Allah (swt) har sagt i Koranen:

”Och vad Sändebudet än ger er – ta det; och vad han än förbjuder er – avhåll er från det.” (Surah Al-Hashr 59:7)

”Och han talar inte av begär, det är inget annat än en uppenbarelse som uppenbaras.” (Surah An-Najm 53:3)

”Den som lyder Sändebudet, han har sannerligen lytt Allah.” (Surah An-Nisa 4:80)

Så var Följeslagarnas liv inriktat i en enda riktning, eftersom de uppriktigt var förvissade om riktigheten i att omsätta det de hade hört i handling. De var aldrig splittrade eller delade i sitt sökande efter Sanningen eller efter det rätta beslutet.

När det gäller generationerna som kom efter Allahs Sändebud har det alltid funnits flera uttolkare. Allteftersom generationerna gick ökade antalet uttolkare naturligt, och följaktligen har också möjligheterna till misstag och felaktigheter ökat. Den som kom efter Allahs Sändebud behövde tid för att nå fram till det rätta beslutet, och även efter att han hade fastställt en åsikt fortsatte han att vara osäker på om detta var den yttersta Sanningen – trots allt kunde det bästa någon göra i vissa frågor, även de mest lärda, vara att avge en åsikt. Även Följeslagarna var oense i några få frågor, så vem av dem hade helt och hållet rätt? Naturligtvis har de som kom efter Följeslagarna också varit oense, liksom de som följde dem genom historien. Ibland fanns det många åsikter i en och samma fråga, och ibland var dessa åsikter helt motsatta varandra. En åsikt kunde betrakta något som tillåtet medan en annan förbjöd det, rekommenderade det eller avrådde från det. De lärda gör sina uppriktiga ansträngningar, men människor blir ändå förvirrade när de ska avgöra vem som har rätt och vem som har fel. Det råder inget tvivel om att dessa skillnader och nödvändigheten att välja mellan olika åsikter har lett till mycket spänning och en känsla av otillfredsställelse. Även när du uppriktigt försöker

följa den bästa bedömningen känner du obehag på grund av det naturliga inslaget av tvivel, medan Allahs Sändebuds Följeslagare alltid var trygga eftersom de inte hade någon anledning att tvivla. Om en Följeslagare kände osäkerhet kring något fick han svaret genom uppenbarelsen eller från Allahs Sändebud, och han var säker på att detta var den yttersta Sanningen.

Jag blev häpen när jag mindes en händelse som rörde en Följeslagare vid namn Khuzaima, som inträffade under Sändebudets (sas) tid. Smeknamnet som gavs till denne Följeslagare är känt av alla: ”likvärdig med två vittnen”. Följande berättelse förklarar varför han fick denna titel:

Umarah ibn Khuzaimas farbror berättade: ”Sändebudet (sas) ville köpa en häst av en beduin, och en överenskommelse träffades. Sändebudet hade dock inga pengar med sig just då, så han gick snabbt hem för att betala beduinen det som var hans rätt. Medan beduinen följde Sändebudet dök några män upp och förhandlade med beduinen om priset på hästen utan att inse att en affär redan hade gjorts. Beduinen ropade till Sändebudet: ’Om du vill köpa denna häst, gör det. Annars säljer jag den nu till dessa män.’ När Sändebudet hörde detta stannade han och svarade: ’Kom vi inte överens om att hästen var min när jag betalar dig?’ Beduinen förnekade: ’Vid Allah, ingen sådan överenskommelse gjordes och jag har aldrig sålt den till dig.’ ’Nej, jag köpte den av dig,’ försäkrade Sändebudet. När beduinen ohövligt befallde Sändebudet att ta fram ett vittne råkade Khuzaima ibn Thabit gå förbi och hörde grälet. Khuzaima ingrep och utropade: ’Jag vittnar om att Sändebudet köpte hästen.’ Sändebudet vände sig till Khuzaima och frågade: ’På vilken grund vittnar du?’ Med självsäkerhet svarade Khuzaima: ’Eftersom du talar sanning, du är sannerligen den mest sanningsenlige av alla.’ Därför betraktade Sändebudet honom som likvärdig med två vittnen. Med andra ord, där två vittnen krävs enligt islamisk lag, skulle Khuzaimas vittnesmål alltid vara tillräckligt och motsvara två.”

Så fick Khuzaima detta stora anseende genom denna händelse. De lärda säger att Khuzaima hade en sådan ställning inte bara för att han vittnade om att Muhammad var sanningsenlig, utan också för att han helt enkelt trodde på honom som Allahs Sändebud (sas). Det som angår oss är de känslor som blommade i Khuzaimas hjärta (må Allah vara nöjd med honom) gentemot Sändebudet (sas). Till skillnad från Khuzaima tvekade några av Följeslagarna som stod runt omkring om vem som talade sanning i just det ögonblicket. Den enda orsaken till deras tvekan var att de såg på situationen ytligt, utan att ta hänsyn till den verkliga naturen hos dessa två män. Detta ger oss en inblick i hur Följeslagare som Khuzaima förhöll sig till Allahs Sändebud (sas) i sina liv och hur de med förtroende byggde sina liv på Sanningen.

När frågor uppstod räckte det att hänvisa till Sändebudet för att avgöra dem. Det besparade Följeslagarna besväret att söka efter ett tillförlitligt svar i tjocka böcker och skrifter. Dock, är vi förpliktade att göra det när vi ställs inför stora eller till och med små frågor, och vi anstränger oss för att ge korrekta rättsliga avgöranden och presentera den

bästa uppfattningen i en angelägenhet, eftersom Sändebudet har gått bort och uppenbarelsen har upphört. Därför är vi hänvisade till lärda som anstränger sig för att nå den rätta åsikten baserad på Koranen och Allahs Sändebuds tradition (Sunnah). Även om de belönas oavsett, till och med för felaktiga tolkningar, känner vi oss i slutändan ofta förbryllade och osäkra i vissa frågor på grund av den inneboende osäkerhet som de lärda måste möta när de tolkar Koranen och Sunnah.

Det råder alltså inget tvivel om att Sändebudets (sas) närvaro hade en stor inverkan på hans Följeslagares liv – vare sig genom hans ädla karaktär eller genom det faktum att han tog emot uppenbarelse från Allah och därmed var den absoluta vägledningen till Sanningen. Denna faktor var det som i första hand grundlade den första islamiska generationen och gjorde dem till den unika generationen bland mänskligheten.

Den fjärde faktorn: Budskapets nyhet och islams särprägel

Den fjärde faktorn som kan ha bidragit till att frambringa denna unika koraniska generation är Budskapets nyhet och islams särprägel.

Det råder inget tvivel om att nya saker har en särskild glädje och väcker en sorts lyster som saknas i det vanliga och gamla. Till och med Följeslagarna märkte att de som nyligen hade blivit muslimer ofta hade varmare och mjukare känslor jämfört med dem som hade föregått dem. Till exempel fann Abu Bakr (må Allah vara nöjd med honom) en av dem som nyligen hade blivit muslim gråtande när han lyssnade till Koranen. Abu Bakr suckade och sade: ”Vi brukade vara som han, men våra hjärtan har blivit hårda.” Detta trots att det är välkänt att Abu Bakr hade en så känslig natur och så djup tro att han ofta grät när han läste Koranen. Men själva vanan, även om den inte utplånar nyhetens sötma, minskar den märkbart.

Det råder inget tvivel om att islam, när den först mottogs av dåtidens araber, var något ytterst nytt för dem, eftersom de hade levt i fullständig okunnighet. De befann sig i själva verket längst ner i mänskligheten, på den djupaste nivån av villfarelse och avvikelse från Sanningen. När Sanningen kom till dem förde den dem ut ur mångudadyrkans mörker till islams ljus, där de upprättade ett livssystem baserat på islams centrala pelare: det finns ingen gud värd att dyrkas utom Allah. De räddades från mörkrets djup till kunskapens ljus och från låga seder till denna religions storhet. Det råder inget tvivel om att de upplevde en mäktig och storslagen förvandling.

Därför var deras omsorg om och engagemang för islam mycket starkt, och deras gensvar på islam var kraftfullt, till följd av den enorma skillnaden mellan deras tidigare verklighet och den höjd de hade nått. Denna skillnad upphöjde Följeslagarna och förde dem till en nivå som inte kunde uppnås av efterföljande generationer, vilka förmanades: ”Ni gör handlingar som ni anser obetydligare än ett hårstrå, men under Sändebudet Muhammads (sas) tid betraktades de som allvarliga synder.” Denna stora skillnad förklarar varför Följeslagarna påverkades så starkt av islam.

Detta berodde på att de hade levt både i jahiliyyah och i islam; de hade upplevt både den lägsta nivån och den högsta. De hade smakat den bittra mörkret likväl som ljusets sötma och förstod därför verkligen islams stora värde och tog emot den med sådan entusiasm. Det råder inget tvivel om att Följeslagaren levde med denna religion som om den var en ny födelse för honom – och i själva verket för hela mänskligheten. När han jämförde hur han hade varit före islam med vad han hade blivit, insåg han den enorma och dramatiska förändringen i sitt liv på grund av sin övergång till islam.

Genom detta kan vi tydligt se hur Sändebudets Följeslagare levde och hur de, efter att ha antagit islam, blev stora lärare och förebilder. Framför dem alla stod Umar ibn al-Khattab, en av de största muslimer som någonsin har funnits. Umar hade varit en vanlig man som dyrkade avgudar, drack vin och förföljde de tidiga muslimerna. Han lämnade ingen muslim oskadd utan upphörde endast när han blev trött eller uttråkad, inte av medkänsla. Trots allt detta förändrades Umar på ett anmärkningsvärt sätt till en ny människa efter att ha omfamnat islam. Tidigare hade han varit hård och grym och rusade till slut mot Allahs Sändebud (sas) med sitt svärd i avsikt att döda honom, och sade: ”Sändebudet är den som har splittrat vårt folk, anklagat våra fäder och förfäder för otro och förolämpat våra avgudar.”

En Följeslagare som dolde sin islamiska tro avledde dock Umar från att döda Sändebudet (sas) och ledde honom i stället till Fatimah bint al-Khattab, Umars syster, som i hemlighet hade antagit islam. Han gick till henne och genom händelsernas vändning kom Umar att tro på islam och hans personlighet förändrades påtagligt. Hur skedde denna förändring? Sändebudet bad en gång till Allah och sade: ”O Allah, stärk islam genom en av de två män som är mest älskade av Dig: Umar ibn al-Khattab eller Amr ibn Hisham.” Umars omvändelse var ett gudomligt tecken på att Sändebudets (sas) bön hade blivit besvarad. Båda männen var likvärdiga i ställning, styrka och ädelhet, men endast den ene blev vägledd och inte den andre.

Till exempel har Omair ibn Wahab, som gick för att hämnas och döda Allahs Sändebud (sas) eftersom hans son Wahab hade tillfångatagits i slaget vid Badr, en häpnadsväckande berättelse. Planen började i ett privat samtal med Safwan ibn Umayyah i Makkah, medan Allahs Sändebud befann sig i Madinah. Omair beklagade att även om han ville döda Muhammad (sas), särskilt för att hämnas efter slaget vid Badr, kunde han inte göra det eftersom han hade barn att ta hand om och skulder att betala. Safwan garanterade honom att han skulle betala hans skulder och försörja hans barn livet ut, om han bara kunde hämnas för hela Quraysh. Uppmuntrad begav sig Omair till Madinah, och när Umar ibn al-Khattab såg honom grep han honom genast och sade: ”Detta är en av Qurayshs hundar!”

Sändebudet befallde dock att Omair skulle friges och frågade honom sedan leende: ”O Omair, varför har du kommit?” Han visste fullständigt varför han hade kommit, eftersom detta just hade uppenbarats för honom av Allah (swt). Omair svarade och dolde sin

avsikt: ”Jag har kommit för att förhandla om fångarna.” Sändebudet (sas) frågade då: ”Och vad är det med det där svärdet?” Omair svarade listigt: ”Och vad gjorde dessa svärd för nytta för oss i slaget vid Badr?” Då avslöjade Sändebudet sanningen: ”Nej, du satt med Safwan och sade si och så …” och nämnde hans avsikt att döda Sändebudet och hur Safwan hade lovat att ta hand om hans angelägenheter efteråt.

Omair blev häpen och överlämnade sig genast till islam och sade: ”Det finns ingen gud utom Allah och Muhammad är Allahs Sändebud!” och därmed blev han en troende. Han svor att ingen människa någonsin kunde ha hört det samtal som ägt rum mellan honom och Safwan.

Denna dramatiska förändring skedde under direkt inflytande av Allahs Sändebud (sas), eftersom de otroende i själva verket redan var besegrade innan de kom till honom. De visste att Muhammad talade sanning och de vågade aldrig kalla honom lögnare. De förnekade alltså inte hans sanningsenlighet, utan det var något annat, såsom Allah uppenbarade i Koranen:

”…de förnekar inte dig, utan det är Allahs verser som de orättfärdiga förkastar.”
(Surah Al-Anʿam 6:33)

Dessutom var de otroende säkra på att det i själva verket var de själva som var lögnare och följde falskhet. De erkände till och med att de föredrog en lögnare från sin egen stam framför en sanningsenlig man från en annan stam. När de därför överväldigades av Sanningen omvände de sig omedelbart, och det fick en dramatisk inverkan på deras hjärtan och deras liv. I själva verket vet vi inte riktigt hur denna förändring ägde rum; det var sannerligen Allahs (swt) beröring som ville ge dessa människor den goda tron.

Sådana händelser var vanliga bland Följeslagarna, och varje gång man läser en Följeslagares historia blir man förvånad: vad tänkte han? Amr ibn al-Jamouh brukade ta hand om sin avgudastaty, klä den och parfymera den. Hans tre söner, Khaled, Moawaz och Moaz, var unga män som hade antagit islam. De – tillsammans med Moaz ibn Jabal (må Allah vara nöjd med honom) – tog denna avgud och kastade den i avfallet. När Amr fann den rengjorde han den. Samma sak upprepades dock, och denna gång hängde Amr ett svärd runt halsen på sin avgud så att den kunde försvara sig! Nästa gång fann han sin avgud i soporna igen, bunden vid en död hund! Då sade Amr: ”En gud? Och du kan inte ens försvara dig själv!” Därefter antog Amr islam.

Var fanns denne mans förstånd och visdom före islam? Vi vet hur omständigheter kan påverka det mänskliga sinnet, så att när en människa förslöar sitt förstånd och underkastar sig det rådande tillståndet och sin omgivning, kan hon komma att acceptera vilka absurda föreställningar som helst och förkasta klara fakta. Koranen citerar till och med avgudadyrkarna:

”Han var nära att leda oss bort från våra gudar, om vi inte hade hållit fast vid dem!”

(Surah Al- Furqan 25: 42)

Dessa avgudadyrkare höll fast vid sina ologiska föreställningar med sådan envishet att de ansåg sig ha klarat en prövning när de nästan hade låtit sig påverkas av den klara Sanning som Allahs Sändebud Ibrahim hade kommit med.

Det råder inget tvivel om att islams nyhet hade ett stort inflytande på Följeslagarnas liv och att den förändrade dem fullständigt. När de såg och insåg islams ljus fylldes de av djupa känslor av kärlek som gjorde det möjligt för dem att undanröja alla hinder i sina hjärtan. Islam renade i själva verket deras hjärtan från alla synder och all ytlighet, och det råder därför inget tvivel om att denna faktor – islams nyhet – hade en enorm inverkan på Följeslagarnas liv.

Dessa faktorers närvaro i våra liv

De flesta av dessa fyra faktorer finns faktiskt i våra liv. Den koraniska faktorn finns, och dessutom har vi mer kunskap om Koranen än vad vissa av Följeslagarna hade. I dag har vi tillgång till allt som Följeslagarna sade och förstod om Koranen, och vi vet därför i praktiken allt som Följeslagarna visste om Koranen och om Allahs Sändebuds traditioner (Sunnah). Det råder inget tvivel om att Följeslagarna, var och en för sig, inte kände till allt som Allahs Sändebud sade eller gjorde. Till och med Abu Bakr och Umar (må Allah vara nöjd med dem) brukade fråga andra Följeslagare om vad de hade hört från Allahs Sändebud (sas) när de ställdes inför vissa problem. Ibland fanns svaret endast hos en enda Följeslagare, och de accepterade det.

Å andra sidan har vi tusentals verifierade uttalanden från Allahs Sändebud samlade för oss, och Koranen är fullständigt bevarad exakt så som den var under Följeslagarnas tid. Sannerligen är detta några av Allahs största välsignelser över oss.

Är närvaron av Allahs Sändebud Muhammad (sas) nödvändig för upprättandet av ett islamiskt liv?

Den enda faktor som saknas för oss i dag är Sändebudets fysiska närvaro som en levande person. Om Allah (swt) visste att återupptagandet av det islamiska livet kräver Sändebudets närvaro, skulle Han – den Allsmäktige – inte ha ålagt oss att vara muslimer. Och om det vore nödvändigt, skulle Han ha förlängt Sändebudets liv till jordelivets slut. Det faktum att Allah (swt) inte gjorde detta innebär att denna faktor – Sändebudets närvaro – inte är nödvändig för återupprättandet av det islamiska livet, även om den var nödvändig vid dess första etablering.

Följeslagarna etablerade en helt ny religion och konfronterade världen med en ny tro. De behövde en enorm kraft för att föra dem från botten till toppen, och den kraften var Allahs Sändebuds (sas) närvaro. De efterföljande generationerna fann saken mycket lättare, eftersom de kom efter att den arabiska halvön hade rensats från icke-muslimer och de två mäktigaste imperierna i historien hade besegrats och öppnats av

Följeslagarna inom tjugofem år. Därför fann efterföljarna islam lättillgänglig – den låg i deras händer – och de flesta av dem behövde inte leva i båda perioderna: islam och jahiliyyah. Även om några levde i båda perioderna tog de ändå emot islam utan svårighet: de blev aldrig torterade, och när de beslöt att acceptera islam erbjöds den dem utan hinder.

De som kom därefter fann dessutom islam vara den största makten på jorden, där alla stater fruktade kalifen och gjorde allt för att behaga honom. Därför behövde de som kom efter Följeslagarna inte denna enorma kraft för att lyfta dem från sin situation, eftersom deras omgivning redan var islamisk. Följeslagarna däremot behövde denna första drivkraft för att höja dem och sedan för att tillämpa islam fullständigt inför sina ögon, så att den ideala och ursprungliga modellen av islam skulle förbli närvarande genom hela mänsklighetens historia. På så sätt skulle islam inte formas enligt människors åsikter – vilka de än må vara – utan vara arvet från Allahs Sändebud (sas) och en praktisk tillämpning av islam inför alla kommande generationer för att hjälpa dem och upplysa deras väg.

Det är därför Sändebudets (sas) närvaro var nödvändig för den första generationen men inte för de efterföljande generationerna. Att denna faktor saknas bör därför inte hindra återupprättandet av islam, särskilt eftersom vi har sådant som delvis kompenserar för frånvaron av Allahs Sändebud (sas). Vi har till exempel den islamiska historien med alla dess storslagna händelser som varade i nästan tretton århundraden och fortfarande påverkar mänskligt liv. Historien, det stora förrådet av mänsklig erfarenhet, finns alltså hos oss, och den påverkar människor eftersom den en gång har tillämpats och kan tillämpas igen. Detta skiljer sig från Följeslagarnas situation, som inte hade något föredöme att följa eller någon tidigare erfarenhet som kunde vägleda dem, förutom Allahs Sändebuds (sas) närvaro.

Dessutom har vi vår medfödda natur, skapad för att dyrka Allah. Sändebudet Muhammad (sas) sade: ”Inget barn föds annat än på den sunda medfödda naturen (fitrah), och sedan gör hans föräldrar honom till jude, kristen eller magiker.”

Vi har också Sändebudets (sas) liv, alla böcker om hans moral och beteende, som utan tvivel förmedlar till oss storheten i hans liv och hans Följeslagares liv. Om vi lever på det sätt som Sändebudet (sas) levde och lärde dem, då kommer vi i själva verket att leva ett liv som liknar det som Följeslagarna levde med Sändebudet (sas). Detta bör vara tillräckligt för vår strävan att praktisera och återupprätta islam och att tillgodose våra nuvarande behov.

Den sista faktorn – islams nyhet

Den sista faktorn som nämndes ovan – islams nyhet – finns i vår samtidiga generation så som den fanns i den första generationen, eftersom Allahs Sändebud (sas) har informerat oss om att islam började som något nytt och främmande och kommer att återvända till

att vara något nytt och främmande såsom det en gång började, och Paradiset är belöningen för de främmande. Denna faktor är mycket närvarande i våra liv och kan vara lika verkningsfull som den var för Sändebudets (sas) Följeslagare.

I dag känner vi faktiskt att vi är främlingar i ett hav av jahiliyyah och att islam är något nytt, eftersom vi har lidit och levt jahiliyyahs liv med allt dess mörker och förfall, och sedan har Allah räddat oss genom islam. I själva verket var denna nyhetsfaktor inte framträdande i de generationer som direkt följde Sändebudets Följeslagare, eftersom de föddes in i islams välstånd och aldrig upplevde jahiliyyahs förfall. Kanske ledde detta till och med till en viss försumlighet i att bevara religionen, eftersom de efterföljande generationerna aldrig behövde uthärda de stora prövningarna med att etablera islam ur jahiliyyahs ruiner. Det är därför Allah (swt) alltid befaller oss att vara vaksamma:

”Och håll er alla fast vid Allahs rep och var inte splittrade, och minns Allahs nåd över er, då ni var fiender och Han förenade era hjärtan så att ni genom Hans nåd blev bröder; och ni var på randen till Eldens avgrund och Han räddade er från den.”
(Surah Ali-Imran 3:103)

Vi lever med dessa känslor, och var och en av oss har på ett eller annat sätt upplevt jahiliyyahs liv, och sedan har Allah (swt) skänkt oss Sin välsignelse genom att ge oss islam. Utan tvekan känner vi den stora skillnaden, och vi känner att Allah (swt) har räddat oss från en olycka, då vi stod på randen till elden och Han räddade oss.

Skillnaden mellan Följeslagarnas generation och de generationer som kom efter

Om alla de faktorer som etablerade den första generationen fortfarande finns i dag, varför har då samma resultat inte visat sig såsom det gjorde i den första generationen?

Detta är vad vi ska diskutera. Qutub säger:

”Om Sändebudets person hade varit absolut nödvändig för att detta budskap skulle etableras och bära frukt, skulle Allah den Allsmäktige inte ha gjort islam till ett universellt budskap, förordnat den som religion för hela mänskligheten, gett den status som det sista gudomliga budskapet till mänskligheten och gjort den till en vägledning för alla jordens invånare i alla deras angelägenheter fram till tidens slut. Allah den Allsmäktige har Själv tagit på Sig ansvaret att bevara den heliga Koranen, eftersom Han vet att islam kan etableras och gagna mänskligheten även efter Sändebudets tid. Därför kallade Han Sin Sändebud tillbaka till Sin barmhärtighet efter tjugotre år av sändebudskap och förklarade denna religion giltig till tidens slut. Sändebudets frånvaro är därför inte den verkliga orsaken och förklarar inte detta fenomen.

Vi söker därför andra orsaker, och för detta ändamål ser vi på den klara källa ur vilken den första generationen av muslimer släckte sin törst. Kanske har något

blandats med denna klara källa. Vi bör undersöka hur de tog emot sin fostran. Kanske har vissa förändringar smugit sig in i den."

Källan från vilken Sändebudets Följeslagare drack var den heliga Koranen – endast Koranen, eftersom Sändebudets hadither och hans undervisning var en utlöpare av denna ursprungliga källa. När någon frågade de troendes moder, Aisha – må Allah vara nöjd med henne – om Sändebudets karaktär, svarade hon: "Hans karaktär var Koranen."

Den heliga Koranen var den enda källan från vilken de släckte sin törst, och detta var den enda form i vilken de utformade sina liv. Detta var deras enda vägledning, inte för att det inte fanns någon civilisation, kultur, vetenskap, böcker eller skolor. Tvärtom fanns den romerska kulturen, dess civilisation, dess böcker och dess lagar, som än i dag anses vara grunden för den europeiska kulturen. Det fanns arvet från den grekiska kulturen, dess logik, dess filosofi och dess konst, som fortfarande är en inspirationskälla för västerländskt tänkande. Det fanns den persiska civilisationen, dess konst, dess poesi och dess legender, samt dess religion och styrelseskick.

Det fanns många andra civilisationer, nära eller fjärran, såsom den indiska och den kinesiska kulturen och så vidare. De romerska och persiska kulturerna var etablerade norr och söder om den arabiska halvön, medan judar och kristna var bosatta i Arabien självt. Vi menar därför att denna generation inte förlitade sig enbart på Allahs Bok för att förstå sin religion på grund av okunnighet om civilisation och kultur, utan att det skedde enligt en genomtänkt plan och metod. Ett exempel på detta syfte finner vi i det missnöje som Sändebudet visade när Umar – må Allah vara nöjd med honom – tog med sig några sidor ur Tora. Sändebudet sade: "Vid Allah, om till och med Moses levde bland er i dag, skulle han inte ha något annat val än att följa mig."

Den första skillnaden – den rena källan

Det är tydligt från denna händelse att Sändebudet (sas) medvetet begränsade den första generationens vägledning till endast en källa – Allahs Bok – eftersom de genomgick de första stadierna av sin fostran. Hans avsikt var att denna grupp helt skulle ägna sig åt Allahs Bok och ordna sina liv enbart enligt dess undervisning. När vi säger Koranen innefattar detta även Sändebudets tradition, eftersom den förklarar Koranen. Det är därför Sändebudet (sas) blev bedrövad när Umar – må Allah vara nöjd med honom – vände sig till en annan källa än Koranen.

"Sändebudet avsåg i själva verket att forma en generation som var ren i hjärtat, ren i sinnet och ren i förståelsen. Deras fostran skulle baseras på den metod som föreskrivits av Allah, Han som gav Koranen, renad från inflytandet av alla andra källor."

Detta är verkligen en enorm skillnad mellan Följeslagarna och andra generationer, eftersom Följeslagarna undervisades enbart genom undervisningen och befallningarna

från den enda gudomliga källan – Koranen. De generationer som kom därefter tog däremot från Koranen men blandade det också med andra källor, inklusive andra nationers kulturer, historia och litteratur. På så sätt blev den islamiska kulturen påverkad av andra källor vid sidan av Koranen och var därför inte lika ren och klar som under Följeslagarnas tid.

Förorening av det islamiska tänkandet genom andra källor

Berättelser från israeliterna, romersk kultur, grekiska filosofier, persiska och egyptiska legender och mycket mer – allt detta har på ett eller annat sätt påverkat de senare generationerna, och varje ny generation har kommit allt längre bort jämfört med den föregående generationen.

Den som studerar den ideologiska historien i de islamiska samhällena ser hur avvikande kulturer trängde in i den islamiska strömmen kort efter att islam hade öppnat Persien, området i större Syrien inklusive Palestina och Egypten. Många människor trädde in i islam av rädsla eller av egenintresse medan de fortfarande höll fast vid sina gamla föreställningar och tankar, eller så trädde de in med hat i syfte att förstöra islam inifrån genom att låtsas vara muslimer och sprida sina giftiga idéer i det islamiska samhället.

Till exempel inledde juden Abdullah ibn Sabaa sin destruktiva ideologi tidigt under kalifen Uthman ibn Affans styre (må Allah vara nöjd med honom) – att dyrka Ali ibn Abi Talib (må Allah vara nöjd med honom) och vara fanatisk i fråga om Sändebudet Muhammads (sas) släktingar. Han förberedde grunden för en sekt, shia, som hävdade att Ali (må Allah vara nöjd med honom) var den rättmätige ledaren efter Sändebudet Muhammad (sas). Senare kom denna sekt att förklara alla Följeslagare som otrogna utom sjutton av dem, vilka de ansåg vara Alis anhängare och följeslagare (må Allah vara nöjd med honom). Resten, med början från Abu Bakr (må Allah vara nöjd med honom), förklarades som otrogna och förkastades. De stannade inte där, utan gjorde al-walayah, det vill säga ledarskapet eller successionen i shia-sekten, till en högre rang än sändebudskapet. De sade att al-walayah är viktigare för mänskligheten än sändebudskapet, eftersom de påstod att sändebudskapet var tillfälligt medan al-walayah är permanent. Därmed gav de awliya – de tolv imamerna – en absolut auktoritet, något som endast tillkommer Allah och Hans Sändebud. De förklarade dessa tolv imamer eller ledare som ofelbara, liksom Allahs sändebud (frid vare med dem alla), och ännu mer – de sade att de visste mer än sändebuden. Denna avvikande ideologi injicerades således i den islamiska strömmen med avsikt att korrumpera islam på detta häpnadsväckande sätt. Tyvärr finner vi, när vi läser islams historia, hur vissa förvrängda idéer smög sig in och blandades med vår fasta tro (aqeedah).

När vi läser om Ikhwan al-Safa, finner vi att deras tankar var fyllda av avsiktlig otro. De var en hemlig organisation och närmade sig dem som hade intelligens och insikt för att förstöra deras tankar genom märkliga föreställningar.

Även de som kallade sig filosofer – såsom Ibn Sina, al-Farabi, al-Kindi och andra – försökte pressa in den grekiska filosofin i en islamisk form. Därmed förorenade de islams rena trosuppfattning med grekisk ideologi, och stor skada orsakades i muslimernas liv genom att den centrala principen i tron – att auktoritet och lydnad endast tillhör Allah (tawheed) – påverkades.

Utan tvekan hade allt detta en enorm inverkan på de islamiska samhällenas grundpelare i tron – deras aqeedah. Tyvärr kunde Ahl al-Sunnah, det vill säga de som försökte bevara Sändebudets väg, inte helt lyckas kontrollera och rätta sig själva enligt den korrekta islamiska visionen, särskilt eftersom vissa senare härskare (kalifer) bidrog till denna förvrängning – såsom al-Ma'mun, al-Wathiq, al-Mu'tasim och al-Mutawakkil. Den påhittade frågan om Koranens natur – om den var skapad – fördes fram, och man försökte sprida al-Mu'tazilas avvikande tankar. Utan tvekan inträffade många olyckliga händelser, såsom under fatimidernas styre och andra.

Allt detta förorenade den första generationens rena källa med många inslag från andra kulturer och civilisationer som trängde in i den islamiska världen. Till och med tolkningarna av Koranen påverkades av detta, såsom den så kallade "kalam", en disciplin som många islamiska lärda ansåg vara ett främmande inslag i islam. Det är inte tillåtet för en muslim att grunda sin tro på sådana källor, eftersom de bygger på avvikande resonemang och filosofier. Denna sammanblandning påverkade islams renhet och hur dess Sanning (al-Haqq) togs emot. Det råder därför inget tvivel om att denna sammanblandning och förorening av den ursprungliga källan, som fanns tillgänglig för den första generationen, var en huvudorsak till de efterföljande generationernas avvikelse.

Om vi skulle analysera den islamiska historien och bedöma dess härskare och lärda, skulle vi ställa frågan: hur kunde allt detta ske? Hur kunde de tillåta att sådana idéer injicerades och spreds i de islamiska samhällena? Och hur kunde dessa avvikande tankar få en sådan kraft att de påverkade det islamiska samhället? Detta kunde säkerligen inte ha skett om härskarna och de lärda hade varit fullt medvetna och vaksamma.

Det är sant att det finns vissa förklaringar, såsom att stora nya folkgrupper plötsligt anslöt sig till den islamiska världen och konverterade till islam. Men detta ger dem ändå ingen ursäkt för att lämna dessa människor okunniga, outbildade och utan uppföljning. Kanske gjorde det stora antalet nya, outbildade och okultiverade muslimer, tillsammans med prioriteringen att utvidga islams gränser genom erövringar och spridning av islam till nya samhällen (fath), den islamiska världen sårbar. Därmed smög sig avvikande tankar in i islams grundpelare och påverkade dess själ och hjärta. Detta gör dem dock inte oskyldiga från ansvar på grund av bristande vaksamhet; tvärtom bär de fullt ansvar.

I själva verket borde de muslimska lärda och härskarna ha ansträngt sig kraftigt och insisterat på att bevara den rena islamiska tron. Utan tvekan, om de hade gjort stora

ansträngningar, skulle Allah (swt) ha hjälpt dem. Tyvärr lät sig härskarna – med få undantag – förföras av makt och ett lyxigt liv, och folket följde dem och upptogs av det världsliga livet. Islam och det islamiska tänkandet tillämpades inte längre såsom det hade gjort under de fyra rättledda kaliferna (Abu Bakr, Umar, Uthman och Ali, må Allah vara nöjd med dem alla).

Det var inte bara de senare kaliferna som bar ansvar, utan även de lärda, även om det fanns vissa särskilda omständigheter som tvingade dem att förbise vissa händelser. Likväl bar kaliferna, de lärda och det vanliga folket ansvar för framväxten av de avvikande grupper som till och med nådde den grad att de tog bort den Svarta Stenen i den heliga moskén från dess plats under flera år. I själva verket invaderade al-Qaramita – en avvikande grupp – den heliga moskén i Makkah, slaktade pilgrimerna och stal den Svarta Stenen – en sten som hade sänkts ner från himlen när Ibrahim (frid vare med honom) byggde Kaʿbah. Hur kunde den islamiska makten anses stark när en sådan tragedi inträffade? Hur kunde avvikande grupper tillåtas göra detta? Det råder inget tvivel om att det fanns försummelse och brister i ledningen av den islamiska världen bland härskare och lärda. De ansträngde sig inte tillräckligt för att skydda den islamiska världen och de heliga platserna från sådana avvikande idéer och grupper.

Allahs Sändebud (sas) kunde begränsa den första generationen till den rena koraniska källan, men de som kom efter honom kunde inte bevara Koranen som den enda rena källan till kunskap, fostran och förståelse av religionen. Denna skillnad ledde till kvalitetskillnaden mellan den första generationen och de efterföljande generationerna och till slut till hela nationens fall in i den jahiliyyah som vi lever i nu.

Det råder inget tvivel om att när Följeslagarna förhöll sig till Koranen gjorde de det med en särskild anda och med särskilda känslor, vilka kan sammanfattas enligt följande:

1. De hedrade och upphöjde Allah (swt) så som Han – den Allsmäktige – förtjänar och så som Hans gudomlighet förtjänar. Detta fick dem att ta emot Boken, religionen och Allahs ord med den största respekt och uppskattning samt med djupaste uppmärksamhet inför allt som kom från Allah (swt).

2. De var övertygade om att Allah (swt) ständigt var med dem och såg dem överallt och vid varje tidpunkt. De kände också att Allah (swt) hade välsignat dem genom att ge dem den rätta tron, sända dem Sin Sändebud och Sin Koran som värdefulla gåvor från Honom. De trodde att Allah (swt) hade fört dem från mörker till ljus, från okunnighet till kunskap och från jahiliyyahs, otrons och begärens elände till trons och islams välsignelser. Alla dessa känslor hade en djup inverkan på deras liv, och de såg Allahs Sändebud som höjdpunkten av hängivenhet, tjänarskap och underkastelse inför Allah (swt). Därför levde de med dessa djupa känslor i medvetenhet om Allah, Hans övervakning och Hans omsorg.

3. När de närmade sig Koranen var de renade från alla föroreningar av yttre idéer.

4. De var fullständigt nöjda med Koranen och avvisade alla andra källor.
5. De tog till sig Koranen i sitt praktiska, dagliga liv och betraktade den inte som enbart kunskap eller filosofi, vilket i själva verket är den andra huvudskillnaden, såsom vi kommer att förklara.

Den andra skillnaden: ”att ta emot för att omsätta i handling”-metoden

Utöver källans renhet finns det en annan skillnad mellan den första generationen och de generationer som kom efter, vilken gjorde Följeslagarnas generation så särskild, och det var sättet de tog emot Koranen på.

Qutub säger:

”Den första generationen närmade sig inte Koranen i syfte att skaffa kultur och information, inte heller för smakens eller njutningens skull. Ingen av dem kom till Koranen för att öka sin kunskap för kunskapens egen skull eller för att lösa ett vetenskapligt eller juridiskt problem eller för att avhjälpa någon brist i sin förståelse. Han vände sig i stället till Koranen för att ta reda på vad den Allsmäktige Skaparen hade föreskrivit för honom och för den grupp han levde i, för hans liv och för gruppens liv. Han närmade sig den för att omedelbart handla efter det han hörde, såsom en soldat på slagfältet läser ’dagens bulletin’ för att veta vad som ska göras.”

Detta är verkligen en stor skillnad. När någon lyssnar på Koranens radiostationer runt om i den islamiska världen blir han imponerad av mängden information som ges. Det omfattar frågor om trons grundläggande principer, om Allahs absoluta auktoritet (tawheed), om att följa Allahs Sändebud (sas), om djup kunskap om skillnaderna mellan den islamiska metoden och andra metoder, om den islamiska metodens storhet och så vidare. Det diskuteras också visdomen bakom de islamiska lagarna, Följeslagarnas storhet, den stora förlusten hos de efterföljande generationerna som avvek från den islamiska vägen och förklaringar till orsakerna till vår nutida misär. Alla dessa begrepp uttrycks mycket tydligt.

Men vad är ställningen hos dem som förklarar allt detta? Dessa människor stödjer i själva verket jahiliyyah och icke-islamiska regeringar, ger diktatorer och härskare legitimitet och rättfärdigar underkastelse under dem. De som kallas lärda är i själva verket endast samlare av information. När man lyssnar på dem blir man imponerad av den exakta kunskap och de detaljer de presenterar. Men vad är deras verkliga ställning? De är antingen trogna soldater åt tyrannerna eller negativa och värdelösa personer i nationens liv. Detta är i själva verket ett brott, eftersom de lärda inte får dölja Sanningen och den kunskap de har, samtidigt som de erbjuder ursäkter och lydnad åt dessa tyranner.

Det råder därför inget tvivel om att generationerna efter den första generationen tog emot Koranen som en bok fylld av kultur, vältalighet och skönhet. De lärda brukade utvinna sina ämnen för sina doktors- eller masterexamina och skaffa sig materiella fördelar genom Koranen.

I själva verket var Följeslagarnas efterföljare mycket, mycket bättre än våra generationer, eftersom de ansträngde sig för att leva med Koranen och dess betydelser. De var inte upptagna med att studera dess språkliga egenskaper såsom människor är i dag, där man räknar ord och delar upp den i exakta halvor och liknande. Att studera Koranens egenskaper eller närliggande vetenskaper är i sig värdefullt, men under förutsättning att det inte drar bort muslimens uppmärksamhet från att leva med och tillämpa dess sanningar och betydelser.

Dessutom har generationerna efter Följeslagarna tagit Koranen som en källa till glädje, välsignelse och skydd mot avund och olyckor. Den första generationen tog också Koranen som en källa till glädje, välsignelse och skydd, men deras främsta mål var att lyda Koranen och leva med den såsom en lydig soldat.

Deras särprägel var alltså att de tog emot Koranen för att handla efter dess läror, medan vi tar emot den för att studera den och njuta av dess storslagenhet.

Följeslagarnas liv med Allahs Sändebud (sas) var verkligen häpnadsväckande, eftersom ett enda ord från Sändebudet eller från Koranen var tillräckligt för att förändra hela nationen. När alkohol först förbjöds av Allah (swt) upphörde muslimerna omedelbart att dricka så snart de hörde en röst på Madinas gator förkunna att alkoholen hade förbjudits. Drickandet upphörde genast, och allt som krävdes var Allahs (swt) enda befallning:

”Vill ni då inte upphöra?” (Surah Al-Ma’idah 5:91)

Muslimerna svarade omedelbart: ”Vi upphör, vår Herre.” Frågan krävde varken polis, armé, domstolar eller tvångsåtgärder såsom det var nödvändigt i Amerika när man försökte förbjuda alkohol. Förbudet i Amerika misslyckades, och man tvingades senare tillåta alkohol igen trots alla straffåtgärder, eftersom det amerikanska folket inte accepterade beslutet. Vad var då skillnaden? I Amerika var frågan aldrig en fråga om religion eller djup tro; det var inte en fråga som rörde troende hjärtan som tar emot befallningar från sin suveräne Herre. Därför lydde man inte förbudet, och regeringen tvingades till slut att tillåta alkoholen igen.

Vi har också läst i vår historia hur de muslimska kvinnorna i Följeslagarnas generation förhöll sig till frågan om slöja, fullständig täckning och blygsamhet (hijab): de tog emot befallningen och reagerade på ett storslaget sätt. När de först hörde befallningen lydde de omedelbart och gick till Allahs Sändebud (swt) klädda i hijab som täckte dem helt, och de såg ut ”som om kråkor satt på deras huvuden” – ett uttryck som beskriver att de

omedelbart täckte sig med det tyg som fanns till hands, oavsett form, färg eller utseende.

Man kunde tänka sig att de först skulle ha gått till Allahs Sändebud (swt) innan de agerade, analyserat verserna om hijab och diskuterat detaljerna med honom. Men inget av detta skedde; deras lydnad var omedelbar. Kvinnor i dag däremot är upptagna med att dekorera sina slöjor, visa delar av sitt hår och bära smink i fullständig motsägelse till den innebörd av hijab som de säger sig följa. Detta innebär i själva verket att de är okunniga om hijabens betydelse och syfte: den är avsedd att täcka kvinnan för att skydda henne och mannen från att falla i frestelse och det förbjudna.

Ett annat exempel är när riktningen som muslimerna vänder sig mot i bönen (qiblah) ändrades – från Jerusalem till Makkah – genom Allahs (swt) befallning. En grupp muslimer som hörde befallningen medan de bad ändrade sin riktning mitt under bönen, medan de fortfarande var i rukūʿ (bugning), till den nya riktningen, den nya qiblah. Jag vet inte hur detta genomfördes, eftersom de som befann sig i Madinah var vända mot Jerusalem, och den nya riktningen var helt motsatt den gamla. Hur flyttade de sin böneriktning medan de var i bugning, och vad hände med platsen för den som ledde bönen (imamen)?

Likväl genomförde de befallningen på högsta möjliga sätt. En man kom till moskéns dörr medan de bad och ropade: ”Qiblah har flyttats till al-Kaʿbah (i Makkah)!” Då ändrade de sin riktning medan de var i bugning, som en hel grupp och inte på individuell nivå. Detta visar att denna inställning – att omedelbart verkställa befallningen – fanns på gruppnivå och inte bara hos enskilda individer, även om man som individer kan tala oändligt om deras noggrannhet och uppriktighet i utförandet. Det finns otaliga unika exempel i Följeslagarnas liv som visar hur de lydde och verkställde varje befallning de tog emot från Allah (swt) och från Allahs Sändebud (sas).

Ta till exempel Ali (må Allah vara nöjd med honom) under expeditionen mot Khaybar, när Sändebudet (sas) tillkännagav: ”I morgon ska jag ge islams fana till en man som älskar Allah och Hans Sändebud, och som Allah och Hans Sändebud älskar.” Följeslagarna tillbringade den natten utan sömn, och var och en av dem önskade att vara den mannen. Umar sade om sina känslor den natten: ”Jag önskade aldrig ledarskap utom den dagen.”

Nästa dag gav Allahs Sändebud (sas) jihadens fana till Ali ibn Abi Talib (må Allah vara nöjd med honom). Han led då av en ögoninflammation, men Sändebudet (sas) botade honom och befallde honom: ”Gå fram och vänd dig inte om!” Efter att Ali (må Allah vara nöjd med honom) hade gått några steg insåg han att han behövde fråga Sändebudet (sas) om vilket mål han skulle strida för. Då stannade han, men han vände inte sitt ansikte tillbaka, eftersom han hade blivit befalld att inte vända sig om. Han talade med höjd röst och frågade om sitt uppdrag.

Detta är ett häpnadsväckande beteende enligt vårt sätt att tänka. Vi skulle anse det ohövligt att tala till Allahs Sändebud (sas) med ryggen vänd mot honom. Även om detta normalt vore sant, se på Ali (må Allah vara nöjd med honom) – han kunde bokstavligen inte vända sig om när han en gång hade blivit befalld att inte göra det. Om någon av oss hade varit i hans situation hade vi kanske vänt oss om och börjat argumentera, analysera och rättfärdiga ett tillbakadragande enligt vår egen personliga filosofi.

Sändebudets Följeslagare (sas) var inte sådana – de blandade inte in sitt eget tänkande, sina nycker, begär eller filosofier när det gällde lydnad. Sändebudet (sas) sade till honom: ”Vänd dig inte om”, och därför kunde han inte vända sitt ansikte bakåt, någonsin. Vi däremot låter alltid en del av vårt eget tänkande, våra smakpreferenser, begär och filosofier blandas in och störa när vi ska utföra en klar plikt. Detta beror på att verklig och uppriktig förpliktelse – med hjärta, sinne och själ – inte är vårt främsta och högsta mål.

Detta var Följeslagarnas inställning (må Allah vara nöjd med dem). Läs deras historia och du finner många underbara och förvånande exempel i denna fråga. De tog emot allt med avsikten att bokstavligen verkställa det, för att säkerställa sin uppriktiga hängivenhet och tjänarskap inför Allah (swt).

Att ta emot Koranens verser enbart för att verkställa dem i livet var alltså ett kännetecken för den första muslimska generationen. Att däremot studera och enbart njuta av Allahs ord var ett kännetecken för de senare generationerna.

Det är därför vi finner den vårdslöshet och brist på förpliktelse som uppträdde i muslimernas uppförande efter den första generationen. Tendensen att välja de lärdas åsikter som passade deras egna begär och befriade dem från verkliga åtaganden blev en del av deras liv. Därmed integrerades många saker som var främmande för islam i deras liv, och de fortsatte att förfalla tills de nådde sin nuvarande situation och islam blev enbart lek och tidsfördriv, såsom Allah (swt) säger i Koranen:

”Sådana som tog sin religion till lek och nöje …” (Surah Al-Aʿraf 7:51)

Detta är kännetecknet för de så kallade muslimerna i de senaste generationerna; de har betraktat och värderat sin religion som lek och underhållning. Till exempel intar de sin gryningsmåltid före fastans början i Ramadan på kasinon (belägna på al-Haram-gatan i Kairo), eller medan de lyssnar på musik eller dansar. I modehus söker de olika klänningar för beslöjade kvinnor. Så har islam blivit lek och nöje i deras liv och inte en religion i ordets sanna bemärkelse.

Det råder inget tvivel om att skillnaden mellan den första generationen – som levde med sin tro med en sådan häpnadsväckande anda – och de efterföljande generationerna är orsaken till denna kvalitativa skillnad. Med Qutubs ord:

”Denna förståelse och denna känsla – förståelsen att befallningen är till för handling – öppnade dörrarna till andlig fullbordan och till kunskap. Om de hade läst Koranen enbart för diskussion, lärdom och information, skulle dessa dörrar inte ha öppnats. Dessutom blev handlingen lätt, bördan av ansvar och förpliktelser blev lätt, och Koranen blev en del av deras personligheter, sammanvävd med deras liv och karaktärer, så att de blev levande exempel på tro – en tro som inte var gömd i intellekt eller böcker utan som uttryckte sig i en dynamisk rörelse som förändrade förhållanden, händelser och livets gång.”

Det råder inget tvivel om att vi bör leva med Koranen i fullständig underkastelse och med avsikten att omedelbart omsätta den i handling. Vi bör dessutom leva med den med avsikten att befria oss från alla begär, från begränsningarna i det mänskliga förståndet och från mänsklig inblandning i fastställandet av de gudomliga lagarna.

Detta kommer utan tvekan att föra välsignelse in i muslimens liv och ge det ljus och den grund genom vilken rätt och fel kan särskiljas, såsom Allah (swt) säger i Koranen:

”O ni som tror! Om ni fruktar Allah ska Han ge er en urskiljning (mellan rätt och fel).” (Surah Al-Anfal 8:29)

Det råder inget tvivel om att ett liv med Koranen i detta syfte ger människan ett ljus genom vilket hon kan betrakta saker, och skapar frid och trygghet i hennes hjärta samt lugn i samhället. När alla lever i underkastelse inför Allah (swt), utan att ifrågasätta Hans befallningar, utan att argumentera, införa nya åsikter eller regler vid sidan av Allahs uppenbarelser och utan att förändra det de har blivit befallda, kommer de att vinna bekvämlighet och trygghet genom sin lydnad, och deras liv kommer att underlättas.

Det finns en enorm skillnad mellan att ta emot befallningar med minsta spår av tvivel, obehag eller behov av att diskutera orsaken till dem, och att ta emot dem med full visshet och tillfredsställelse. Skillnaden i utförande och genomförande är mycket stor; Följeslagarna tog emot dessa befallningar för att omsätta dem i handling utan någon tvekan, medan de senare generationerna tog emot Allahs ord och befallningar med en helt annan inställning och hållning.

”Sannerligen öppnar denna Koran inte sina skatter utom för den som tar emot den med denna anda: andan av att veta med avsikten att handla efter det. Den kom inte för att vara en bok med intellektuellt innehåll, inte heller en bok av litteratur, eller för att betraktas som en bok med berättelser eller historia, även om den rymmer alla dessa aspekter. Den kom för att bli en livsväg, en väg tillägnad Allah. Därför förmedlade Allah den, den Upphöjde, till dem gradvis, för att läsas med mellanrum:

’Vi har uppenbarat denna Koran steg för steg, så att du kan läsa den för människorna med mellanrum, och Vi har uppenbarat den gradvis.’ (Surah Al-Israa 17:106)”

Som vi tidigare har sagt hade det faktum att hela Koranen inte uppenbarades på en gång en enorm effekt som gjorde det möjligt för Följeslagarna att leva med Koranens verser under en lång tid. Verserna blev levande och tog gestalt i händelser, handlingar och känslor som påverkade Följeslagarnas hjärtan och liv. En Följeslagare kunde gå till sängs i förväntan på uppenbarelse som berörde honom själv – antingen i form av beröm eller tillrättavisning – en regel för att lösa ett problem eller en ny befallning som kunde leda till en förändring i hans liv.

Denna uppmärksamma inställning höll Följeslagarnas hjärtan levande och höll dem borta från den likgiltighet, sömnighet, bekvämlighet och rutin som präglade de senare generationernas liv.

De senare generationerna levde med hela Koranen i sina händer: de läste den när de ville och placerade den på hyllan när de ville. Allt detta skedde utan att deras dagliga liv var intimt sammanvävt med Koranen såsom det var hos den första generationen. Koranen uppenbarades gradvis och levde med den första generationen muslimer under lång tid, och hade därför en anmärkningsvärd inverkan på deras hjärtan, deras intellekt och deras liv:

”Koranen sändes inte ner på en gång; den kom enligt den islamiska gemenskapens behov när den stod inför nya problem, i takt med att idéer och begrepp utvecklades, i takt med det sociala livets framåtskridande och enligt de nya utmaningar som det muslimska samfundet mötte i sitt praktiska liv. En vers eller några få verser uppenbarades enligt särskilda omständigheter och händelser, och dessa verser besvarade frågor som uppstod i människors sinnen, förklarade en viss situations natur och föreskrev hur den skulle hanteras. Dessa verser rättade deras misstag – antingen i förståelse eller i praktik – förde dem närmare Allah och förklarade för dem visdomen i universums olika aspekter i ljuset av Allahs egenskaper. På så sätt insåg de tydligt att varje ögonblick av deras liv stod under den Allsmäktige Skaparens ständiga vägledning och att de vandrade livets väg under Allahs barmhärtighets vingar. På grund av denna känsla av ständig relation till Allah formades deras liv enligt den heliga livsväg som Han (swt) undervisade dem om.”

Detta inträffade ofta bland Följeslagarna i al-Madinah. Vi kan nämna berättelsen om al-Jollas ibn Suwayd, som var en av hycklarna och som inte följde Allahs Sändebud (sas) i expeditionen till Tabuk. Al-Jollas sade: ”Om denne man (han menade Sändebudet, sas) är sann, då är vi värre än åsnor.” En av Följeslagarna, vid namn Umair ibn Saʿd (må Allah vara nöjd med honom), hörde vad al-Jollas sade. Det råkade vara så att Umair var al-Jollas styvson och helt beroende av honom för sin försörjning. Trots detta sade Umair till al-Jollas: ”Vid Allah, du är den jag älskat mest och den som varit mest generös mot mig, och det smärtar mig djupt att något ont skulle drabba dig. Men du har yttrat ett uttalande som, om det avslöjas, kommer att blotta dig, och om jag döljer det kostar det mig min religion, och inget av dessa två är gott.”

Trots all världslig press gick Umair till Sändebudet (sas) och informerade honom om vad al-Jollas hade sagt. Al-Jollas svor inför Sändebudet (sas) att Umair ljög och förnekade att han hade yttrat dessa onda ord. Några av människorna accepterade vad al-Jollas sade och började till och med säga att Umair måste ha glömt välsignelserna och generositeten hos sin välgörare al-Jollas. Följeslagarna betraktade noggrant al-Jollas och Umair för att avgöra vem som talade sanning och vem som ljög. Då började den unge Umairs ögon fyllas av tårar, eftersom han blev förnekad och anklagad för en allvarlig lögn.

Plötsligt kom en uppenbarelse över Sändebudet (sas) med följande avgörande vers:

”De svär vid Allah att de inte har sagt något, men de har sannerligen uttalat otrons ord och förnekat efter att ha underkastat sig. De strävade efter det de inte kunde uppnå och de hämnades endast därför att Allah och Hans Sändebud hade berikat dem av Sin nåd. Om de ångrar sig är det bättre för dem, men om de vänder sig bort ska Allah plåga dem med ett smärtsamt straff i denna värld och i det kommande livet, och de har ingen beskyddare och ingen hjälpare på jorden.” (Surah At-Tawbah 9:74)

Al-Jollas föll på knä, bruten, och sade till Sändebudet: ”O Sändebud, ja, jag ångrar mig, jag ångrar mig, och Umair talade sanning och jag var lögnaren!” Han fortsatte att be om Allahs förlåtelse, och från den dagen blev han en god muslim. Han brukade säga: ”Må Allah belöna Umair för hans godhet; han räddade mig från otro.”

På detta sätt väckte uppenbarelsen Följeslagarnas fruktan för att bevittna något ont, även om det var litet eller dolt. De visste att sådant ont kunde väcka Allahs (swt) vrede eller Sändebudets (sas) missnöje, och att Allah kunde uppenbara en vers i Koranen som avslöjade dem – en recitation som skulle upprepas fram till Domedagen.

Det råder inget tvivel om att Följeslagarna levde med Koranen på ett sätt som gjorde att de tog emot den för omedelbar tillämpning och upplevde den med denna anda:

”Instruktion som skulle omsättas i handling var den första gruppens metod. De senare generationernas metod var instruktion för akademisk diskussion och njutning. Utan tvekan är detta den andra stora faktorn som gjorde de senare generationerna underlägsna den första, unika generationen i islam.”

Kan denna metod upprepas i någon generation? Hur kan vi återupprätta denna kämpande och självrannsakande anda – den anda som lever i förväntan, väntan och sökande efter det som den första generationens individer upplevde – den anda de hade när Koranen uppenbarades gradvis, när den direkta förbindelsen mellan himmel och jord var öppen och när Gabriel färdades mellan himmel och jord med Allahs befallningar?

Hur kan denna verklighet återupprättas? Den kan definitivt inte återskapas fullt ut, eftersom det fanns särskilda omständigheter som var begränsade till den första

uppenbarelsen och den första perioden. Därför kan samma nivå av medvetenhet och fruktan inte återkomma på exakt samma sätt som den gjorde då var med den första generationen. Men finns det en möjlighet att något liknande kan återkomma? Är detta helt omöjligt i dag? Kan vi på något sätt få våra hjärtan att leva med sanningen om Allahs (swt) ständiga närvaro, på den nivå av medvetenhet som Allah vill att vi ska sträva efter, såsom det nämns i Koranen?

”Han känner ögonens svek och det som brösten döljer.” (Surah Ghafir 40:19)

”Det finns ingen hemlig sammankomst mellan tre utan att Han är deras fjärde, inte heller mellan fem utan att Han är deras sjätte, och inte färre än så eller fler utan att Han är med dem var de än befinner sig …” (Surah Al-Mujadilah 58:7)

När vi lever med denna anda kan vi leva med Allah (swt), och våra hjärtan kommer att fyllas av vaksamhet och oro som gör att vi fruktar att Allah kan avslöja oss och informera våra bröder om det som är dolt i våra hjärtan. Så kommer varje människa, oavsett hur väl hon kan dölja sig för andra, en dag att bli avslöjad av Allah (swt) om hon envist fortsätter i avvikelse.

Som vi vet dolde Allah (swt) Följeslagarnas fel många gånger av Sin barmhärtighet. Men vi bör också minnas hur många gånger Allah (swt) avslöjade sanningen om olika händelser under Följeslagarnas tid. Och hur många gånger har Allah skyddat oss? Vi bör minnas hur många gånger Allah har avslöjat människor även efter en tid.

Om vi känner och upplever att Allah (swt) övervakar oss, måste vi visa Honom respekt med samma hållning, samma fruktan för att misshaga Honom och samma längtan efter och strävan att vinna Hans välbehag som Följeslagarna levde med i så riklig grad.

I våra liv i dag kan vi återigen leva med några av dessa känslor endast när vi inser att Koranen fortfarande är riktad till oss, här och nu, med våra nuvarande personligheter och situationer, på samma sätt som den talade till den första generationen. Dessutom är Allah (swt) levande, evigt odödlig, och har alltid varit och kommer alltid att vara närvarande, och Han förändras inte. Allah (swt), som övervakade Följeslagarna, övervakar också oss.

Vi bör också tro att Allah (swt), som uppenbarade Koranen för att antingen skydda eller avslöja, är Den som även nu kan inge i andras hjärtan känslor av välvilja gentemot oss eller avslöja oss där vi befinner oss. Om vi lever med medvetenheten om att Allah (swt) kan göra i dag vad Han har gjort tidigare, då kan vi väcka denna känsla i våra hjärtan – att leva med fruktan och vördnad inför Allah (swt) – vilket kan göra det möjligt för oss att uppnå inom oss själva något av det som uppnåddes i den första generationen.

Den tredje skillnaden: fullständig brytning med jahiliyyah och fullständig hängivenhet till islam

Sayyid Qutub säger sedan:

”En tredje orsak verkar också i muslimernas historia; vi bör också se på den.

Det var så att när en person trädde in över islams tröskel kastade han av sig hela sin tidigare jahiliyyah. I det ögonblick han kom in i islam kände han att han hade börjat en ny epok, helt skild från det liv han hade levt i jahiliyyah. Hans hållning gentemot allt det han kände till under sitt tidigare liv förändrades fullständigt ...”

”...hans hållning gentemot allt han kände till under sin tid i jahiliyyah skulle vara präglad av försiktighet och misstänksamhet, och av känslan att all den orenhet han kände till inte passar ihop med islam. Med dessa känslor tog han emot islams nya vägledning. Om hans själ övermannade honom, eller om han drogs tillbaka till sina gamla vanor, eller om han blev svag och inte uppfyllde vissa islamiska förpliktelser, skulle han omedelbart känna sin synd och skuld och djupt inom sig inse att han behövde rena sig från det han gjort och på nytt försöka leva i enlighet med den koraniska vägledningen.”

”Det är när en människa träder över islams tröskel som hon kastar av sig hela sin tidigare jahiliyyah ...”

Kanske förklarar detta vad Följeslagarna menade när de sade: ”Vi fick tron före Koranen.” Var och en av dem sökte först islam och hans hjärta fylldes med tro. När han sedan tog emot något från Koranen gjorde han det som vi har hört om – han omsatte det omedelbart i handling. Följeslagarna läste inte först Koranen för att sedan tro på den; tron kom före detta. De blev i själva verket gripna av den stora Sanningen – tron, den islamiska kallelsen och den nya uppfattningen. Därefter hörde de Koranen med stark tro redan i sina hjärtan, och de levde efter den genom trons ljus som redan hade upplyst deras själar.

När en Följeslagare trädde över islams tröskel kastade han av sig hela sin tidigare jahiliyyah och betraktade sina tidigare handlingar med stor försiktighet och misstänksamhet. Följeslagarna visste att de tidigare hade befunnit sig i falskhet och villfarelse och sedan gått över till vägledning; att de hade varit i mörker och sedan gått in i ljuset; att de hade varit i förfall och sedan höjts till den högsta horisonten. Dessa känslor fick dem att lämna allt de hade gjort under jahiliyyah och att betrakta det med fruktansvärd försiktighet.

Det är därför de hade många frågor om allt de mötte, tills de till och med förbjöds att ställa för många frågor. De kände att de stod inför ett nytt ledarskap, en ny vision och ett nytt liv, och att de därför behövde fråga om varje detalj, stor som liten. Denna förkastelse av allt de tidigare gjort i jahiliyyah, i ljuset av deras nya verklighet, var det som formade

den första generationen. De var rädda att göra något utan att först söka vägledning, vilket skapade inom dem en sorts fruktan som gjorde dem likt en soldat som är rädd att ta ett felaktigt steg efter att Allah välsignat honom med islam.

Kanske förklarar detta också den nya och starka lojalitet och hängivenhet som fyllde de nya muslimernas hjärtan när de antog islam. De blev lojala mot denna religion, mot denna religions ledarskap, mot dess uppfattningar, dess värderingar och dess riktning. De tvättade sina händer rena från alla gamla ledarskap, stamledare, stamvärderingar, seder, beteenden och vanor från jahiliyyah. De lämnade allt detta, krossade det och trädde in i islam med en ny anda, en ny vision och en ny lojalitet.

Sann lojalitet till denna Sanning var alltså en av egenskaperna hos dem som först trädde in i islam. De kom inte dragande med sina gamla seder, traditioner och lojaliteter, och de kom inte för att förhandla med islam och säga: ”Vi ska dyrka er Herre en dag och ni ska dyrka våra gudar en dag.” De sade inte heller: ”Var milda och lätta på förpliktelserna.” I stället övergav de allt det gamla, avvisade det och såg på det med förakt och fördömelse. De begav sig mot det nya ljuset, den nya horisonten och den nya renheten för att lära.

Den känslomässiga och den fysiska brytningen

Qutub fortsätter:

”Det finns en fullständig känslomässig brytning mellan muslimens förflutna i jahiliyyah och hans nyetablerade islam. Detta leder till en fullständig brytning av banden till det jahili-samhälle ...”

”...och dess sociala band. Han bryter fullständigt med sin jahili-miljö och ansluter sig helt till den islamiska miljön. Även om han i handelslivet och i vardagliga affärer umgås med icke-troende, är känslomässig isolering en sak och vardagliga relationer en annan.”

Denna fråga är en av de viktigaste frågor som förvirrar många av dem som tar emot islam i denna tid: de känner inte till och skiljer inte mellan känslomässig isolering och faktisk isolering i umgänge. Känslomässig isolering är en sak och fullständig fysisk avskildhet från verkligheten en annan.

En muslim är i sanning skyldig att helhjärtat ge sin lojalitet till den nya religionen och den nya tron. Den troendes tro (aqeedah) ska formas i ljuset av Allahs (swt) överhöghet, unikhet och enhet (tawheed), och han är skyldig att rena sitt hjärta från allt det som tidigare funnits där av månggudadyrkan och jahiliyyah. När det gäller den fysiska världen och det praktiska umgänget kräver dessa frågor dock rättslig förståelse (fiqh) som rör sig med verkligheten och med islams etableringsstadier. Alla regler som styr rörelsen i umgängets värld ska härledas från islams grundprinciper och inte från våra egna nycker.

Muslimer och den muslimska gruppen behöver i denna tid inte bara en teoretisk rättslära, utan en rättslära eller metod för rörelse som ger detaljerade måttstockar för vad stadiet och gruppen behöver – inte bara ögonblickets eller individens behov. En muslims liv behöver därför regleras av en praktisk rättslig vägledning som ger detaljerad vägledning i verkliga situationer och styr hans umgänge med människor i jahiliyyah.

Qutub säger:

”Denna avskiljelse från den jahili-miljön, dess seder och traditioner, dess idéer och begrepp, kom ur att månggudadyrkan ersattes av uppfattningen om Allahs enhet och överhöghet. För muslimen kastades den jahili livssynen bort och ersattes av den islamiska världsbilden, och därigenom upptogs han i det nya islamiska samfundet, under ett nytt ledarskap, och ägnade sig med full lojalitet och förpliktelse åt detta nya samhälle och detta nya ledarskap.

För den nye muslimen var detta en skiljeväg och början på en ny resa, en resa fri från trycket från jahili-samhällets värderingar, begrepp och traditioner. Muslimen mötte inget betungande förutom tortyr och förtryck från jahili-samhället, men han hade redan i sitt hjärtas djup beslutat att möta detta med jämnmod och ädelhet, och därför skulle inget tryck från jahili-samhället, om Allah vill, påverka hans ståndaktighet.”

Det råder inget tvivel om att den som tar emot islam på rätt sätt och korrekt förstår Allahs (swt) enhet och överhöghet, samt rätt bedömer det samhälle som omger honom, inte kommer att tveka att överge detta samhälle som han tydligt ser som jahili. Han kommer i själva verket inte att finna något i detta jahili-samhälle som är åtråvärt, och han kommer att vilja fly och överge det helt och hållet. Han kommer att förakta tanken på att leva i någon form av kompromiss med jahili-samhället eller att vara en hycklare som accepterar vissa av dess begrepp samtidigt som han kallar människor till islam.

Han kommer snarare att känna stark motvilja mot att leva i ett sådant samhälle och vilja skilja sig helt från det, både fysiskt och mentalt, för att leva ett nytt och självständigt liv – islam.

Därför kan en muslim känna en önskan att fullständigt isolera sig – både fysiskt och känslomässigt – från denna jahiliyyah. Han kan till exempel få en impuls att leva uppe på ett berg långt bort från dagens samhällen och skapa sitt eget samhälle. Men detta skulle i själva verket vara mot den korrekta islamiska metodologin. Den islamiska metodologin verkar för att balansera muslimen och hindra honom från sådana förhastade och felberäknade steg, där han går från att begränsa sig till känslomässig isolering till faktisk fysisk separation. I själva verket kräver den islamiska metodologin att muslimerna är mycket, mycket försiktiga i sitt förhållande till jahiliyyah och att varje steg tas efter noggrann studie och beräkning.

Den islamiska metodologin för den muslimska gemenskapen genom olika stadier som exakt återspeglar dess utveckling i tro, tillsammans med dess materiella förmåga. Till exempel förbjuder islam muslimerna från direkt konfrontation i rörelsens allra första skede. I frånvaro av direkt konfrontation – som annars skulle förstöra rörelsen i dess linda – får muslimerna möjlighet att långsamt och djupt utveckla islamiska karaktärsdrag och traditioner inom sig själva, liksom sina materiella resurser.

På detta sätt växer det islamiska samhället tills det når senare stadier där det kan gå vidare till öppen konfrontation med jahili-samhället, därefter fysisk isolering från jahiliyyah och längre fram till faktisk kamp mot jahiliyyah. Så skapas det rena och trogna samhället som kämpar och existerar enbart för tawheed och för att upprätta Allahs auktoritet på jorden. Så måste muslimerna till slut möta jahiliyyah med tydlig konfrontation.

Men det finns en stegvis islamisk metod som måste följas, så att vi kan förverkliga den vision som Allahs Sändebud (sas) har befallt oss att uppfylla: att muslim och icke-muslim inte ska dela samma plats för makt eller ledarskap.

Innan denna vision förverkligas finns det långa stadier som muslimen måste genomgå. Resan börjar med det helhjärtade vittnesbördet om Allahs enhet och överhöghet, sammanfattat i orden: ”Det finns ingen gud utom Allah och Muhammad (sas) är Hans Sändebud.” Från det ögonblick detta vittnesbörd uttalas blir muslimen en främling i jahili-samhället och fortsätter att utvecklas tills han når ett tillstånd av fullständig isolering från det.

Det måste betonas att den känslomässiga isoleringen ska ske från första stund då man vittnar att ”det finns ingen gud utom Allah och Muhammad är Allahs Sändebud”, medan den fysiska isoleringen kommer senare. I början ska den muslimska rörelsen etableras och steg tas efter noggrann och försiktig studie, i enlighet med islams regler och bestämmelser som motsvarar det stadium rörelsen befinner sig i.

Det bör också betonas att muslimen, oavsett vilket stadium han befinner sig i inom den islamiska metodologin, aldrig ska känna underlägsenhet eller svaghet. I sitt förhållande till jahiliyyah ska han alltid känna att han är fri och överlägsen, men samtidigt noggrant beräkna sina steg. Han måste ta sina steg enligt den islamiska metodens regler och sin tro på Allah – inte enligt sina begär, sin hårdhet, sin förhastade iver eller sina känslor av nederlag, likgiltighet eller otålighet.

Det är en metodologi som styr honom i hur han ska röra sig, hur han ska hantera andra och vad han ska ta och lämna från detta jahili-samhälle. Muslimen leds genom dessa stadier tills den rätta tiden kommer för fullständig isolering från jahili-samhället, då han kan bygga sitt eget samhälle på ren tro – när Allah (swt) vill att han ska göra det.

Kapitelns slutsats: samtida jahiliyyah och den islamiska rörelsens plikter

Qutub säger:

”Nu befinner vi oss i samma situation, helt omgivna av jahiliyyah, och dessutom är denna jahiliyyah ännu värre. Allt omkring oss är jahiliyyah – begrepp och moral, tro, traditioner och seder, källor till kultur, konst, lagar och till och med …”

”…det som vi kan uppfatta som ‘islamisk kultur’, ‘islamiska källor’, ‘islamisk filosofi’ och ‘islamiskt tänkande’ är i själva verket delar av och produkter av jahiliyyah.”

Detta uttalande beskriver ”modern jahiliyyah”, som vi kommer att diskutera senare. När det gäller påståendet i detta stycke – ”denna jahiliyyah är ännu värre” – råder det inget tvivel om att den samtida jahiliyyah är värre, hårdare, mörkare, mer ond och mer komplicerad på många sätt jämfört med den gamla jahiliyyah. Den är tom på moral och sunda begrepp, avvikande från den naturliga mänskliga naturen och mer vilseledande. Den strävar efter att etablera varje ond avvikelse och onormalt beteende i samhället.

I detta avseende är den mer ond och mörk än den tidigare jahiliyyah, som i viss mån kännetecknades av enkelhet, naivitet och brist på övertygande verktyg. Den hade också vissa medfödda moraliska drag och mänskliga seder som hindrade många icke-muslimska härskare från att förtrycka muslimerna fullständigt. Det fanns vissa traditioner i det tidigare jahili-samhället som var till hjälp för muslimerna, såsom god grannsämja, att hålla löften, att hedra avtal och generositet. Alla dessa element minskade bördan och orättvisan från de icke-muslimska gentemot Sändebudets Följeslagare.

Denna moderna jahiliyyah erkänner däremot inte ens heligheten i mänsklig moral; den hatar allt som har samband med islam. Därtill har den moderna jahiliyyah stora resurser och erfarenhet i att bekämpa islams spridning, vilket har gjort den hårdare och mörkare än alla tidigare former av jahiliyyah tillsammans.

”Människors begrepp, övertygelser, traditioner och seder är från jahiliyyah” – detta är tydligt i verkligheten. Den moderna jahiliyyah har återvänt till sin ”kulturella källa”, som är den grekiska och romerska jahiliyyah. Den grekisk-romerska traditionen, som de kallar den, hade allt de önskar – moralisk fördärv, grymhet och imperialism.

”Konsterna” – deras konst och litteratur är återigen inspirerade av den gamla konsten från romarnas och grekernas tid. Dessa konstarter präglas av extrem omoral; en människa skäms när hon går in i museer i Rom eller Grekland och ser de nakna statyerna. De har återvänt till sin nakna konst, som nu sprids överallt och i stor omfattning; det räcker att kasta en blick på deras tidskrifter, magasin och offentliga platser som tunnelbanor och stationer.

I varje land i Europa och Amerika finner man dessa skamliga bilder lätt tillgängliga. Som tidigare nämnts har nakenhet blivit ett mål i en agenda som driver människan mot avkläddhet. Modern konst och litteratur har blivit extrem, och denna jahiliyyah saknar skam, medan det tidigare fanns mycket moral och blygsamhet i den arabiska och österländska jahiliyyah i allmänhet.

”Lagarna” – lagar och regler är också jahiliyyah.

Många av våra samtida tänkare blir provocerade och upprörda över det Sayyid Qutub har uttryckt: ”Mycket av det vi anser vara islamisk kultur, källor, filosofi och tänkande är i själva verket också format av jahiliyyah.” Detta är verkligen sanningen. Den som förstår islams verkliga begrepp och den grundläggande pelaren i islam – tawheed – såsom den uppenbarades genom Allahs sändebud (frid vare med dem alla) vet detta.

När någon läser nutida litteratur och det som kallas ”islamiskt tänkande” eller ”islamisk kultur” inser han omedelbart att det är en produkt av jahiliyyah – en imitation och en sammanblandning med jahiliyyah.

Detta har inte bara skett i vår tid utan också tidigare, när vissa islamiska lärda försökte försvara sig mot grekiska och romerska idéer och filosofier samt persiska myter. De började då använda grekiska och persiska filosofiska termer och uttryck och skapade det som kallades ”kalam” (den så kallade teologiska diskursen), som lånade samma uttryck och begrepp och begrepp från ateism och grekisk kultur. De försökte ge detta en islamisk form, men i verkligheten blev det varken rent islamiskt eller förblev rent ateistiskt. Resultatet blev en blandning av islamiskt tänkande med grekiskt, romerskt och ateistiskt tänkande, vilket skapade en förvrängd kultur. Denna förvrängning är tydlig i allt som kallas ”islamisk filosofi”.

I den moderna eran har europeiska och västerländska idéer koloniserat den islamiska världen och börjat omforma den nationella kulturen i den islamiska världen efter västerländsk modell, vilket är tydligt i alla avseenden. De har lyckats förändra tankemönster, uttryckssätt, måttstockar och värderingar så att de överensstämmer med den västerländska världen. Effekten på kultur och tänkande är därför ett mått på hur framgångsrik koloniseringen av den islamiska världen har varit. Man kan säga att de i hög grad har lyckats skada den islamiska tron, moralen, beteendet, klädseln, umgänget, ekonomin, politiken, sporten och utbildningen på alla områden.

Det råder inget tvivel om att den moderna jahiliyyah i den islamiska världen är värre än den västerländska jahiliyyah, eftersom den är främmande och påtvingad, medan den västerländska jahiliyyah är självproducerad och genuin. Den jahiliyyah som nu finns i den islamiska världen är varken äkta eller ursprunglig – den är importerad och konstgjord, och den innehåller en blandning av sanning, fel och förvrängning. Vi har funnit att många moderna ”islamiska” tankeströmningar är påverkade av icke-

muslimska idéer och begrepp. Därför måste muslimen vara försiktig när han väljer vad som skrivs i islams namn.

När vi granskar nutida media och litteratur i den så kallade islamiska världen finner vi stora lockande rubriker och ämnen som verkar storslagna, men när vi läser dem upptäcker vi att de innehåller många icke-muslimska begrepp. Till och med många barnböcker är påverkade av västerländsk jahiliyyah. Därför måste den så kallade islamiska kulturen placeras i kategorin produktion av jahiliyyah och inte i kategorin äkta islamisk produktion. Detta leder oss till att noggrant analysera alla jahili-verk när vi vill bygga vårt eget islamiska samhälle.

Vi måste efterlikna våra föregångares ansträngningar, de som bevarade den islamiska civilisationen genom att ständigt kämpa för att rena kulturen, behålla det goda och ge det en verklig islamisk innebörd. På så sätt kan vi förstå martyrens Qutubs uttalande: **”Mycket av det vi anser vara islamisk kultur, källor, filosofi och tankar är också skapat av jahiliyyah ...”**

Uttrycket ”skapat av jahiliyyah” visar också att jahiliyyah medvetet strävar efter att omforma och omdefiniera islam. Detta är en annan sanning som inte är tydlig för många människor. Jahiliyyah har listigt genomfört detaljerade studier för att mäta muslimers reaktioner. Om de till exempel vill att den islamiska världen ska skriva om ett visst ämne på ett visst sätt – enligt deras förvridna önskningar – har de kommit på hur de ska lura den så kallade islamiska världen att genomföra deras agenda. Allt detta har studerats och testats systematiskt.

När de vill att deras motståndare ska reagera på ett visst sätt uppfinner de ett ämne som tvingar honom att reagera på just det sätt de önskar. I denna mening kan vi säga att många islamiska skrifter är reflexreaktioner på västerländska provokationer, och att jahiliyyah medvetet har planerat att tvinga dem att svara på det sätt de vill. Detta är historien som upprepar sig: den gamla jahiliyyah använde samma knep genom att främja ”retorikens vetenskap”, där man ville att muslimer skulle skriva om islam med grekisk och romersk filosofi. Tyvärr föll många muslimska lärda i denna fälla. De förvanskade den islamiska tron med oförenliga idéer och förvrängd terminologi som inte väckte tro eller ledde till visshet. Människan lämnades att irra i tomma tankar och ord, vilket i slutändan förstörde tron.

Islam har sin egen form och struktur, och den islamiska tron har sin egen särart. Allt detta bestäms av Koranen, som presenterar tron på ett särskilt sätt. Den som vill sprida den islamiska tron måste därför framställa den i den form som Koranen gör. Vi lär oss detta sätt att tänka från Koranen själv, och även från Allahs Sändebuds (sas) sätt när han förmedlade trons sanning. Därför måste också vi presentera islam på detta sätt – islams egen unika väg – och inte genom jahiliyyahs metodologi, begrepp och tillvägagångssätt.

Om tidigare generationer föll i fällan att tänka om islam genom jahiliska metoder och attityder, så har våra samtida fallit i denna fälla i ännu större utsträckning. Detta beror på att de dessutom har lagt till känslor av underlägsenhet inför väst. Därför kan vi med full övertygelse säga att ”mycket av det vi anser vara islamisk kultur, källor, filosofi och tankar är också format av jahiliyyah …”

Om vi tar emot fakta från dessa jahiliska källor, även om de bär islamiska titlar, ”kommer vi inte att förstå islam och vi kommer inte att bli som den stora generationen – Allahs Sändebuds (sas) Följeslagare – som själva var produkten av sann islam.”

Den samtida islamiska rörelsens plikter

Qutub säger:

”Under perioden av formande och tillväxt måste vi skydda oss från alla effekter av jahiliyyah. Vi måste återvända till de rena och oblandade källorna, från vilka den generationen hämtade sina begrepp och regler, och från dessa källor ska vi hämta vår livssyn, vår moral, våra värderingar, vårt beteende, våra metoder, våra regler för ledarskap, politik, ekonomi och i grund och botten varje aspekt av livet.”

Detta är vad den rättledda gruppen bör göra: den bör befria sina medlemmar från jahiliyyahs inflytande, som är överflödigt i vår tid. Dessa influenser kännetecknas av list och ondska, och kan vilseleda många av dem som vill sprida islam. Vi finner att många av de samtida islamiska rörelserna inte uppmärksammar dessa finare detaljer som vi talar om. Därför ser vi dem vara mycket naiva när de betraktar många mediekanaler och jahiliska böcker som resurser för sin islamiska rörelse.

Detta leder till att rörelsens barn växer upp på ett förvrängt sätt, likt ett missbildat foster som är resultatet av skadliga mediciner som modern tog under graviditeten – och de blir som missbildade barn. Vi finner därför att många unga män engagerade i islamiska rörelser inte har uppfostrats med rena seder, inte har tagit emot från rena källor, utan endast från felaktiga och tvivelaktiga källor. De har förvrängda tankar, beteenden och förståelse, även om deras avsikter är goda och uppriktiga. Därmed begår de allvarliga misstag i sin rörelse, sitt kall och sin islamiska mission, såsom Allah (swt) beskriver:

”medan de tror att de är rättledda.” (Surah Az-Zukhruf 43:37)

Det råder inget tvivel om att detta är en fråga som vi måste ägna största uppmärksamhet åt och inte glömma ens för ett ögonblick. Vi måste vara noggranna, oavsett hur mycket jahiliyyah pressar oss att ändra våra vägar eller hur kompromisser förskönas för oss.

Vi får heller inte lita så mycket på oss själva att vi blir avslappnade och försumliga när vi tar emot det som kommer till oss. Därför måste vi filtrera allt på ett exakt och känsligt sätt så att vi endast tillåter det som är rent och genomgått prövning. På så sätt kan vi garantera att vi är ärliga gentemot de framtida generationer som vi vill uppfostra på rätt sätt.

Vi får inte bry oss om de invändningar och svårigheter vi möter eller de begränsningar som vi och våra familjer kan behöva uthärda. Vi får inte vara svaga inför dessa påtryckningar och får inte bli avslappnade, under förevändning av medkänsla eller att minska bördan. Annars kommer vi att begå allvarliga misstag och våra framtida generationer kommer att förvrängas på grund av vår felriktade medkänsla. Denna punkt i synnerhet är en av de viktigaste i frågor som rör kultur, spridandet av islam och uppfostran. Vi måste stå fasta oavsett de olyckliga och rebelliska rösterna, även om de kommer inifrån oss själva, och vi får inte låta dessa kriser få oss att ge upp eller kompromissa i frågor som kan skada oss, oavsett omständigheterna. Det är bättre för oss att vara en liten, rättledd och ren grupp än att vara en stor, förvrängd och falsk grupp, eftersom Allah (swt) endast ger seger till den grupp som är rättledd och trogen Honom.

När de första muslimerna mötte svårigheter i strid brukade de kalla på de mest framstående bland sig. De sade: ”Gör en exklusiv armé, O Khalid.” Detta berodde på att när de gick in i strid blandade med några hycklare och personer med svag tro, blev segern fördröjd. När de utvalda Följeslagarna tog över – även med färre antal – kom segern snabbt på grund av trons renhet. Så den lilla gruppen med hög grad av tro har större chans till seger från Allah (swt) jämfört med den stora, svaga gruppen som är av blandad kvalitet.

Detta är en punkt som vi särskilt måste vara medvetna om, särskilt eftersom några av oss har en tendens att svänga mot mildhet och medkänsla. De vill minska vissa av de begränsningar som har lagts på oss och som vi tror har skyddat oss fram till idag från många förvrängningar. Därför måste vi vara försiktiga och medvetna om denna punkt – att ständigt filtrera våra källor – så att vi inte förlorar sällskapet och segern från Allah (swt). Därför påminner Qutub oss:

”Vi måste återvända till den (Koranen) med en känsla av instruktion för lydnad och handling, och inte för akademisk diskussion och njutning.”

Denna fråga är mycket viktig. Vi kommer aldrig att ge Allah och Hans Bok den rätta respekten om vi läser Koranen och det endast framkallar en tillfällig känsla av beundran utan verklig effekt och förändring i vårt beteende. I själva verket, när vi läser Koranen, bör den ha en omedelbar effekt på oss, leda oss till att granska och förfina våra känslor och vårt beteende, våra familje- och grupprelationer och till och med våra relationer med jahiliyyah.

När praktiska handlingar inte följer beundran och teoretisk övertygelse, då bör detta vara en varningssignal – att vi kanske inte är utvalda och kanske inte är välkomna på Allahs Sändebuds och de islamiska ledarnas väg. Vi måste ta emot för att tillämpa det vi befalls, snarare än att beundra teoretisk kulturell kunskap. Qutub förklarar vidare:

”Längs islams väg kommer vi verkligen att möta den konstnärliga skönheten i Koranen, tillsammans med dess fantastiska berättelser, scener från Domedagen

och dess underbart logiska uttryck. Vi kommer att finna allt detta, liksom de som huvudsakligen söker att studera och beundra skönhet. Men vi måste möta allt detta med beslutsamhet att lyda och att tillämpa det som krävs av oss. Vårt första mål är att veta för att kunna tillämpa. Vad ber Koranen oss att göra? Vad är den helhetssyn och inställning som Allah (swt) vill att vi ska ha? Vad vill Koranen att våra känslor gentemot Allah (swt) ska vara? Hur vill den att vårt beteende, vår moral och våra seder, och vårt sätt att leva ska vara?"

Att besvara dessa frågor och sedan tillämpa den kunskap som erhållits i verkliga livet är målet. Genom detta mål kommer vi inte bara att vinna dem som endast söker skönhet och konst, utan mycket mer. Vi kommer att finna konst och skönhet, men detta är inte vårt primära mål. I stället är vårt första mål att vara Allahs efterföljare och att bli en koranisk generation nära den första generationens egenskaper den unika generationen, Följeslagarna till Allahs Sändebud (sas). Tyvärr kommer vi inte alla att kunna nå den nivå som Allah har velat för den första generationen, men vi bör ändå försöka så mycket vi kan att komma så nära som möjligt.

Sannerligen hoppas vi på belöningen från Allah (swt) och att vara bland dem som Han har utvalt genom att arbeta hårt, göra vårt bästa och tävla för att nå den höga positionen. Vi kommer endast att närma oss denna höga position om vi tar emot allt från den rena källan, Koranen, och inte från de blandade källorna. Om vi renar vår källa på detta sätt, kommer vi att kunna lita på våra känslor, att de blir som Följeslagarnas känslor när de tog emot befallningarna och genast omsatte dem i handling.

Att bryta sig fri från jahiliyyahs påtryckningar

Vi bör lägga till en tredje punkt från Qutub:

"Vi måste också befria oss från det jahiliska samhällets grepp, jahiliska begrepp, jahiliska traditioner och jahiliskt ledarskap."

Vi måste befria oss från begäret att nå höga positioner och makt i detta icke-muslimska samhälle, oavsett vad det kan vara, och vi får inte ha någon känsla av rädsla, reträtt eller söka trygghet i kompromiss. Vi måste hålla fast vid vår lojalitet till Sanningen och till vår Religion, så att vi befinner oss på den rätta vägen. Vi måste göra oss av med alla slags jahiliska inflytanden i form av åsikter, traditioner och liknande, och vi får inte ge dem lojalitet eller giltighet, och inte känna rädsla för deras makt, eftersom jahiliyyah i verkligheten inte ens kan ge sig själva någon nytta eller skydda sig själva från någon skada.

Vår uppgift är att förändra jahiliyyahs verklighet, inte att försona oss med den

Qutub betonar:

”Vår plikt är inte att kompromissa med detta icke-muslimska samhälle, jahiliyyah, och inte att ge det någon lojalitet. Vår plikt är att först förändra oss själva och sedan förändra samhället.”

Denna punkt är mycket viktig och förbises av många islamiska rörelser. De som arbetar på det islamiska området tror att de kan stå enbart med sina goda avsikter och sina islamiska tankar, och att samhället då kommer att förändras. Så snart de känner till sanningen om islam börjar de förmedla budskapet, konfrontera samhället och till och med försöka förändra samhället med kraft. De föreställer sig att detta är det enklaste sättet att etablera islam och att människor kommer att följa dem. Detta är inte sanningen. Sanningen är att mänskligheten måste se praktiska exempel som förkroppsligar islam och att man måste möta alla konsekvenser av svårighet och smärta med tålamod. Först därefter kan man hoppas att människor blir övertygade.

Frågan handlar inte bara om teoretisk förkunnelse eller tillkännagivande; tillsammans med detta måste de praktiska exemplen finnas där, eftersom människor lyssnar med sina ögon och inte med sina öron. Sätter vissa islamiska förespråkare verkligen det de säger i praktik? Har de den rena och fullständiga lojaliteten till Sanningen som de säger sig tro på? Har de någon rädsla, reträtt eller hyckleri? Känner de att de står i en högre rang över samhället, eftersom de är troende? Säger de bara ord? Om de skulle möta konsekvenserna, skulle de då dra sig tillbaka och retirera? Således säger Qutub:

”Den första plikten och uppdraget är att förändra situationen i det icke-muslimska samhället från dess rötter – detta samhälle som motsätter sig och står emot det islamiska konceptet och som därför berövar oss, genom kraft och påtryckning, möjligheten att leva såsom Allah vill att vi ska leva.”

Redan innan detta är vår första plikt och uppgift att förändra oss själva för att sedan förändra samhället så att det till slut blir ett islamiskt samhälle. Vägen till att uppnå detta mål är dock att förändra oss själva först; i själva verket kan vi inte förändra oss själva annat än genom de tre punkter som vi redan har nämnt:

1. att rena källan genom vilken vi tar emot våra begrepp och beteenden;
2. att ta emot befallningarna för att omsätta dem i handling;
3. att göra oss av med alla påtryckningar från jahiliyyah och befria oss från alla dess kvarlevor i våra liv. Om vi följer dessa steg, då – om Allah vill – kommer det icke-muslimska samhället så småningom att förändras.

Det är förbjudet att ha någon form av överenskommelse med det icke-muslimska samhället i något skede, utom under ett villkor: att det icke-muslimska samhället fullständigt omvänder sig och blir ett islamiskt samhälle.

Detta icke-muslimska samhälle kolliderar och är oense med islam; det är inte bara en mindre konflikt såsom vissa islamiska rörelser föreställer sig. De som arbetar inom det

islamiska området tror att klyftan mellan oss och det icke-muslimska samhället är liten och att människorna är ”okej”, att deras tro är korrekt och att deras avvikande beteenden beror på okunnighet och jahiliyyahs påtryckningar. Nej, det är inte sanningen! Sanningen är att dessa människor tillhör en annan religion; de har sin egen religion och skillnaden är grundläggande och konflikten ligger i sakens kärna. De vill beröva oss möjligheten att verkligen leva såsom Allah vill att vi ska leva; som sanna muslimer.

”Vårt första steg bör vara att höja oss över det jahiliska samhället och alla dess värderingar och begrepp. Vi kommer aldrig att förändra våra egna värderingar och begrepp för att göra en uppgörelse med detta jahiliska samhälle. Aldrig! Vi befinner oss på olika vägar, och om vi tar ens ett steg i dess sällskap, kommer vi att förlora vårt mål helt och hållet och även tappa vår väg!”

Vi vet att vi i detta kommer att möta svårigheter och prövningar, och vi kommer att behöva göra stora uppoffringar, men om vi strävar efter att vandra i den första generationens fotspår – genom vilka Allah etablerade Sitt system och gav seger över jahiliyyah – då kommer vi att lyckas.

Återigen: ”vårt första steg är att höja oss över det jahiliska samhället och alla dess värderingar och begrepp.” Denna känsla av överlägsenhet är mycket avgörande, såsom vi nämnde tidigare. Det är en huvudegenskap hos pionjären och förkunnaren av islam som kommer att möta jahiliyyah med alla dess stora, farliga, tunga och skrämmande organisationer och resurser. Dessa pionjärer är okända personer, som inte har något annat än sin tro, islamiska heder och känsla av överlägsenhet genom sin islam.

Om vi förlorar dessa känslor av heder, överlägsenhet och modet att utmana jahiliyyah, såsom Sändebuden (fred vare över dem alla) utmanade sina folk och välkomnade kampen med upphöjda röster: ”vänta inte, tveka inte, kom till oss så snabbt ni kan!”, då bör vi alltid möta jahiliyyah med en sådan mentalitet – Sändebudens mentalitet – med denna överlägsenhet och med förakt för jahiliyyah. Vi vet att konsekvenserna inte kan vara mer än att bli dödade för denna Sannings skull. De har inte mycket mer att göra än att strypa, hänga eller skjuta med kulor; och så må det vara, då är vårt problem löst; vi går till Paradiset som är lika vidsträckt som himlarna och jorden.

Om vi verkligen är lojala mot islam bör vi ta detta som vårt första steg: att vi är långt överlägsna detta jahiliska samhälle i alla dess värderingar och begrepp. Vi bör aldrig känna oss besegrade i något ögonblick, och inte visa dem någon kompromiss i någon fråga, vare sig det gäller en grundläggande islamisk fråga eller en detalj.

Vi bör möta det som deras samhälle producerar, såsom avancerad modernisering, med ett oberört likgiltigt förhållningssätt och säga: ”det ni producerar är en gåva från mänsklig ansträngning som i själva verket inte är från er; det är endast från Skaparen, Allah (swt), som gav er denna hjärna. I stället för att hjälpa människor förstör ni (jahiliyyah) mänskligheten genom det sätt på vilket ni använder era förmågor till förtryck och

korruption över hela världen. Så vi är inte tacksamma för vad ni (jahiliyyah) har åstadkommit, eftersom ni använder Allahs (swt) gåvor till att olydnad mot Allah (swt)!"

Så jahiliyyah bör aldrig känna att vi är tacksamma för deras prestationer; även om vi kan ta deras framsteg och använda dem på vårt eget sätt, ska vi aldrig prisa dem som jahiliska bedrifter, utan som en normal produkt av vanlig mänsklig ansträngning. Även om vi blir överväldigade av dem måste vi känna oss överlägsna dem, även om vi är få och svaga. Detta är en mycket viktig punkt: vi bör inte stå andlösa och stirra i förundran, lockade av deras materiella produktion, annars skulle vi framstå som besegrade, som om vi saknade något stort. I själva verket har vi något mycket större, och vad de än har gjort är egentligen inte värt någonting. Vi kan faktiskt leva utan det, men de kan inte leva utan det vi har av tro, värderingar och begrepp. Det vi har är mycket mer värdefullt, högre och mer nödvändigt än det de har.

Därför bör vi inte uppträda inför jahiliyyahs prestationer på ett andlöst och mentalt besegrat sätt och känna som om de har gjort oss en stor tjänst. Vi kan ge upp allt detta och leva i tält, rida på åsnor och åter ge liv åt islam, på samma sätt som våra föregångare gjorde under Allahs Sändebud, Muhammad (sas), och hans Följeslagare (må Allah vara nöjd med dem). Denna känsla av överlägsenhet är mycket viktig när man möter den jahiliska nationen; den bör finnas inom oss när vi går in i en strid med jahiliyyah, och de måste känna att vi är en helt ny typ av människor. De måste se att vi är unika, en typ av människor som inte kapitulerar inför dem, som inte försvagas inför dem och som inte faller på knä i beundran över vad de har eller av rädsla för dem.

Så bör vi vara, liksom Följeslagarna var inför Rustum och Yazdagard (persiska generaler) och inför alla de mäktiga styrkorna under den perioden. Dessa arroganta militära befälhavare förödmjukades varje gång en enkel arab som var muslim kom till dem, såsom Rabia Bin Amer och Mughira Bin Shouba. Dessa Följeslagare trädde fram och konfronterade Rustum och Yazdagard med känslan av överlägsenhet och att de – Allahs Sändebuds (sas) Följeslagare – var herrarna. Som ett resultat drog sig dessa så kallade kungar tillbaka. Så bör vi vara när vi går in i konfrontation med jahiliyyah, redo när som helst och i varje ögonblick, vare sig vi bara är några få individer eller kungar på troner. Vi bör aldrig glömma att vi får vår styrka och vår överlägsenhet enbart från denna Sanning – islam – och inte från oss själva.

Nästa avgörande punkt är att **"vi kommer inte att förändra våra egna värderingar och begrepp för att kompromissa med detta jahiliska samhälle."**

Nej! Vi ska stå fasta och de ska komma till oss, och denna hållning gör jahiliyyah mycket arg, som nämnts tidigare. De känner sig helt obekväma inför någon som står framför dem, fylld av känslor av överlägsenhet. De börjar anklaga de islamiska grupperna på alla möjliga sätt, genom publikationer, böcker, tidskrifter och alla medier. De förklarar att de islamiska grupperna vägrar andra åsikter, diskussioner och är intoleranta samt dominerande med sina egna uppfattningar och anser sig, med sina tankar, stå över alla

andra människor. Detta faktum gör dem mycket irriterade, och i själva verket är detta den Sanning som varje muslim måste leva och känna. Muslimen måste vara höjd över och avvisa alla andra åsikter, vägra att föra en diskussion som skulle leda till att ge jahiliyyah någon trovärdighet.

Vi går med på att samtala med jahiliyyah, men inte utifrån deras position eller deras synvinkel; tvärtom ska det ske från vår grund och från vår synpunkt. Detta är mycket viktigt och vi bör ha visshet i denna fråga. Vi bör inte förändra våra begrepp och värderingar för deras skull eller för att närma oss dem. Vi har sett hur Koranen tillrättavisade Sändebudet Muhammad (sas) på ett mycket strängt sätt när han vände sig bort från den blinde mannen för att vinna uppmärksamhet och kalla Quraishs ledare till islam (se Surah 80: Abasa).

Islam fäster vikt vid metodologin; inte resultaten

Islam är mycket noggrann och lägger större vikt vid metodologin än vid resultaten. Vi bör vara mycket angelägna och noggranna med vår metodologi, våra begrepp och våra värderingar, och vi får aldrig överge eller kompromissa med dem. Detta är vad vi har och erbjuder; om jahiliyyah ansluter sig är de välkomna, och om de vägrar, då säger vi till dem:

”Säg: O ni som förnekar! Vi dyrkar inte det som ni dyrkar, och ni dyrkar inte det som vi dyrkar.”
(Surah Al-Kafirun 109:1–3)

Detta är vad Koranen lärde oss: att aldrig förändra våra begrepp, värderingar eller våra måttstockar, såsom vissa grupper gjorde, som Muslimska brödraskapet, Mawdudi eller Abbas Madny. De försökte närma sig jahiliyyah genom att erkänna demokrati, andra åsikter, val, röstning och samarbete i det som ”vi är överens om inledningsvis”. Dessa kompromisser får aldrig begås: ”Aldrig! Vi och jahiliyyah är på olika vägar, och om vi tar ens ett steg i dess sällskap kommer vi att förlora vårt mål helt och hållet och även tappa vår väg!” Såsom Allah (swt) sade till Sin Sändebud:

”Se! Detta är en påminnelse. Så låt den som vill ta varning.”
(Surah Abasa 80:11–12)

Så förbjöd Allah (swt) Sändebudet att ens för ett ögonblick anpassa sig till dem; till exempel tillrättavisade Allah (swt) Sin Sändebud (sas) mycket starkt när Sändebudet tvekade något i sitt äktenskap med Zainab (må Allah vara nöjd med henne) efter hennes skilsmässa från Zaid (må Allah vara nöjd med honom). (Zaid var Sändebudets adopterade son – adopterad innan Allah själv upphävde denna typ av relation. Efter upphävandet fortsatte Sändebudet att ta hand om Zaid, men som en broder i islam och inte som en son. Enligt jahilisk tradition var det dock förkastligt att gifta sig med den frånskilda hustrun till en adopterad son, och på grund av sin historia med Zaid tvekade Sändebudet, om så bara för ett ögonblick, när han befalldes att gifta sig med Zainab

efter hennes skilsmässa från Zaid. Allah befallde Sin Sändebud att förklara att detta är tillåtet och gott oavsett vad jahiliska seder må säga.)

”...Men du dolde i ditt hjärta det som Allah skulle låta bli uppenbart; du fruktade människorna, medan Allah har större rätt att du fruktar Honom ...”
(Surah Al-Ahzab 33:37)

Så Islam gör ingen särbehandling, inte ens för Sändebudet (sas). Därför kom Koranen för att undervisa och vägleda oss genom sådana varningar och befallningar, att vi aldrig ska kompromissa, ändra, smickra eller erbjuda en sann eller mellanväg mellan islam och jahiliyyah.

”[Detta är vägen för dem] som förkunnar Allahs budskap och fruktar Honom och inte fruktar någon annan än Allah.” (Surah Al-Ahzab 33:39)

Dessa koranverser kom som kommentarer till dessa händelser för att uppfostra pionjärerna att de inte ska vara rädda för någon klander och att de inte ska ge upp även om de måste dö för denna sak. Att dö är mycket bättre än att ta ett steg tillbaka från denna Sanning, även om detta steg är så litet som en myras fotsteg.

Prövningens lag

Qutub påminner oss:

”Vi vet att vi i detta kommer att möta svårigheter och prövningar, och vi kommer att behöva göra stora uppoffringar ...”

Detta är nödvändigt eftersom vi inte uppfostras om vi inte går igenom lidande och svårigheter. Vi lär oss inte genom att sitta i luftkonditionerade rum, äta, dricka kalla drycker och föra lättsamma samtal. Detta kommer inte att vara för evigt, eftersom vi befinner oss i en prövningens period och vi har möjligheten att leva med Sanningen och med Allah (swt), men tiden då vi kommer att testas kommer säkert att komma, såsom Allah (swt) säger:

”Tror människorna att de ska lämnas i fred bara för att de säger: ’Vi tror’, och att de inte ska prövas?” (Surah Al-Ankabut 29:2)

Vi kommer sannerligen att prövas, och vi bör vara redo för den prövningen! Vi bör veta att ju mer vi tar emot av sådant lidande, obehag och svårighet, desto mer kommer vår förbindelse med denna Sanning att öka. Vi måste offra och skaka av oss all lättja. Vi måste göra oss av med alla personliga ambitioner och begär efter världslig ställning. I fängelser kommer vi att förtalas, våra fäder och mödrar kommer att förolämpas, och vi kommer att bli slagna, kränkta och förolämpade på sätt som vi inte kan föreställa oss nu. Detta är inte nytt, eftersom det redan hände med Allahs Sändebud (sas), när smuts kastades på hans ädla kropp. Han blev slagen och Abu Bakr (må Allah vara nöjd med honom) kom för att försvara honom men blev själv slagen tills han blödde kraftigt. De

gjorde detta mot Sändebudets (sas) Följeslagare. Bilal (må Allah vara nöjd med honom) släpades genom Makkas gator av de lägsta människorna i samhället.

Därför är det som muslimer alltid kommer att möta obehag och svårighet. Vi är inte så speciella att vi har rätt att fortsätta mötas i våra bekväma luftkonditionerade rum, äta och dricka. Detta måste en dag förändras, och vi kommer att stå inför ett mycket hårt test och en prövning, där vi inte kommer att finna någon annan än Allah (swt) som hjälper oss. När Han ser uppriktigheten i våra hjärtan kan Han befria oss från all denna smärta; men innan dess måste vi gå igenom prövningen; ja, vi kommer att prövas.

Så om vi klarar prövningen kommer Allah (swt) att lätta på sakerna. Men vi måste först klara provet, precis som Ibrahim och Ismail (fred vare över dem båda):

”När de båda hade underkastat sig Allahs vilja och han (Ibrahim) lade honom (Ismail) med pannan mot marken för offret.” (Surah As-Saffat 37:103)

Kom ihåg, endast när Ibrahim (frid vare med honom) verkligen avsåg att offra sin son, när han och hans son var nöjda med Allahs (swt) beslut och hade tro på Allahs (swt) befallningar, först då befriade Allah (swt) dem:

”Vad kan Allah vinna på att straffa er, om ni är tacksamma och tror?”
(Surah An-Nisa 4:147)

Således, om islam och sann underkastelse verkligen uppnås inom en individ – såsom i exemplen med Ibrahim och de som kämpade på Allahs väg – då löses den muslimska individens problem, såsom det nämns i Koranen:

”När de båda hade underkastat sin vilja till Allah, och han (Ibrahim) hade lagt honom ned med pannan mot marken för offret.”
(Surah As-Saffat 37:103)

”Men sannerligen, din Herre – för dem som lämnar sina hem efter prövningar och förföljelser, och som därefter strävar och kämpar för tron och uthärdar tålmodigt – din Herre är efter allt detta ständigt förlåtande, mest barmhärtig.”
(Surah An-Nahl 16:110)

Strävan handlar inte bara om migration från Mekka till Medina. Detta kan kännas som en lättnad, men först måste du bli prövad, testad och granskad, och därefter migrera. Efter detta kommer ännu mer kamp: jihad. Acceptans från Allah (swt) uppnås inte om du inte klarar dessa svåra stadier:

”Men sannerligen, din Herre – för dem som lämnar sina hem efter prövningar och förföljelser, och som därefter strävar och kämpar för tron och uthärdar tålmodigt – din Herre är efter allt detta ständigt förlåtande, mest barmhärtig.”
(Surah An-Nahl 16:110)

Utan tvekan är belöningen för den som emigrerar och kämpar på Allahs (swt) väg, och uthärdar detta tålmodigt, mycket stor. Detta är vad Allah (swt) har lovat:

”För dem som lämnar sina hem för Allahs sak efter att ha lidit förtryck – ska Vi sannerligen ge ett gott hem i denna värld.”
(Surah An-Nahl 16:41)

Allah (swt) har lovat muslimerna ett gott liv här på jorden, redan innan livet efter döden. Vi har sett detta i Sändebudets (sas) följeslagares liv. De nådde positioner de aldrig hade kunnat drömma om ens i sina bästa drömmar, när det gäller makt, ledarskap, ställning och hög rang. Tänk bara på hur en beduin från öknen blev en furste, en härskare över vidsträckta områden, och en annan beduin blev så rik att hans rikedom efter hans död vägdes med vågar av guld! Allah (swt) uppfyllde sitt löfte i detta liv:

”...men sannerligen kommer belöningen i det kommande livet att vara större. Om de bara insåg detta!”
(Surah An-Nahl 16:41)

Detta var dock först efter att muslimerna prövats och offrat, och efter att de hade uthärdat med en anda av tillfredsställelse. Jag grät när jag läste om en av invasionerna i de persiska länderna: fiendens borg var mycket väl befäst och muslimerna visste inte vad de skulle göra. Ledaren för denna armé började uppmuntra och påminna muslimerna om att vara fullständigt hängivna Allah (swt), och han angav inte ens när striden skulle börja. Medan han gjorde detta reste sig en av soldaterna och sade till honom: ”behöver du något från Sändebudet Muhammad? Jag har bestämt mig för att gå till honom just nu – i Paradiset!” Ledaren svarade: ”ja, framföra mina hälsningar till honom och säg till Allahs Sändebud (sas) att vi verkligen har funnit det som Allah (swt) hade lovat.” Så gick mannen, och alla muslimer, in i striden med häftighet och största kraft tills de vann slaget. Jag gråter verkligen djupt varje gång jag föreställer mig denna situation, när jag bevittnar dessa känslor av visshet – denna fantastiska visshet som de hade – denna visshet om att de är på väg till Allah (swt) och att de bär sanningen, och att deras liv är så billigt i jämförelse med denna sanning. Denna man sade till sin ledare att han skulle gå till Sändebudet Muhammad (sas), vilket betyder att han skulle dö nu, och ja, detta är vad som hände: han gick in i striden, kämpade för Allahs sak och dog, och perserna blev fullständigt besegrade. Det råder ingen tvekan om att denna anda, denna verkligen fantastiska anda, var byggd på en mycket djup, fast och solid tro.

Så det råder ingen tvekan om att vi bör genomgå denna erfarenhet såsom våra stora förfäder gjorde. Vi bör möta lidande och obehag, och vi bör göra det som förväntas av oss med en nöjd och tillfreds anda på samma sätt som följeslagarna gjorde. Särskilt vad de gjorde i riddakrigens slag (avfällighetskrigen – serien av slag mot stammarna som lämnade islam efter Sändebudets död). Det förekom häpnadsväckande bedrifter från

följeslagarna (må Allah vara nöjd med dem) i dessa slag – situationer som till synes låg bortom mänsklig förmåga.

Ändå mötte de skräcken med ett märkligt trots, som om de lekte på en lekplats. Till exempel sade Baraa bin Malik (må Allah vara nöjd med honom): ”Placera mig på spjutspetsarna och kasta mig över muren, in i trädgården där Musailamah lögnarens anhängare finns, så att jag kan falla över dem och öppna porten för er, eller så blir jag martyr.” De gjorde genast som han föreslog. De lyfte upp honom på sina vassa spjut och kastade honom över fästningsporten, och han föll över Musailamahs anhängare, dödade tio av dem och öppnade fästningens port så att den muslimska armén kunde ta sig in. De gick lätt med på denna ovanliga begäran, och detta är ett starkt bevis på att alla dessa soldater var på samma nivå av förståelse och insikt i begreppen som Baraa bin Malik (må Allah vara nöjd med honom). I denna strid dödades inte mindre än 20 000 av Musailamahs anhängare, liksom Musailamah själv...

Vi måste leva med dessa händelser. Vi bör läsa följeslagarnas berättelser igen, läsa dem med dessa nya känslor och leva med dem på ett nytt sätt. Vi bör stanna vid varje ord och begrunda vad dessa följeslagare sade och levde. Vi behöver göra detta för att veta var vi står, och för att förstå hur de lyckades göra allt detta, och hur vi bör leva som följeslagarna. Vi bör återigen gå igenom följeslagarnas historia, med dess häpnadsväckande detaljer – ett stort vittnesmål om hur outtröttliga de var i att upprätthålla sanningen.

Den som lever på denna höjd och sedan ser ner på den föraktliga verkligheten omkring honom, med all dess smuts och förnedring, samt dess löjliga bekymmer, kommer utan tvekan att tacka Allah (swt) för den rikedom han lever i. Detta bör driva oss att insistera på att leva på dessa höjder, även om jahiliyya sliter oss i stycken. Vi måste leva i denna upphöjda position, och vi måste se detta träsk nedanför,

att tacka Allah (swt) för det vi har, och för alla dessa välsignelser och gunster. Vi bör veta att detta inte kommer att ske utan lidande, obehag, börda och uppoffring.

Qutub säger slutligen:

”Om vi ska vandra i den första generationens muslimers fotspår, genom vilka Allah etablerade sitt system och gav det seger över jahiliyya, då kommer vi att vara tvungna att göra många uppoffringar och vi kommer att möta många svårigheter.”

Vi måste vara fullt medvetna om att djävulen kommer att lägga fram alla slags rädslor framför oss, såsom fängelse, tortyr, död, att förlora våra barn, positioner, examina och förnedring; allt detta lägger djävulen framför oss som hinder för att få oss att frukta att gå fram på den sanna vägen. När Qutub säger: ”om vi ska vandra i den första generationens muslimers fotspår”, betyder det att vi annars har möjligheten att vandra i andras fotspår som Abu Jahl, Umayya bin Khalaf och de andra icke-troende. Så vägen och valet är tydligt framför oss: om vi insisterar på det vi säger – att vi vill vara med våra upphöjda

föregångare, från Muhajirun och Ansar (de två grupperna av följeslagare specifikt från Medina), och vara de som uppriktigt följer dem – då har vi ingen annan väg än denna enda väg, som är Allahs sändebuds väg (frid vare med dem alla), med allt dess lidande, uppoffring, blodsutgjutelse och törnen. Efter detta åtagande är vi nöjda med att Allah (swt) gör vad Han vill med oss.

Även om vägen verkar mycket svår och fylld med törnen, lidande, uppoffring och blodsutgjutelse, så är i verkligheten jahiliyya-vägarna fyllda med ännu större problem, svårigheter och oro. Detta beror på att jahiliyya utsätter sig själva för floder av blod och törnen för att uppnå sina egna mål och sitt levnadssätt – till exempel är det vad som sker under deras militärkupper:

”...Om ni lider svårigheter, så lider de liknande svårigheter; men ni hoppas på något från Allah som de inte hoppas på...”
(Surah An-Nisa 4:104)

Så även om vi lider något liknande jämfört med jahiliyya, så kommer vi ändå att stå långt över dem eftersom vi förväntar oss en storslagen belöning från Allah (swt). Vid slutet av vägen kommer vi inte att vara desamma, så vår vinst är säker. Även om smärtan och obehaget varar så länge som detta liv, bör vi veta att den som vill uppnå en ambition måste betala dess pris. Vi måste också betala ett pris, och vi måste hoppas på och längta efter belöningen i det andra livet. I detta liv hoppas vi att upphöja vår mänsklighet, vår värdighet, genom att leva med Allah (swt). Vi behöver känna att vi är unika och mycket överlägsna med denna sanning och denna tro, när vi möter dessa motbjudande djur, oavsett deras form, plats eller färg. Detta är den verkliga segern, tillsammans med känslan av trygghet och frid – de känslor som Allah (swt) endast ger sina trogna följare. Den troende och trofaste följaren kan förvänta sig Allahs (swt) ingripande när lidandet når en punkt där han verkligen tror att han inte längre kan uthärda denna plåga och detta obehag. Allah (swt) ingriper med sin barmhärtighet och sin nåd, för att ge sin tjänare lättnad och välja honom att leva i sitt paradis. Därför är Allah (swt) alltid med oss, men de – jahiliyya – har ingen som står vid deras sida. De har endast djävulen med sig, och han överger sina följare i de mest kritiska stunderna, förråder dem och lämnar dem åt sina fiender. Ändå återstår vår kompensation på den yttersta dagen, och det är en kompensation som vi känner till, eftersom Allah (swt) har berättat för oss:

”Ingen människa vet vilka ögonfröjder som hålls dolda i beredskap för dem – som en belöning för deras [goda] gärningar.”
(Surah As-Sajda 32:17)

Om vi är muslimer har vi inget annat val: om vi ska vandra denna väg bör vi veta att denna väg inte kommer att mildra sitt lidande för ambitiösa människor. Alternativt kan vi leva som maskar på jorden, och som maskar och insekter gör – välja botten och ignorera toppen. Således bör var och en välja sin väg själv, och Allah (swt) vet vem Han ska välja för sitt budskap och sin tjänst:

”Allah utväljer sändebud från änglar och från människor, och Allah är den som hör och ser allt.”
(Surah Al-Hajj 22:75)

Därför säger Qutub slutligen:

”Det är därför önskvärt att vi ständigt är medvetna om naturen av vårt handlingssätt, om naturen av vår position, och om naturen av den väg som vi måste färdas för att ta oss ut ur okunnighet, såsom den framstående och unika generationen av Sändebudets (sas) följeslagare lyckades.”